

WALTHER DARRE

ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΓΗ

ΑΠΟΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ
ΑΘΗΝΑ 2001

«Η Φυλετική μείξη, οδηγεί σχεδόν πάντοτε σε ανωμαλία, λόγω του καταστροφικού συνδυασμού ασυμβιβάστων κληρονομικών παραγόντων και της διαλύσεως εξισορροπημένων γονιδιακών ενώσεων».

Διαπίστωση της Αμερικανικής Ευγονικής Εταιρείας

«Τα χειρότερα αποτελέσματα από την διασταύρωση ετερογενών φυλών, πέραν του εκφυλισμού και της φυσικής διαστρεβλώσεως, έχομε στην διάσπαση και στην εσωτερική αντίφαση, δηλαδή στην καταστροφή της εντός του ανθρωπίνου όντος εννοϊκούσης οντότητας».

Ιούλιος Έβολα

«Η Ιδέα του Έθνους πρέπει μέσα μας να ξαναπάρει ακέραια την αυθεντική, την πιο βαθειά Ελληνική της εκδοχή, ως μίας κοινωνίας κατά βάθος ομοαίματων ανθρώπων, συνδεδεμένων με το ίδιο χώμα, με την ίδια γλώσσα και με τους ίδιους μακρινότατους ιστορικούς αγώνες...».

Άγγελος Σικελιανός

«...Ψυχή εστί Φυλή ορώμενη εκ των έσω...».

Αλφρέδος Ρόζενμπεργκ

WALTHER DARRE

ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΓΗ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΠΟΑΛΩΝΕΙΟ ΦΩΣ»

Κολοκοτρώνη 49Α'

132 31 Πετρούπολη

Τηλ.: 50.27.184 - 0937 / 23.58.06

*Για λόγους ιστορικής σημασίας, διατηρήσαμε το
αρχικό εξώφυλλο του βιβλίου, παρμένο από την
πρωτότυπη γερμανική έκδοση.*

ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Οι Εκδόσεις «Απολλώνειο Φως» με το βιβλίο αυτό του Walther Darre, εγκαινιάζουν μία σειρά για πρώτη φορά στα Ελληνικά δεδομένα, Ιστορικών έργων, φιλοσοφικών μελετών και ιδεολογικών δοκιμίων, τα οποία επέδρασαν στην διαμόρφωση του ιστορικού γίνεσθαι κατά τρόπο καθοριστικό. Ακόμη θα προβούν στην επανέκδοση ιστορικών έργων, τα οποία έχουν παύσει προ πολλού να κυκλοφορούν, για πολλούς λόγους.

Κυρίως όμως διότι τα μηνύματα που εμπεριέχουν, εναντιώνονται στις κατεστημένες αντιλήψεις, γι' αυτό και το κυρίαρχο σύστημα έχει περιβάλλει τις ιδέες που δεν είναι αρεστές, πέραν της χυδαίας συκοφαντίας, με μια συνομωσία σιωπής.

Στην Ευρώπη σήμερα κυκλοφορούν ελεύθερα πορνογραφήματα, ναρκωτικά, παιδεραστικά έντυπα και κάθε λογής ρυπαρογραφήματα, προς δόξαν της επίπλαστης πολυφωνίας, ενώ διώκεται συστηματικά ό,τι υμνεί την Παράδοση και καλεί σε επιστροφή στις αρχέγονες ρίζες, στην πρωταρχική κοιτίδα του Ευρωπαϊκού Πολιτισμού.

Το βιβλίο αυτό, συνιστά μία εισαγωγή στην εξέταση της φυλετικής ιδέας, αλλά και των ηθικών εκείνων παραμέτρων που συγκροτούν την βιοθεωρία του Εθνοκοινωνισμού στην πλέον αληθινή και αυθεντική της διάσταση, ειδικμένης υπό το πρίσμα του βιοψυχικού παράγοντα.

Η ανάπτυξη της φυλετικής ιδέας, είναι τόσο παλαιά στον κόσμο, όσο και ο άνθρωπος.

Αφ' ης στιγμής εμφανίσθηκαν οι πρώτες κοινότητες, έχοντας ως συνεκτικούς τους δεσμούς την κοινή προέλευση, τα ίδια ήθη και τις κοινές παραδόσεις, άρχισε να αναπτύσσεται η φυλετική ψυχή, μία κατάσταση και ομαδική ιδιότητα αναγόμενη σε δεσμούς Αίματος, σε παράγοντες δηλαδή βιολογικούς, αλλά και σε συνθήκες και παράγοντες μεταφυσικούς.

Μία μεγάλη φυσική αλήθεια λοιπόν, αυτή των φυλετικών διαφοροποιήσεων που ήταν δεδομένη και επιστημονικά αποδεκτή επί αιώνες, άρχισε μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου να καταπνίγεται συστηματικά και οι εκφραστές της να τίθενται σε ανηλεή διωγμό. Ο λόγος προφανής: Τα πορίσματα των επιστημών και οι υπαγορεύσεις του φυσικού νόμου, αντιδιαστέλλονταν πλήρως προς τις πολιτικές σκοπιμότητες των πραγματικών νικητών του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, των σιωνιστών και των πειθήνιων υποτακτικών τους. Σήμερα ιδιαίτερα που η Σιών μεθοδεύει την απόλυτη επικράτηση μίας παγκοσμιοποιημένης ή κατά το ορθότερο ισοπεδωμένης κοινωνίας, χωρίς ιδανικά, χωρίς αξίες, χωρίς εθνικά και φυλετικά γνωρίσματα, οι αλήθειες αυτές που έπονται στο παρόν σημείωμα και εκτίθενται σε ολόκληρο το βιβλίο, είναι όχι μόνο μη κοινοποιήσιμες αλλά και εξοβελιστέες. Στο πυρ το εξώτερο έχει θέσει το παγκόσμιο κατεστημένο του διεθνισμού και της παρακμής, οτιδήποτε προάγει την εθνική και φυλετική συνειδητοποίηση, οποιαδήποτε ανακοίνωση επιστημονική ή θέση ιδεολογική η οποία αντιστέκεται στην οικουμενική ισοπέδωση και στην υποταγή στην παγκόσμια Σιών.

Από την απώτατη ήδη αρχαιότητα, η ελλαδική κοινωνία ήταν δομημένη με κριτήρια ιδιαίτερα φυλετικά.

Πολύ πριν διατυπώσει ο Πλάτων τις αντιλήψεις του περί της Ευγονίας στα έργα «Πολιτεία» και «Νόμοι», αρκετά νωρίτερα από την διάκριση των νέων με γνώμονα κριτήρια αρτιμέλειας και νοητικής υγείας στην Αρχαία Σπάρτη, όπου ο θεσμός των «αποθέσεων» στον Καιάδα κατέστη συνώνυμος της Ευγονίας και της φυλετικής καθάρσεως, οι αρχαίοι προγονοί μας στο σύνολο τους είχαν περιφρουρήσει τη βιολογική τους υπόσταση αλλά και την πολιτιστική παρακαταθήκη του Ελληνικού Κόσμου, έχοντας αναγορεύσει την Αρχή «Πας μη Έλλην Βάρβαρος», σε αξίωμα και σε πρότυπο ζωής.

Ας μην λησμονούμε άλλωστε ότι ο Αριστοτέλης στα «Πολιτικά» του (Βιβλίο Γ, 1285α), αναφέρει ότι οι βάρβαροι είναι υποδεέστεροι έναντι των Ελλήνων και εκ φύσεως δουλοπρεπείς. Ενώ ο Πλάτων στην «Πολιτεία» (470Γ) αναφέρεται όλως μειωτικά στους βαρβάρους-αλλοτρίους, υποστηρίζοντας ότι Έλληνες και βάρβαροι είναι φύσει πολέμιοι.

Ήδη κατά το απώτατο παρελθόν, δια των Ορφικών Ύμνων (Ύμνος 66) γίνεται μνεία στα «Έθνεα», ενώ ο τραγικός ποιητής Αισχύλος θέλοντας να υπογραμμίσει την σημασία του εθνικού παράγοντα, αποκαλεί τις εμφύλιες διαμάχες «όμαιμους» φόνους. Ο φιλόσοφος Αριστοτέλης στα «Πολιτικά» πάλι (1280 β, 32-45) αναφέρει ότι «Για να συσταθεί μία Πολιτεία, δεν αρκούν ούτε η επί το αυτό κατοικία, ούτε το να μην αδικούν οι πολίτες ο ένας τον άλλον, ούτε οι εμπορικές σχέσεις. Αυτά είναι απαραίτητα για να υπάρξει η Πολιτεία, αλλά και όταν όλα αυτά υπάρξουν, δεν υπάρχει μία πολιτεία. Πολιτεία είναι λοιπόν η κοινωνική ένωση των συγγενικών ομάδων χάριν τελείου και αυτάρκους βίου...».

Ο όρος Έθνος προέρχεται από το αρχαιοελληνικό «έ-θω» που σημαίνει κοινά έθιμα, συνήθειες, τα οποία συνιστούν απόρροια κοινής καταγωγής. Ο Πίνδαρος, ομιλώντας περί του «γενεθλίου δαίμονος» (Ολυμπ. ιγ' 105) αναλύει διεξοδικά την αντίληψη του περί των προαιώνιων ψυχοπνευματικών καταβολών οι οποίες εμφωλεύουν υπό τη μορφή του φυλετικού ασυνειδήτου...

Το Έθνος και η Φυλή, ως διαχρονική βιολογική δύναμη και αξία, συνιστούν μία ακατάλυτη φυσική και ιστορική πραγματικότητα. Η διατήρηση της εθνικής και φυλετικής φυσιογνωμίας, συναντά επιστημονική επιβεβαίωση στον Νόμο της Κληρονομικότητας. Ο νόμος αυτός αποδεικνύει ότι υφίστανται ομοιότητες μεταξύ ατόμων που ανήκουν στο ίδιο Έθνος και ανομοιότητες μεταξύ ατόμων που ανήκουν σε διαφορετικές εθνοφυλετικές ομάδες. Φυσικά οι ομοιότητες και οι ανομοιότητες δεν εντοπίζονται σε επιφανειακό επίπεδο εξωτερικών-μορφικών χαρακτηριστικών, αλλά είναι ενδότερες, είναι ουσιαστικότερες, εντοπιζόμενες σε επίπεδο αισθητικό, ψυχικό, βιολογικό, διανοητικό. Όσοι επιχειρούν να εξαλείψουν την φυσική πραγματικότητα του Έθνους και της Φυλής, όσοι αποπειρώνται να διαμορφώσουν και να ερμηνεύσουν την ιστορία εκτός και πέρα από τον εθνοφυλετικό παράγοντα, αποτελούν όργανα των κοσμοεξουσιαστών, όργανα εκείνων των ζοφερών κύκλων που μεθοδεύουν αργά αλλά σταδιακά, την παγκόσμια υποδούλωση στην ερεβώδη Σιών.

«Ότι έγινε έως τώρα στην Ιστορία, έγινε με τα Έθνη και από τα Έθνη», τονίζει emphaticά ο διαπρεπής Ακαδημαϊκός Ιωάννης Θεοδωρακόπουλος, μία θέση υγιής και απόλυτα φυσική, την οποία οι σύγχρονοι κοσμοπολίτες

και τα μίσθαρνα όργανα του διεθνούς σιωνισμού πείσμονα την αρνούνται. Έτσι, αν και ο Ιπποκράτης συνάρτησε τα ψυχικά προς τα σωματικά και διανοητικά χαρακτηριστικά και γνώρίσματα, θεμελιώνοντας την επιστήμη της φυλετικής ψυχολογίας, οι απάτριδες τεχνοκράτες και οι αρνητές του Έθνους, ομιλούν περί «ομοιότητας» των πάντων...

«*Η Αρχαία Ψυχή Ζει μέσα μας Αθέλητα Κρυμμένη*» επισημαίνει ο Κωστής Παλαμάς, υπαινισσόμενος ότι είμαστε φορείς των αιωνίων αρχετύπων της φυλετικής ψυχής, η οποία εμφωλεύει ενδόμυχα, έστω και σε λανθάνουσα κατάσταση, απορρίπτοντας εμμέσως πλην σαφώς την γραμμική αντίληψη της ιστορίας την οποία επιχειρεί να επιβάλλει ο σιωνιστικός κοσμοπολιτισμός, εκτοπίζοντας την αληθινή ροή του ιστορικού γίνεσθαι, η οποία δεν μπορεί να είναι άλλη παρά κυκλική...

Η Φύση διδάσκει ότι κάθε έκφανση της διακρίνεται από το στοιχείο της διαφοράς, τίποτε δεν είναι όμοιο προς κάτι άλλο, η ισότητα είναι μία έννοια επίπλαστη και τερατουργηματική. Η Φύση αναγνωρίζει μόνο την ιεράρχηση, τη διαφοροποίηση, την διαβάθμιση, ειδάλλως όλα εξισώνονται ισοπεδωτικά, οι διαφορές και οι ιδιαιτερότητες κονιορτοποιούνται από τους εμπόρους των Εθνών, από τους αρνητές της ιστορίας και του πολιτισμού...

Ο Ελληνισμός ήκμασε και δημιούργησε Πολιτισμό Κυρίων, με αντακάκλαση και ακτινοβολία στο διηνεκές του χρόνου, διότι διατήρησε τους φυλετικούς νόμους, διότι διαφύλαξε τη θρησκεία της λατρείας του Αίματος ανά τις χιλιετηρίδες. Αυτός ο παράγοντας τον διέσωσε από τον κίνδυνο αφομοιώσεως από άλλους πολυπληθέστε-

ρους λαούς, αυτός ο παράγοντας τον προστάτευσε από την αλλοτροίωση και τον εκφυλισμό.

Η εθνοφυλετική ταυτότητα εδράζεται στο Όμαιμο, Ομόγλωσσο, Ομόθρησκο και Ομότροπο στοιχείο. Επ' αυτού ο πατριδολάτρης Άγγελος Σικελιανός είναι αποκαλυπτικός: *«Η Ιδέα του Έθνους πρέπει μέσα μας να ξαναπάρει ακέραια τη μοναδική, αυθεντική, την πιο βαθιά Ελληνική της εκδοχή, α>ς μίας κοινωνίας κατά βάθος ομοαίματων ανθρώπων, συνδεδεμένων απ' το ίδιο χρώμα, από την ίδια γλώσσα κι απ' τους ίδιους μακρινότατους ιστορικούς αγώνες».*

Μπορεί βέβαια ύστερα από όλα αυτά ο αναγνώστης να διερωτηθεί: Είσθε φυλετιστές; Και η απάντηση που πρέπει να δοθεί είναι ξεκάθαρη: Είμαστε θεματοφύλακες των Εθνοφυλετικών Παραδόσεων, γιατί σεβόμαστε την ιστορία, την θρησκεία και τον πολιτισμό μας. Είμαστε στρατιώτες των ιδανικών της Φυλής, γιατί σεβόμαστε, τιμούμε και διατηρούμε τη συνέχεια της φυλής μας και του αίματος. Είμαστε τηρητές του Φυσικού και Βιολογικού Νόμου, γιατί δεν αγωνίσθηκαν ηρωϊκές μορφές όπως ο Λεωνίδας και ο Κυναίγειρος, ο Κωνσταντίνος Παλαιολόγος και ο Θ. Κολοκοτρώνης, ο Παύλος Μελάς και οι αγωνιστές της ΕΟΚΑ για να γίνει η Ελλάδα αποικία τριτοκοσμικών στοιχείων, δεν έδωσαν το αίμα τους για να μπασταρδέψει η φυλή μας και να νοθέψουμε την καταγωγή και τις παραδόσεις μας. Όποιος σέβεται το καθήκον στην διαφορά, όποιος σέβεται τους φυσικούς νόμους, όποιος έχει τιμή και σέβεται την εθνική ταυτότητα και την ιστορική του παράδοση, δεν μπορεί παρά να είναι Φυλετιστής.

Αρνούμαστε την υποκριτική ηθική του ψευδοανθρω-

πισμού των καπιταλιστών και μεγαλοαστών που κρύβουν τις εκμεταλλευτικές τους διαθέσεις έναντι των αλλοδαπών, πίσω από απεχθείς δηλώσεις συμπάθειας προς τους ξένους. Θέλουμε η Ελληνική Γη να ανήκει μόνο σε Έλληνες και δεν επιζητούμε την Φιλιππινέζα, την Αλβανίδα, τη Ρωσίδα ή τη Βουλγάρα για υπηρέτρια και φθηνή πόρνη, δεν θέλουμε τον αλβανό για φθινό εργάτη...

Δεν εκμεταλλευόμαστε κανέναν, σεβόμαστε την φυλετική και εθνική ταυτότητα ενός εκάστου λαού, προασπίζοντας τον Εθνικό μας χαρακτήρα. Γι' αυτό δικαίως δύναται να λεχθεί ότι **Γνήσιος Ανθρωπισμός είναι μόνο ο Φυλετισμός.**

Φυλετιστής ήταν και ο Πλάτων, όταν διεκήρυττε ότι «*Φημίγαρ το μεν Ελληνικόν γένος αυτό αὐτῷ οικεῖον εἶναι και συγγενές, τῷ δε βαρβαρικόν οθνεῖον τε και ἀλλότριον*» (Πολιτεία, Ε, 470Γ). Φυλετιστής ήταν και ο διαπρεπής γεωγράφος της αρχαιότητας Στράβων, ο οποίος αναφέρει (Γ 322) ότι «*Λαοίσχηματισθέντες ἀπὸ ἀνάμειξη ἀργότερα εξαφανίζονται τελείως*». Φυλετιστής ήταν και ο μύστης Ορφέας, ο οποίος υποστήριζε ότι οι άνθρωποι ήταν «*πολυφυλοι*» (Ορφικός Ὑμνος υπ' αριθμ. 62), γι' αυτό και υμνούσε τον θεό Απόλλωνα ο οποίος διαχωρίζει τις ανθρώπινες Φυλές, όπως προκύπτει από τον υπ' αριθμ. 32 Ορφικό Ὑμνο. Φυλετιστής ήταν ακόμη και ο σύγχρονος καθηγητής Κων. Σπετσιέρης ο οποίος διατεινόταν ότι «*χωρίς εθνικὴν συμβίωσιν ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δεν ἔχει πνευματικὸν περιεχόμενον. Το να εἴπῃ τις, ὅτι δύναται να ζήσει μόνος του, εἶναι ὡς να θέλῃ να πηδήξῃ ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν του*».

Ας μην διαφύγει ακόμη της προσοχής μας το γεγονός

ότι κατά την αρχαιοελληνική αντίληψη, η Ύβρις αποτελούσε την υπέρβαση των ανθρωπίνων ορίων, την υπέρβαση της φυσικής τάξεως και την καταστρατήγηση της θείας βουλήσεως. Και υβρίδια (εκ της ύβρεως παραγόμενος όρος) καλούνται στην γλώσσα της βιολογίας οι μιγαδικοί απόγονοι.

Ο Alfred Rosenberg επισημαίνει ότι η μέθεξη στη Αατρεία της Θρησκείας του Αίματος, αποτελείτο κλειδί για την κατανόηση της Ακμής και της Παρακμής των Φυλών και των Πολιτισμών, της πτώσεως και της ανόδου, των φιλοσόφων, των πολεμιστών και των καλλιτεχνών τους.

Αιώνες πριν τον Walther Darre και τον Εθνοκοινωνισμό, στη σύγχρονη του τουλάχιστον έκφραση και μορφή, βιολόγοι, ανθρωπολόγοι, καλλιτέχνες και φιλόσοφοι, μύστες της γνώσεως για την αρχαία εποχή, είχαν αποφανθεί για την διάκριση των φυλών και την ανωτερότητα του Λευκού Γένους. Ας μην λησμονούμε εξ' άλλου ότι το σύνολο των πνευματικών και ψυχολογικών στοιχείων μίας Φυλής συγκροτεί τον Εθνικό χαρακτήρα αυτού του λαού. Η Φυλή, η οποία κατά τον Rosenberg αποτελεί θέαση της ψυχής ορωμένης εκ των έξω, προσλαμβάνει διάσταση τόσο φυσική, όσο και μεταφυσική.

Σύμφωνα με τον σκοτσέζο καθηγητή της ανατομίας Robert Knox (1 798-1862) η μοναδική φυλή η οποία συνεδύαζε στον υπέρτατο βαθμό το Κάλλος με το Πνεύμα, ήταν οι Αρχαίοι Έλληνες. Στην μορφή λοιπόν των αρχαίων προγόνων μας, αντανακλώνται τα φυλετικά αρχέτυπα, τα αιώνια φυσικά και πνευματικά πρότυπα, οδηγώντας στην ατραπό του Υπεράνθρωπου, του Ανωτέρου Ανθρώπου, του αυτοκυρίαρχου και σεβόμενου τους φυ-

σικούς και βιολογικούς νόμους.

Αντίθετα, σύμφωνα με τον ίδιο πάντα σκοτσέζο καθηγητή, οι εβραίοι και οι νέγροι είναι βιολογικά παράσιτα που οφείλουν την επιβίωση τους στην πανουργία που τους διακρίνει. *«Πανούργοι και καιροσκόποι, έχουν μαύρο ή κίτρινο δέρμα, κορακίσια μαύρα μαλλιά και σκοτεινά μάτια»*, αναφέρει επιγραμματικά ο καθηγητής.

Ο Χιούστον Στιούαρτ Τσάμπερλεν (1855-1927) στο βιβλίο του *«Τα θεμέλια του 19ου Αιώνα»*, θεωρεί ότι το ιστορικό γίνεσθαι καθορίζεται από προαιώνιους νόμους και ότι οι πλέον αναλλοίωτοι εξ' αυτών απορρέουν από την διανοητική ιδιοσυστασία των φυλών. ΓΓ αυτό ακριβώς τον λόγο η Φυλετική, όπως άλλωστε και η ανθρωπολογία, τέθηκαν σε διωγμό, είτε παραποιήθηκαν και αποσιωπήθηκαν πολλά πορίσματα τους. Καταπνίγοντας την αλήθεια και την έκφραση των φυσικών νόμων, οι διεστραμμένοι νόες της Σιών και τα φερέφωνα τους πίστευσαν ότι μπορούν να αλλάξουν την πραγματικότητα. Ωστόσο τα φυλετικά αρχέτυπα δεν εξαλείφονται. Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι ο Γουσταύος Αε Μπον στο έργο του *«Νόμοι Εξελίξεως των Φυλών»* υποστηρίζει ότι η ζωή ενός λαού, οι θεσμοί του, οι θρησκευτικές δοξασίες του, ακόμα και οι τέχνες που ασκεί, δεν είναι παρά ένας ορατός πυρήνας της αόρατης ψυχής του. Κάθε λαός λοιπόν εμφορείται από το στοιχείο της φυλετικής ψυχής, δεδομένου ότι κάθε αμιγής λαϊκή κοινότητα έχει την δική της ιδιοσυστασία και σκέψη η οποία συναρτάται προς την ανατομία της.

Ο Ολλανδός ανατόμος Π. Κάμπερ (1722-1789), υπήρξε ο ιδρυτής της επιστήμης της Κρανιολογίας. Εξετάζοντας τη γωνία που σχηματίζει η κατακόρυφη

βλίο του «Αναγέννηση» (1877) αναπτύσσει προτάσεις για τη σωτηρία της Λευκής Φυλής, ενώ είναι εκείνος ο οποίος θα επηρεάσει καθοριστικά τον Ρ. Βάγκνερ.

Επανερχόμενοι στα δρώμενα του Ελληνικού Κόσμου, θα πρέπει να τονισθεί με έμφαση ότι οι αρχαίοι Έλληνες λοιπόν, βασιζόμενοι στο κριτήριο της καταγωγής, απένεμαν την ιδιότητα του πολίτη, του μέλους δηλαδή της πόλεως-κράτους, μόνο σε γηγενείς, συνδέοντας εμπράκτως το Αίμα με τη Γη. Κάτω από αυτό το πρίσμα, ο όρος Πατρώα Γη απέδιδε την ιδιότητα του πατρογονικού, του γενέθλιου τόπου, του διαποτισμένου με τις έντονες μνήμες και τις επιδράσεις του προγονικού παρελθόντος.

Τις πανάρχαιες αυτές δοξασίες επανέφερε στο προσκήνιο κατά τον Βυζαντινό Μεσαίωνα ο Γεώργιος Γεμιστός, ο οποίος δια του έργου του «*Νόμων Συγγραφή*», επεχείρησε την Αναγέννηση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας.

Θεσμοί όπως το μέτρο της Ξενηλασίας που ίσχυε στην Αρχαία Σπάρτη, της εκδιώξεως δηλαδή των ξένων προς αποφυγή βιολογικής αναμείξεως αφ' ενός, αλλοτροιώσεως των ηθών αφ' ετέρου, η αναγόρευση σε πολίτες μόνον όσων αθηναίων κατάγονταν από πατέρα και μητέρα γηγενείς αθηναίους, μέτρο το οποίο καθιέρωσε ο αρχηγός των δημοκρατικών Περικλής, διακυβερνώντας την πόλη της Παλλάδος Αθηνάς, η κατηγοριοποίηση των μη αθηναίων Ελλήνων στην κατάσταση των μετοίκων (ενδιάμεσο στάδιο ελευθέρων ανθρώπων μεταξύ των πολιτών με πλήρη δικαιώματα και των δούλων), η συμμετοχή ακόμη στα Μυστήρια, στους Ολυμπιακούς Αγώνες και στις θρησκευτικές διοργανώσεις,

Τελετές και Εορτές, μόνον Ελλήνων κατά την καταγωγή, αποκλειομένων μάλιστα των ιερόσυλων και των εγκληματιών, αποτελούν μέτρα τα οποία αποδεικνύουν τον βαθύτατα φυλετικό χαρακτήρα της ελληνικής κοινωνίας.

Η φυλετική ιδέα συνεπώς δεν είναι καθόλου πρόσφατη, ούτε βέβαια και παρωχημένη. Ο Εμμανουήλ Καντ (1724-1804) υπεστήριζε ότι τα χαρακτηριστικά μίας Φυλής όχι μόνο παραμένουν αναλλοίωτα στον χρόνο, αλλά και επηρεάζουν σε σημαντικό βαθμό τόσο την διαμόρφωση των εξωτερικών χαρακτηριστικών, όσο και τη νοημοσύνη των μελών της.

Ο Κρίστιαν Μπέϊνερς (1747-1810), καθηγητής φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου του Γκέτιγκεν, στο έργο του *«Επιτομή της Ανθρώπινης Ιστορίας»*, αφού έκανε λόγο για την ανωτερότητα της Λευκής Φυλής, έκρουε τον κώδωνα του κινδύνου για κάθε ενδεχόμενο φυλετικής επιμειξίας, εφιστώντας την προσοχή στον κίνδυνο παρακμής και πολιτιστικού θανάτου της φυλής μας. Πόσο προφητικός, δυστυχώς, υπήρξε...

Ταυτόχρονα, αυτή η εμβριθής διατριβή του Βάλτερ Νταρρέ, θέτει τα θεμέλια και οριοθετεί το ακριβές περιεχόμενο της Εθνοκοινωνικής Ηθικής, θεσπίζοντας κανόνες ουσιαστικούς και προτείνοντας θέσεις ακραιφνώς παραδοσιακές, οι οποίες απέχουν παρασάγγες από το υποκριτικό και μέχρι μυελού οστέων διεφθαρμένο σύστημα ηθικολογικών αντιλήψεων του αστισμού και του φιλελευθερισμού.

Βασικό μέτρο για την καθαρότητα της φυλής, είναι η Ευγονία. Ο όρος ευγονία δεν είναι γερμανικής προελεύσεως, αλλά αμιγώς ελληνικής. Συνυφαίνεται με την ε-

φαρμογή των βιολογικών νόμων, κατά τρόπο απαρέγκλιτο, ώστε να τελειοποιηθεί το ανθρώπινο είδος. Ετυμολογικά, προέρχεται από τις ελληνικές λέξεις **"Eu"** που σημαίνει καλά, τελειότητα, κανονικότητα και την **"Γένεση"** που, όπως ξέρει όλος ο κόσμος σημαίνει γέννηση. Συνεπώς, οι θεωρίες εκείνες και οι πρακτικές που η ανθρωπότητα πληροφορήθηκε ως «*ναζιστικές μεθόδους*», δεν είναι παρά αρχαιοελληνικές παραδόσεις για την διατήρηση ακμαίας της φυλής. Πρακτικές, οι οποίες εφαρμόστηκαν προ του ΕΓ Παγκοσμίου Πολέμου και σε χώρες σκανδιναυικές, όπως η Σουηδία, αλλά και στην Ελβετία.

Στο σημείο αυτό θα πρέπει να επισημανθεί, εν είδει τίτλου τιμής, ότι ο Walther Darre, όπως και ο Alfred Roseberg, λιγότερο ίσως ο τελευταίος, δεν ήταν ευρέως γνωστοί ούτε ως ιδεολογικοί ιθύνοντες του Γ Ράϊχ. Ο λόγος είναι απλός: Υπήρξαν στην «*αφάνεια*» και παρέμειναν συνειδητά σε αυτή, συγκριτικά βέβαια με άλλα στελέχη του Γ Ράϊχ, διότι διετέλεσαν πιστοί ιδεολόγοι, αγνοί υπερασπιστές και απαρέγκλιτοι θεματοφύλακες αρχών και αξιών. Αξιών με τις οποίες «*πανίσχυρες προσωπικότητες*» του Γ Ράϊχ όπως ο Χ. Χίμλερ ή ο Χ. Γκαίριγκ, καμμία σχέση δεν είχαν. Και δεν είναι βέβαια καθόλου τυχαίο το γεγονός ότι ενώ μορφές που μπορούν να αναχθούν στο πρότυπο της φιλοσοφικής διάνοιας όπως ο Alfred Roseberg υπερασπίσθηκαν τις ιδεολογικές τους καταβολές μέχρι την έσχατη στιγμή που οδηγήθηκαν στο ικρίωμα των δικών-παρωδία της Νυρεμβέργης, αυτοί οι οποίοι είχαν απολαύσει προκλητικών προνομίων και τιμών κατά τη διάρκεια της παντοδυναμίας τους ως «*ισχυροί άνδρες*» του Ράϊχ, είχαν προ πολλού ενδώσει

στην ιδέα ενός «επωφελούς» συμβιβασμού με τους «συμμάχους», αναγκάζοντας τον Αδ. Χίτλερ να τους αποκηρύξει δημόσια μέσω της Πολιτικής Διαθήκης του...

Ιδεολόγοι και Μάρτυρες μιας Ιδέας, όποια κι αν είναι αυτή, όπως ο Β. Νταρρέ και ο Α. Ρόζενμπεργκ, ο Ε. Ραιμ και ο Ι. Γκαίμπελς, ο Κ. Χάμσουν και ο Ε. Πάουντ, ο Ρ. Ες και ο Α. Ντεγκρέλ, ορθώνοντας το Αάβαρο της Πίστεως, αφοσιωμένοι μέχρις εσχάτων σε ένα όραμα, ένα κοσμοθεωρητικό σκοπό, ανυψώνονται στην Τάξη των Ηρώων, άξιοι υπερασπιστές των όσων πρεσβεύουν, καταξιώνοντας την έννοια της ιδεολογικής συνέπειας και του πολιτικού αγώνα.

Διότι όπως ανέφερε και ο Ε. Πάουντ, εάν κάποιος διατείνεται ότι εμφορείται από μια ιδέα, αρνούμενος ωστόσο να την υπερασπίσει δημόσια, ή δεν αξίζει ο ίδιος, ή η ιδέα του...

Κλείνοντας αυτό το εισαγωγικό σημείωμα, θα παραθέσω ένα απόσπασμα του Πλάτωνος, παρμένο από την «Πολιτεία» (111,407), όπου αναφέρονται επιγραμματικά τα εξής: **«Για έναν ασθενικό εκ φύσεως άνθρωπο και για τον ακόλαστο είχαν την γνώμη οι -παλαιότεροι πως δεν ωφελεί σε τίποτα, ούτε στον εαυτό του, ούτε στους άλλους, το να ζη και ότι για τέτοιους δεν έπρεπε να ασχολείται η ιατρική κι ας ήταν πλουσιότεροι κι από τον Μίδα»...**

Αθήνα, 29 Δεκεμβρίου 2.000

Ο Εκδότης

Χαραλαμπόπουλος Ιωάννης

ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΓΗ

Λίγες φορές ένας αιώνας είχε προαναγγεληθεί τόσο έκδηλα ως προς την αρχική του αποστολή, όσο ο δικός μας. Το 1900 τρεις επιστήμονες, ανεξάρτητα ο ένας από τον άλλο, βρήκαν την επιστημονική απόδειξη για τον ζωτικό νόμο της κληρονομικότητας των ειδών: ήταν οι Γερμανικής καταγωγής von Tschermak και Lorrens και ο Ολλανδός Vries. Αυτές οι ανακαλύψεις συνέβησαν ανεξάρτητα και χωρίς κανείς από τους επιστήμονες αυτούς να επηρεαστεί από τους άλλους. Αλλά πολλοί λίγοι επιστήμονες υποπτεύονταν τις πνευματικές διαταράξεις που θα ακολουθούσαν. Ούτε και οι πιο τολμηροί δεν θα μπορούσαν να φανταστούν το μέγεθος που θα λάμβαναν αυτές οι αναταράξεις.

Ο επιστημονικός κόσμος δεν είχε ακόμα συνέλθει από την έκπληξη, όταν εμφανίστηκε και άλλη καινοτομία το ίδιο αναπάντεχη. Το γεγονός είναι ότι οι ανακαλύψεις του 1900 δεν ήταν και τόσο καινούργιες αλλά υπήρχαν ήδη σαν δεδομένα, μόνο που μέχρι τότε κανείς δεν τα είχε λάβει υπ' όψη. Ήδη 25 χρόνια πριν, ένας άλλος Γερμανός, ο ιερέας Γρηγόριος (Γιόχαν) Μέντελ, είχε φτάσει στα ίδια αποτελέσματα όπως και οι τρεις επιστήμονες που προανεφέρθησαν, μόνο που δεν μπορούσαν να τον κατανοήσουν οι σύγχρονοί του. Αν μέχρι τότε κανείς δεν μπορούσε να συμφωνήσει σε ποιόν αντιστοιχούσε η δόξα της ανακαλύψεως της κληρονομικότητας των ειδών, από εκείνη τη στιγμή η ερώτηση είχε απαντηθεί. Ήταν

φανερό ότι η τιμή αντιστοιχούσε στον πατέρα Γρηγόριο Μέντελ από την Brun της Μοραβίας. Από τότε αποφασίστηκε η διαδικασία της εξελίξεως των ειδών να ονομάζεται «*Μεντελισμός*», για να συνδεθεί μια και καλή η φήμη της ανακαλύψεως με το όνομα του Μέντελ.

Αλλά αυτές οι ανακαλύψεις θα είχαν δημιουργήσει αναταράξεις μόνο στον κόσμο των φυσικών επιστημών αν, λίγο πριν το τέλος του αιώνα, ένα παρόμοιο γεγονός δεν είχε ταραξεί τα νερά της Γερμανίας. Ένας Άγγλος, ο οποίος είχε επιλέξει την Γερμανία σαν δεύτερη πατρίδα του, δημοσίευσε στα Γερμανικά ένα έργο με το οποίο απέκοπτε κάθε σχέση με τους επίκαιρους πνευματικούς εκπροσώπους του προηγούμενου αιώνα και άφηνε να εννοηθεί ότι η Φυλή είναι ο πρώτιστος δημιουργός της Ιστορίας. Πρόκειται για τον Houston Steward Chamberlain στο έργο του «*7α θεμέλιο του 19ου αιώνα*». Το έργο του αυτό προκάλεσε μανία, τέτοια μανία που σήμερα ούτε μπορούμε να φανταστούμε, υπέβαλλε αναγκαιότητα για να παρθούν αποφάσεις, ήρθε σε αντίθεση με τις μέχρι τότε απόψεις και προετοίμασε το έδαφος για την γέννηση καινούργιων απόψεων όπως το Αίμα και η Γη. Το έργο του αποτελούσε ουσιαστικά για πολλά χρόνια την Βίβλο του κάθε Γερμανού εθνικιστή.

Και τα δύο γεγονότα, τα οποία επηρέασαν και ολοκληρώθηκαν ταυτόχρονα, προκάλεσαν την αυγή της φυλετικής σκέψεως η οποία κυριάρχησε στην Γερμανία λίγα χρόνια αργότερα. Ενώ ο μεντελισμός κατέκτησε πολύ σύντομα τον επιστημονικό κόσμο της βιολογίας, ο Chamberlain προκαλούσε επανάσταση με τα «*θεμέλια*» του στην δομή του διανοούμενου κόσμου. Ήδη πριν τον Παγκόσμιο πόλεμο του 1914 τα δύο αυτά γεγονότα,

που προκάλεσαν έκρηξη στην αλλαγή του αιώνα, απειλούσαν δυναμικά όλη την Κοσμοθεωρία μας και κάθε μας σκέψη.

Η ταχύτητα με την οποία παρήχθη αυτή η πνευματική εξέλιξη φαίνεται από το γεγονός ότι στην Γερμανία, ούτε 35 χρόνια μετά, υπήρχε νόμος που προέβλεπε την απομόνωση του ξένου αίματος και προσπαθούσε να αποφύγει τα κληρονομικά ελαττώματα. Για να γίνει κατανοητό το πόσο απίθανος είναι ο επαναπροσδιορισμός όλων αυτών των γνωστών αξιών, αρκεί να επισημάνουμε ότι έγινε σε μια ασταθή εποχή με εσωτερικούς και εξωτερικούς πολέμους. Στην πραγματικότητα, ανάμεσα σε δύο Παγκόσμιους πολέμους, γεγονότα που χωρίς αμφιβολία δεν είναι καθόλου ευνοϊκά για ένα πνευματικό γεγονός.

Είναι απαραίτητο να θυμόμαστε αυτά τα γεγονότα περιστασιακά. Γιατί η τρομακτική ταχύτητα με την οποία διαδόθηκε η καινούργια γνώση της κληρονομικότητας των ειδών, είχε ως αποτέλεσμα η πλειοψηφία των ανθρώπων να μην είναι έτοιμη για να αντιμετωπίσει τις συνέπειες. Ακόμα και γι' αυτούς που ξέρουν ή που αρχίζουν να υποπτεύονται ότι αυτές οι καινούργιες ανακαλύψεις μας εισάγουν σε μια καινούργια κοσμική διάσταση, είναι δύσκολο να καταλήξουν, μετά από πολλές συζητήσεις και λογομαχίες, σε ένα αποτέλεσμα.

Από αυτά που γράφει, φαίνεται ότι αρχικά και αυτός είχε το ίδιο πρόβλημα. Ούτε εκείνος είχε συναντήσει κάποιον που να του είχε τύχει κάτι ανάλογο. Πιθανόν να είναι, για παράδειγμα, σχετικά εύκολο να καταλάβει κάποιος ότι το εβραϊκό πρόβλημα δεν είναι πια θρησκευτικό αλλά φυλετικό πρόβλημα¹. Το εβραϊκό ζήτημα εισή-

χθη και λύθηκε με αυτή τη θεώρηση γιατί, τταρ' όλο που κάποιος θα μπορούσε να συζητήσει για το πώς θα έπρεπε να αντιμετωπιστούν οι Εβραίοι, δεν είναι πια απαραίτητο να συζητηθεί αν μπορούν, μέσω κάποιας εξωτερικής επιρροής, να γίνουν Ινδοευρωπαίοι της Αρίας φυλής. Μια αντιπαράθεση η οποία συνεχίστηκε καθ' όλη τη διάρκεια του 19ου αιώνα. Επίσης, είναι εύκολο, για παράδειγμα, να καταλάβει κανείς ότι πέφτει έτσι άπλετο φως στο ζήτημα της εγκληματικότητας, χάρη στις γνώσεις από την επιστήμη της κληρονομικότητας των χαρακτήρων. Ο αυθεντικός εγκληματίας είναι εξαρτημένος λόγω γονιδίων και η κατασκευή των φυλακών και των εγκαταστάσεων φυλάξεως θα είναι, στο μέλλον, μόνο μια απόδειξη για την Κυβέρνηση περί του ότι οι πολιτικοί του άνδρες δεν μπορούν να ξεχωρίσουν το σιτάρι από τα ζιζάνια του.... και να τα ξεριζώσουν αν είναι απαραίτητο².

Πολύ πιο ανησυχητικές από αυτές τις λογικές συνεπαγωγές, οι οποίες είναι κατευθυνόμενες από την εσωτερική καθαρότητα της λαϊκής δομήσεως, είναι αυτές που υποδεικνύουν ότι επίσης και οι ιδιότητες ενός λαού, των επίτιμων ανδρών της Κυβερνήσεως και της Δικαιοσύνης, της Οικονομίας και της Τέχνης, του Εμπορίου και οποιασδήποτε άλλης απασχολήσεως, έχουν όλες κληρονομηθεί. Το πρόβλημα με αυτή την ανησυχητική επιβεβαίωση είναι οι συνεπαγωγές που εξαγονται από αυτή. Οφείλουμε, λοιπόν, την ύπαρξη των επιφανών ανδρών όχι σε τυχαίο γεγονός, ούτε σε μια ιδιαίτερη πρόνοια. **Οι μεγάλοι άνδρες είναι ένα κομμάτι του κληροδοτήματος της Φυλής μας μέσα στο πλαίσιο της φυλετικής τους συστάσεως.**

Γ

Με αυτή τη θέση δεν αρνούμαστε εντελώς την θεϊκή βούληση, η οποία ενεργεί πάνω στην προσωπική ζωή του κοινού ανθρώπου και η οποία προστατεύει την μοίρα του. Ούτε προσπαθούμε να εξηγήσουμε το θαύμα της εμφανίσεως μιας διάνοιας, αναζητώντας μόνο την κληρονομικότητα των ιδιοτήτων στους προγόνους της. Δεν αρνούμαστε ότι υπάρχει μια βούληση ανώτερη από την ανθρώπινη, δεν αρνούμαστε μια θεϊκή δύναμη. Αλλά δεν μένει παρά να παραδεχθούμε ότι ποτέ δεν γεννήθηκε μια πραγματική διάνοια σε κάποιο λαό που να μην είχε κληρονομήσει κάποιες ιδιότητες από τους προγόνους της.

Αυτό το γεγονός είναι ανησυχητικό και συγχρόνως μας καθιστά υπόχρεους. Για το λόγο ότι μας προτρέπει να συνειδητοποιήσουμε εμείς οι ίδιοι αλλά και ο λαός μας ότι κατέχουμε μια σειρά από ιδιότητες τις οποίες οφείλουμε στους προγόνους μας. Βάσει αυτού, όλα τα πράγματα που μας περιτριγυρίζουν, η δημόσια καθώς και η ιδιωτική ζωή μας, αποκτούν μια καινούργια προοπτική και μια καινούργια αξία. Γιατί οι ανακαλύψεις του λαού μας την τωρινή εποχή δεν μπορούν να διαχωριστούν από αυτές που συνέβησαν καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας. Αυτό σημαίνει ότι, η αυταπάτη του 19ου αιώνα μαζί με την πρόοδο της ανθρωπότητας μπορεί να επαληθεύονται στα πράγματα που εμείς, οι Άνθρωποι, μπορούμε να ανακαλύψουμε και να κατασκευάσουμε. Αυτό όμως δεν είναι αρκετό για την εξέλιξη του ανθρώπου μιας και η δυνατότητα αυτή έχει ένα καθορισμένο πλάτος ορισμένο από τις ιδιότητες και τα χαρακτηριστικά της φυλής του. Αν σήμερα είμαστε ικανοί, σαν λαός, να πραγματοποιήσουμε ένα επίτευγμα, το ο-

φείλουμε στις φυλετικές ιδιότητες οι οποίες ήταν ήδη παρούσες καθ' όλη την διάρκεια της ιστορίας μας. Και στο μέλλον θα είμαστε ικανοί να πραγματοποιήσουμε και να δημιουργήσουμε κάθε επίτευγμα που θα μπορεί να γίνει μέσω των γιων και των εγγονών μας. Το αποφασιστικό θέμα όλων αυτών είναι: **Η λαϊκή κοινότητα είναι μια εθνική κοινότητα.**

Από εδώ αναδύεται ένα ερώτημα κλειδί: Τι κάνουμε για να διατηρήσουμε και να πολλαπλασιάσουμε αυτόν τον αναντικατάστατο λαϊκό θησαυρό που είναι το «αίμα» μας, η ζωτική μας δυνατότητα ως λαός;

Γιατί ένα πράγμα είναι σίγουρο: αν όλες οι ιδιότητες μας εξαρτώνται τόσο από την κληρονομικότητα μας, από τους προγόνους μας, θα μπορούσαμε ίσως να συλλογιστούμε ποια θεϊκή χάρη πρέπει να ευγνωμονούν οι προγονοί μας για την απόκτηση, σε προϊστορικές εποχές, αυτών των ιδιοτήτων. Αλλά ποτέ δεν πρέπει να αμφιβάλλουμε ότι απλά δεν περνάει από το χέρι μας να μεταφέρουμε κληρονομικές ιδιότητες με άλλο τρόπο εκτός από την βιολογική διαδικασία της συλλήψεως και της γεννήσεως. Αλλά για όλα τα πράγματα δεν υπάρχει καμμία απολύτως αμφιβολία για το ότι η δημιουργία οποιασδήποτε ιδιότητας με τεχνητό τρόπο, που θα κολλάκευε φυσικά την εθνική μας ιδιοσυγκρασία, αντιστοιχεί σε ψευδαισθήσεις ανθρώπων που είναι εκτός πραγματικότητας. **Αυτό που είμαστε και αυτό που μπορούμε να κατακτήσουμε σαν λαός το καθορίζει η εθνική μας σύσταση.**

Αυτές οι εκτιμήσεις είναι μόνο η άμεση συνέπεια των επιστημονικών γεγονότων που ανακαλύφθηκαν στις αρχές του αιώνα. Φαίνονται απλά και σχεδόν κατανοη-

τά, αλλά κατέχουν μια απίστευτη επαναστατική δύναμη αν τα σκεφτεί κανείς και αν ξεκαθαριστούν οι συνέπειες τους. Ας σκεφτούμε μονάχα αυτό: οι πιο αξιόλογες και ουσιαστικές ιδιότητες του λαού μας, η εθνική σύσταση, είναι ένα μοναδικό εθνικό χαρακτηριστικό που δεν μπορεί να ξαναγίνει. Αυτό που δεν μπορεί να διατηρηθεί μέσω συλλήψεως και γεννήσεως, τότε χάνεται. Σαν κάποιος να πέταγε στον ωκεανό ένα θησαυρό στο πιο βαθύ σημείο του. Δεν υπάρχει καμμία δύναμη στο κόσμο ικανή να ξαναφέρει στο φως αυτό το χαμένο θησαυρό. Ακριβώς έτσι συμβαίνει και με τις κληρονομικές ιδιότητες ενός λαού, όταν αυτές εξαφανίζονται χωρίς απογόνους. Ένας άνδρας και μια γυναίκα που πετούν τα αγαθά τους στη θάλασσα, όπου θα χάνονταν στην αιωνιότητα, θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν πραγματικά τρελοί ή ηλίθιοι. Πάνω σε αυτό δεν θα υπήρχε καμμία αμφιβολία! Και αυτός που χειρίζεται με παρόμοιο τρόπο τα εθνικά αγαθά ή τους θησαυρούς όπως προαναφέραμε, μοναδικά και αναντικατάστατα, θα έπρεπε να διέλθει από δικαστική διαδικασία για πρόκληση ζημίας στην κληρονομιά του Έθνους, στην περίπτωση που δεν θα τον δεχόταν συμπονετικά το φρενοκομείο.

Αλλά τι κάνουμε με την τεράστια ποσότητα αγαθών που κληρονομήσαμε από τους προγόνους μας; Τι κάνουμε με αυτόν τον μοναδικό και αναντικατάστατο θησαυρό που μας κληροδότησαν και εναπέθεσαν στα υπεύθυνα χέρια μας οι προγονοί μας οι οποίοι είχαν το ίδιο αίμα με εμάς; Ο καθένας αναρωτάται, προσέχει την πορεία του. Η απάντηση, γενικά, θα είναι αρκετά εξευτελιστική.

Ο άνθρωπος δεν σταματά να κάνει παρασκευές σε δοκιμαστικούς σωλήνες. Μπροστά από το μυστικό του σχηματισμού της ζωής, η δημιουργία άπλωσε ένα πέπλο που κανένα χέρι δεν μπορεί να σηκώσει, αν και ο άνθρωπος ερευνά και ανακαλύπτει τις πιο μικρές λεπτομέρειες της ζωτικής πορείας. Αυτή η άρνηση της απόλυτης γνώσεως σε σχέση με την προέλευση της ζωής, είναι ο βασικός νόμος της ανθρώπινης ζωής και ένα κομμάτι της διατάξεως της υπάρξεως όπως την έθεσε η δημιουργική αρχή στον κόσμο.

Υπάρχουν σήμερα πολλοί άνθρωποι οι οποίοι δεν είναι διατεθειμένοι να φτάσουν μέχρι τα τελικά αποτελέσματα των ερωτημάτων πάνω στην αξία και στην απώλεια των εθνικών κληρονομικών ιδιοτήτων. Αυτοί οι άνθρωποι πιστεύουν ότι αν καταφέραμε να ανακαλύψουμε τα αεροπλάνα, τα τρένα, τα τηλέφωνα και το ραδιόφωνο, και αν σε όλους τους τομείς της γνώσεως υπάρχει τέτοια πρόοδος, τότε θα μπορέσουμε κάποτε να ανακαλύψουμε στο εργαστήριο τον τρόπο μεταδόσεως των κληρονομικών ιδιοτήτων. Αλλά αυτός που απαιτεί τέτοια πράγματα ξεχνά ότι υπάρχει μεν άπειρος αριθμός καταστάσεων που μπορούμε να ανακαλύψουμε, σε σχέση με τα υλικά αγαθά του κόσμου αυτού, αλλά μας έχει απαγορευτεί η ανακάλυψη του μυστικού της Ζωής. Η ίδια μας η γλώσσα, μας δείχνει ότι «*ανακαλύψαμε*», στην πραγματικότητα, αυτό που με κάποιο τρόπο ήδη υπήρχε από πριν. Γιατί το ανακαλύψαμε και γΓ αυτό, αυτό που βρήκαμε υπήρχε ήδη εκεί, μόνο που μέχρι τότε απλά δεν το είχαμε συναντήσει. Τα πράγματα που ανακαλύπτουμε δεν τα δημιουργούμε, απλά τα συναντάμε. Οι μεγάλοι βιολόγοι μας, οι φυσικοί και χημικοί μας,

το γνωρίζουν αυτό πολύ καλά. Εδώ έχουν σχεδιαστεί τα σύνορα μας, τα οποία ο άνθρωπος δεν μπορεί να παραβεί.

Αυτό είναι ένα γεγονός που πρέπει να συνηθίσουμε, όσο και να ενθουσιαζόμαστε με τόσες ανακαλύψεις και μένουμε έκθαμβοι από την τεχνολογική πρόοδο του καιρού μας. Στα εθνικά ζητήματα, μέσω των οποίων κατανοούμε τις ανθρώπινες ιδιότητες, κάθε ξέφρενη αντίδραση σε σχέση με την πρόοδο, σταματάει απότομα. Στα εθνικά ζητήματα αξίζει μόνο αυτό που είναι δεδομένο, αυτό που έχει φτάσει σε μας, χάρη στους νόμους της δημιουργίας και της ζωής, μέσω των προγόνων μας.

Ο μόνος και πραγματικός πλούτος του Λαού μας είναι η βιοψυχική δύναμη του. Τα υλικά αγαθά αυτού του κόσμου μπορούμε να τα απωλέσουμε μόνο σαν λαός ή άτομα μεμονωμένα. Και αυτή η απώλεια δεν θα μας επιφέρει μεγαλύτερες συνέπειες ενώ προσπαθούμε να διατηρήσουμε αμόλυντη την βιολογική και ψυχική μας υγεία σαν ενωμένο έθνος, γιατί διατηρώντας την βιοψυχική μας δύναμη μπορούμε να ξανακατακτήσουμε, σε οποιαδήποτε στιγμή, τα χαμένα υλικά αγαθά.

Αυτό ήταν το ουσιαστικό λάθος που διέπραξε η Συναρχία μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο. Οι εχθροί της Γερμανίας πίστεψαν ότι ρίχνοντας τους Λαούς της - και πρωταρχικά ανάμεσα σε αυτούς και τον εβραϊκό λαό - στην λεηλασία της γερμανικής οικονομικής δομήσεως, η Γερμανία, σαν Έθνος θα ήταν τελειωμένη. Ξέχασαν όμως την ικανότητα του Γερμανικού λαού, μια ικανότητα η οποία εκπηγάζει από την εθνική του σύσταση, και ξέχασαν επίσης ότι αυτή η ικανότητα μπορεί να

επανακατακτήσει μέσα σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα όλα αυτά που έχουν παρθεί και λεηλατηθεί. Πολύ πιο επικίνδυνο και βίαιο αλλά και πολύ περισσότερο ακριβές επίσης σε αυτό που κάνει ουσιώδες το αληθινό ερώτημα, ήταν η δυνατή ρήση του Κλεμανσώ: *«Περισσεύουν 20 εκατομμύρια Γερμανοί σε αυτόν τον κόσμο!»*. Μόλις καταφερθεί η εκκένωση της ζωτικής πηγής, τότε αρχίζει ένας λαός να εξασθενίζει, να υποτιμάται και να φτωχεύει.³ Σαν παράδειγμα αξίζει να αναφέρουμε ότι αυτό που δεν μπόρεσαν να καταφέρουν οι συμφωνίες του Minister -το 1648- και των Βερσαλλιών για τον Γερμανικό λαό, είναι έτοιμο να γίνει χάρη στην τρομερή αιματοχυσία που συντελείται με τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Και πάνω από όλα, χάρη στην τρομακτική εθνική απάθεια η οποία φαίνεται να αντλεί τις δυνάμεις της από αυτόν τον μεγάλο Λαό.

Χάρη στην ιδεολογία μας γνωρίζουμε την έννοια της εθνικής μας κληρονομιάς. Γνωρίζουμε επίσης τι περιμένει το άτομο που διαπράττει έγκλημα απέναντι σε αυτή την εθνική κληρονομιά. Η επανάσταση προβλέπει χιλιάδες μέτρα για την αποφυγή της σπατάλης αυτής της κληρονομιάς. Αλλά αυτά τα μέτρα ποτέ δεν θα καταφέρουν τίποτα παραπάνω από την αποφυγή της απώλειας των υλικών μας αγαθών ή την απώλεια της πνευματικής μας δυνάμεως. Δεν θα μπορέσουν να ασκήσουν μια αποφασιστική επιρροή πάνω στην βιοψυχική μας υγεία. Σίγουρα η Επανάσταση μας προβλέπει μέτρα ευθανασίας και κοινωνικής προφυλάξεως, αλλά είναι απαραίτητο να λάβουμε υπ' όψη μας ότι αυτά τα μέτρα είναι ακόμα μόνο προληπτικά και ότι δεν αντιπροσωπεύουν κίνητρο με την έννοια της αναπαραγωγής του πιο

άξιου ανθρώπινου στοιχείου.

Δεν θέλουμε να παρεξηγηθούμε: συμβαίνει πάντα α-κόμα και το καλύτερο έδαφος να επιτρέπει την ανάπτυξη ζιζανίων, αν ο αγρότης δεν τα εξολοθρεύσει με κάποιο μέσο. Η παραγωγική ικανότητα αυτού του εδάφους προσδιορίζεται από την προσοχή που δίδεται στην σπορά καθώς και στο ξερίζωμα των αγριόχορτων. Με αυτή την έννοια, τα μέτρα προφυλάξεως που υιοθέτησε η Επανάσταση μας, προσπαθούν να διώξουν μόνο τα αγριόχορτα από το χωράφι, προετοιμάζοντας το για μια καλή σπορά. Αλλά αφορά όλους μας και καθέναν από εμάς η πραγματοποίηση αυτής της σποράς και η συνέχιση της φροντίδας του χωραφιού για να εξασφαλίσουμε τα οφέλη μιας καλής συγκομιδής.

Στα ζητήματα σχετικά με την προσοχή και την διατήρηση των κληρονομικών ικανοτήτων ενός λαού, είμαστε ακόμα στην αρχή. Ήδη έχει αναφερθεί στη αρχή ότι αυτό δικαιολογείται λόγω της εκπληκτικής ταχύτητας με την οποία αναπτύσσονται όλα τα ζητήματα που έχουν σχέση με αυτό το θέμα. Οι καινούργιες γνώσεις συσσωρεύονται με γιγαντιαία βήματα από την αρχή του αιώνα. Είναι πιθανό να πρέπει πρώτα να καταλάβουμε λογικά και πνευματικά -και να το αφομοιώσουμε δεόντως- ότι είναι σε εξέλιξη μια επανεκτίμηση όλων των αξιών, χάρη στην ανακάλυψη της κληρονομικότητας των ειδών, δηλαδή: χάρη στην ανακάλυψη του εθνικού και βιοψυχικού παράγοντα, πριν να είμαστε έτοιμοι να δεχτούμε τις συνέπειες όλων αυτών των ζητημάτων. Καταλαβαίνουμε σιγά-σιγά μόνο, όπως κάποιος που μόλις ξύπνησε από ένα βαρύ όνειρο και αρχίζει σιγά-σιγά να καταλαβαίνει τα πράγματα που τον περιβάλλουν, έτσι

όπως είναι ακόμη ανάμεσα στον ύπνο και το ξύπνιο, ό-
τι έχουμε εισέλθει σε έναν κόσμο καινούργιων γνώσεων
και εξ' αιτίας αυτού σε ένα κόσμο καινούργιων αξιών.
Έναν νέο κόσμο σκέψεως που είναι έτοιμος να μας
μπερδέψει και να μας τρομάξει. Και για τον οποίο, παρ'
όλα αυτά, διαισθανόμαστε και αναγνωρίζουμε συνειδη-
τά ότι πρόκειται για ένα κόσμο μιας καινούργιας πραγ-
ματικότητας, μπροστά στην οποία πρέπει να προσαρ-
μοστούμε, εσωτερικά και εξωτερικά, και πρέπει να κυ-
ριαρχήσουμε γιατί για κάποιο λόγο η μοίρα μας κάλεσε
για αυτό. Από τον μακάβριο χορό των ψευδαισθήσεων
ενός κόσμου σκέψεως ο οποίος βυθίζεται, αναδύεται
καινούργια η Κοσμοθεωρία που ενισχύει την αξία και
αιωνιότητα των εθνικών παραγόντων και την εκπληκτι-
κή σημασία τους στην ζωή των Λαών.

Η βιοψυχική ικανότητα του Λαού μας είναι ένας μο-
ναδικός πλούτος. Αυτή είναι μια τρομερή φράση, αλλά
την ίδια στιγμή συνάμα και διαφωτιστική. Ξαφνικά αυ-
τή η μεγάλη αλήθεια εμφανίζεται σαν αστραπή. Τι ση-
μαίνουν οι νόμοι, σε τι χρησιμεύει η οικονομία, τι κάνου-
με με τις ανακαλύψεις μας αν όλα αυτά τα στοιχεία δεν
μπορούν να διατηρηθούν ή να αναπτυχθούν μέσω μιας
βιοψυχικής καταστάσεως που τα δημιουργήσε; Δεν υ-
πάρχει τίποτα αιώνιο σ' αυτό τον κόσμο που να είναι
φτιαγμένο από υλικά αυτού του κόσμου. Αλλά η βιοψυ-
χική ικανότητα ενός Λαού μπορεί να διατηρηθεί αιώνια
αν αυτός ο λαός αναγνωρίζει τους ζωτικούς νόμους
που διέπουν την εθνική του σύσταση και αν είναι έτοι-
μος να ζήσει σύμφωνα με αυτούς. Υπάρχουν Λαοί που
μπορούν να καυχώνται ότι έχουν χίλια χρόνια ιστορίας.
Αλλά ποια αρχή, ποιο πολιτικό σύστημα, ποια μορφή

οικονομικής παραγωγής θα μπορούσε να προβάλλει σε αυτή την χιλιετή πορεία της ζωής αυτού του Λαού, όπως ένας αποφασιστικός παράγοντας; Το μόνο που διατηρεί και δίνει ζωή στους Λάους με χιλιετή παράδοση είναι η βιοψυχική κληρονομική ικανότητα τους. **Αυτά που έχουν τυχαία καθιερωθεί σε ένα Λαό δεν είναι τίποτα. Η εθνική του σύσταση είναι το παν.**

Στη ζωή κάθε λαού μπορούν να συμβούν πολλές καταστροφές. Ένας Λαός μπορεί και νικηθεί, να χάσει τα αγαθά του, να ταπεινωθεί και να εξευτελιστεί. Μπορεί να πέσει τόσο χαμηλά που καθένα από τα συστατικά του στοιχεία να οικτείρεται για την κατάσταση αυτή. Αλλά αυτό ποτέ δεν θα είναι αποφασιστικός παράγοντας για να χαθεί. Αυτός ο Λαός θα μπορέσει να ξαναορθώσει ανάστημα, αφού στις φλέβες των ατόμων που τον αποτελούν τρέχει το ίδιο αίμα με αυτών που κάποτε τον έκαναν μεγάλο και αξιοσέβαστο. **Η μοίρα ενός Λαού εξαρτάται από την Φυλή στην οποία ανήκει.**

Η αναγνώριση αυτής της αλήθειας την οποία η ιστορία μας αποδεικνύει και παρουσιάζει σε κάθε βήμα της, μας είναι πολύ κοντινή σαν έννοια: Οποιοσδήποτε νοιάζεται για την μοίρα του λαού του πρέπει να αρχίσει συνειδητοποιώντας αυτό το ανέκκλητο γεγονός.

Εμείς λοιπόν τι κάνουμε; Έχουμε συνειδητοποιήσει την τωρινή μας κατάσταση και όλες τις συνέπειες της; Η απάντηση έρχεται πολύ γρήγορα: Αναμφίβολα όχι! Πιθανόν να είμαστε οι πρώτοι που συζητάμε ανοικτά αυτό το θέμα. Έχουμε επίσης λάβει μέτρα για να εγκαταστήσουμε μέσα και τρόπους για να στεκόμαστε στο ύψος των περιστάσεων. Αλλά στο απομονωμένο άτομο του Λαού μας συμβαίνει το ίδιο όπως στα ψηλά βουνά

μιας οροσειράς: Είναι τα πρώτα που νιώθουν τον ήλιο και τα πρώτα που φωτίζονται από αυτόν. Η νύχτα όμως αργεί πολύ να εξαφανιστεί απ' ότι στις κοιλάδες.

Αν κάναμε σήμερα μια απογραφή της δυναμικής κληρονομικής βιοψυχικής ικανότητας του λαού μας, θα τρομάζαμε γιατί αυτή η απογραφή θα μας απεκάλυπτε ότι δεν μας μένουν πολλές ελπίδες για να διατηρήσουμε ζωντανό και ενεργητικό τον χαρακτήρα του Λαού μας στο μέλλον. Το αντίθετο! Έχουμε ακόμα καταγωγή και αξιόλογους εθνικούς παράγοντες που λίγοι Λαοί έχουν. Είναι πραγματικά φοβερό να παρατηρεί κανείς πώς οι απέραντοι πολιτικοί κύκλοι του Λαού σπαταλούν, μέσω της αδιαφορίας και της απόλυτης ανευθυνότητας, την αξιόλογη μάζα κληρονομιάς, το αναντικατάστατο αίμα των προγόνων μας, αφήνοντας το να τρέχει χωρίς να το προσφέρουν στον κατάλληλο απόγονο. Σε όλα τα ζητήματα του πολιτικού κατεστημένου κηρύττουμε ότι το καλό της Κοινότητας προεξάρχει του καλού για το άτομο. Αλλά σε ότι έχει σχέση με το να καταστήσουμε αυτή την αρχή εφαρμόσιμη πάνω στο μεγαλύτερο αγαθό που δεν μπορούμε να παράγουμε τεχνητά, την βιοψυχική ικανότητα του λαού μας δηλαδή, με δυσκολία αδιαφορούμε για την αποσαφήνιση της ερωτήσεως.

Σε βιοψυχικά ζητήματα είναι αξιοθρήνητα ισχύουσα -και μέχρι ένα μέρος και νόμιμη- η ιδέα ότι το όφελος ενός ατόμου υπερισχύει του οφέλους της Κοινότητας. Εδώ μόνο με αργό τρόπο μπορεί να κυριαρχήσει η εθνικοκοινωνική ιδέα. Στα ζητήματα που τουλάχιστον έχουμε προάγγελους (π.χ ο νόμος για την πρόληψη της κληρονομικότητας στους απογόνους μιας αρρώστιας, τους νόμους της Νυρεμβέργης, κ.τ.λ.) η μεγαλύτερη μάζα του

γερμανικού λαού δεν καταλαβαίνει ακόμα την τρομακτική σημασία τους. Ένας νόμος (νομοθεσία) που να εγκαθιδρύει την προστασία και να προωθεί τις ευνοϊκές συνθήκες για τον πολλαπλασιασμό των αξιόλογων απογόνων του λαού μας, ο οποίος (νόμος) να απαιτεί το καλό της Κοινότητας να προηγείται από το ατομικό καλό, δεν υπάρχει ακόμα. Η ανασύσταση του ισχύοντος νόμου σε αρμονία με αυτή την άποψη, θα ήταν ένα επαναστατικό βήμα μεγάλης εκτάσεως.

Φαίνεται ότι δεν θα μπορέσουμε να φανταστούμε την ιδέα της κατανόησης των εθνικών αξιών και την κυριαρχία στον τομέα των πιο αξιόλογων φυλετικών παραγόντων. Αλλά είναι πιθανό πρώτα να πρέπει να αλληλοκατανοήσουμε το πόσο σημαντικός είναι ο εθνικός παράγοντας, πριν να μπορέσουμε μια μέρα να ενώσουμε την ικανή δύναμη για την γέννηση αυτής της πεποιθήσεως, μέσω ανάλογων μέτρων, με τη νομοθεσία του λαού μας. Σύντομα, όταν η έννοια του βιοψυχισμού μετατραπεί σε συνθήκη, θα μπορέσει να συντελεστεί η αλλαγή στον λαό μας και θα μπορέσει να μετατραπεί η εποχή του αρνητισμού του εθνικού παράγοντα σε εποχή αποδοχής αυτού. Σύντομα επομένως θα ξεκινήσει η ανασυγκρότηση της σκέψεως μας και θα επαναπροσδιοριστεί η Κοσμοθεωρία μας προς την αποδοχή των θεμελιακών νόμων της ζωής. Τότε θα καταλάβουμε ότι αυτός ο αιώνας είναι ο αιώνας του βιοψυχισμού, δηλαδή: ο αιώνας της επανα-ανακαλύψεως των φυσικών νόμων που διέπουν την ζωή των Λαών.

Αν μας ρωτήσει κάποιος πώς πρέπει να αρχίσουμε αυτή την ανασυγκρότηση της σκέψεως μας, θα του απαντήσουμε: Δεν αντιμετωπίζουμε τα χρέη που μας υ-

τοβάλλει η Κοσμοθεωρία μας με αλαζονικά επιχειρήματα, άδεια όμως από αληθινό περιεχόμενο, σε σχέση με τα υπέρ και τα κατά αυτού του ζητήματος. Με την ανασυγκρότηση της σκέψεως πρέπει να αρχίζουμε από εμάς τους ίδιους. Γιατί μόνο αν έχουμε κατανοήσει καθαρά και βαθιά το μέχρι πού φτάνει το πρόβλημα, θα μπορέσει αυτή η βαθιά διαύγεια να αντανakλαστεί στην θέληση μας για να λάβουμε τα αναγκαία και απαραίτητα μέτρα. Σύντομα λοιπόν θα βρουν γόνιμο έδαφος οι συζητήσεις σε σχέση με τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν. Πρέπει να ελευθερώσουμε τον κόσμο της νοήσεως από τα εμπόδια μιας πολιτιστικής αντιλήψεως και μιας εκπαιδεύσεως οι οποίες αφήνουν να περάσει απαράτηρητο το βιοψυχικό ζήτημα. Στο περιβάλλον της δημόσιας δράσεως μας, στο χώρο της νομοθεσίας, της οικονομίας, της τέχνης, της επιστήμης κ.τ.λ. οι αντιλήψεις μας πρέπει να έχουν μια αποκλειστικά βιοψυχική εκτίμηση, δηλαδή: από την άποψη του πραγματικού ανθρώπου. Και μπορούμε να καταλάβουμε ότι, στο μέλλον, όλοι αυτοί που θα αρνούνται την αξία του βιοψυχισμού θα αποτελούν εχθρούς του Λαού μας.

Πρέπει να τοποθετήσουμε τον πραγματικό άνθρωπο σε πρώτη προοπτική των αντιλήψεων και εκτιμήσεων μας. Γιατί αυτός ο άνθρωπος είναι το ζωντανό πρότυπο των σπουδαίων αξιών μας. Αυτή είναι μια απαίτηση η οποία είναι απλή μόνο στην όψη. Σε πολλούς μπορεί να φανεί σαν κάτι δεδομένο. Όμως, αυτή η απαίτηση είναι η πιο κατάλληλη συνθήκη για μεγαλύτερη πνευματική επανάσταση σε όλους τους τομείς της δημόσιας ζωής μας που θα μπορούσε ποτέ να δοθεί. Ειδικά στον τομέα του συνταγματικού δικαίου, αλλά και στο δημόσιο

και ιδιωτικό δίκαιο, στον οικονομικό τομέα και στην κοινωνική νομοθεσία, γενικά: σχεδόν σε όλους τους τομείς της ζωής του Λαού μας, ο βιοψυχισμός έχει μια σπουδαία σημασία. Οι επιπτώσεις αυτής της επαναστάσεως είναι τόσο τεράστιες που σήμερα μπορούμε μόνο να υποθέσουμε το μέγεθος τους αλλά δεν μπορούμε ούτε να τις φανταστούμε στο σύνολο τους. Πάνω απ' όλα δεν πρέπει να πιστεύουμε ότι η ανασυγκρότηση της σκέψης μας ως προς την έγκριση των εθνικών αξιών θα πραγματοποιηθεί με κατάλληλα μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα. Γι' αυτό η επανάσταση όλων των πνευματικών στερεοτύπων, τα οποία έχουν ήδη ξεπεραστεί, είναι πάρα πολύ τρομερή. Ο αιώνας μας ίσως να απέχει ελάχιστα από το να θέσει τις πνευματικές και επιστημονικές βάσεις πάνω στις οποίες τα παιδιά μας και τα εγγόνια μας θα μπορέσουν να θεσπίσουν τα κυβερνητικά μέτρα τους που να εξασφαλίζουν την φύλαξη και τον πολλαπλασιασμό των βιοψυχικών μας αξιών.

Αλλά αυτό με το οποίο μπορούμε να ξεκινήσουμε σήμερα για να οικοδομήσουμε αυτές τις βάσεις, αποτελείται από δύο πράγματα:

- **Πρώτο:**

Οα αναπτύξουμε μια καινούργια σχέση ανάμεσα σε εμάς και στους προγόνους μας. Γιατί τα πάντα σε σχέση με την προδιάθεση, όλες οι ικανότητες οι οποίες καθημερινά δοκιμάζονται από τον αγώνα για ζωή, όλα αυτά τα χρωστάμε στους προγόνους μας που μας τα μετέδωσαν μέσω της κληρονομικότητας. Αναμφίβολα υπάρχουν επίσης αυτά που κατακτούμε ο καθένας προ-

σωτικά με τη βοήθεια της γνώσεως και της συνεχούς θελήσεως να αντιμετωπίζουμε συνέχεια τον κόσμο που μας περιβάλλει, αυτό που τελικά μας δημιουργεί σαν Προσωπικότητα. Η ικανότητα κατανόησης και η θέληση του Ανθρώπου προσδιορίζουν την μοίρα του. Αλλά οι κληρονομικές βάσεις που επηρεάζουν την γνωστική μας ικανότητα, που ούτε η πιο ανθεκτική από τις θελήσεις μας δεν μπορεί να ξεπεράσει με σκοπό την έγκριση της Προσωπικότητας σ' αυτόν το κόσμο, είναι συνθήκες που γεννιούνται την στιγμή που γεννιόμαστε και εμείς: **Τις κληρονομικές προδιαθέσεις μας τις οφείλουμε στους προγόνους μας.**

Μπορούμε να εκφράσουμε αυτή την αλήθεια με αυτή τη φράση: Σκέψου ότι τις θεμελιακές βάσεις της υπάρξεως σου τις οφείλεις στους προγόνους σου!

Είναι πιθανόν ότι μπορεί να σπαταλάμε ή ακόμα να ρίχνουμε στην μάχη για την καθημερινή ζωή το κληροδότημα των προγόνων μας. Αυτό το μοναδικό κληροδότημα μπορεί να το τιμάμε ή όχι. Γι' αυτό ο Θεός μας χάρισε την εμπιστοσύνη του και μας επιτρέπει να είμαστε κυρίαρχοι της δικής μας μοίρας και να αξιοποιούμε την θέληση μας. Αλλά αυτή η θέληση εξαρτάται από δύο όρους: πρώτον από τους κοσμικούς νόμους που κυβερνούν την Παγκόσμια Τάξη της Δημιουργίας και δεύτερον από τις κληρονομικές δυνατότητες της προσωπικότητας που πράττει και δημιουργεί. Ποτέ δεν θα μπορέσουμε να ξεφύγουμε από τις δυνατότητες αυτές που μας κληροδότησαν οι προγονοί μας. Και ποτέ δεν πρέπει να τις ξεχάσουμε αν δεν θέλουμε να οδεύουμε από αποτυχία σε αποτυχία! Δεν πρέπει να υπερεκτιμούμε ούτε να υποτιμάμε την θέληση και τις κληρονομικές μας

δυνατότητες. Η σύγχρονη δράση και των δύο παραγόντων αυτών οδηγεί τον Άνθρωπο στο επίπεδο της Προσωπικότητας.

Μπορούμε να τιμήσουμε τους προγόνους μας μόνο αν τους κρατήσουμε ζωντανούς στην συνείδηση μας και στην συνείδηση των απογόνων μας. Αν δεν ξέρουμε ποιοι ήταν και τι έκαναν οι προγονοί μας, τότε προφανώς δεν θα μπορούμε να αναπαραστήσουμε τις μορφές τους και να τιμήσουμε την μνήμη τους.

Εδώ και κάποιο καιρό είναι σημείο των καιρών να παραθέτουμε την τελευταία στροφή του παλιού ποιήματος του «Edda»:

**Η ιδιοκτησία πεθαίνει
Και πεθαίνουν οι παραισθήσεις
Και εσύ, όπως αυτές, πεθαίνεις.**

**Αλλά εγώ ξέρω κάτι
Που ζει αιώνια
Οι νεκροί και η δόξα των έργων τους
Αυτοί θα ζουν αιώνια!**

Και εδώ κάποιος θα ήθελε πάντα να ρωτήσει: **Συγνώμη: Πότε και μέσω ποιου;**

Γιατί αν είχαμε ξεχάσει την καταγωγή των ηρώων, δεν θα υπήρχε κανείς να μαρτυρήσει για την δόξα των έργων τους.

Και οι Γερμανοί της εποχής του Edda έχουν μια ολική ιδέα σε σχέση με αυτό. Αλλά γι' αυτό το ποίημα ξεκινάει με την ακόλουθη στροφή:

**Ένα παιδί είναι καλύτερα
Ακόμα και αν άργησε να γεννηθεί
Μετά την φυγή του πατέρα
Του κηδεμόνα του σπιτιού
Και ούτε μια κολώνα για ξεκούραση
Στην άκρη του δρόμου
Αν δεν την βάλει (εκεί) αυτός (ο γιός)**

Δεν θα πρέπει να παραθέτουμε πια την τελευταία στροφή του Edda αν πρώτα δεν έχουμε παραθέσει την προϋπόθεση, δηλαδή τον πρώτο στίχο.

Πολλοί άνθρωποι μόλις μετά την νομική απαίτηση της επιδείξεως της καταγωγής η οποία τέθηκε σε εφαρμογή το 1933, συνειδητοποίησαν από ποιόν προέρχονταν στην πραγματικότητα. Μερικοί από αυτούς κατόρθωσαν να αποκτήσουν μια καινούργια σχέση με το παρελθόν τους αλλά και με το παρόν. Πολλοί άνθρωποι κοιτάζουν με υπερηφάνεια πίσω, προς τους προγόνους τους, και αισθάνονται σαν συνδετικοί κρίκοι σε μια χιλιετή αλυσίδα. Ξαναβρίσκουμε νόημα στο να τιμήσουμε τους προγόνους μας. Αν και πολλές φορές έχουμε σοβαρές δυσκολίες στο να ξανααποκτήσουμε την δυνατότητα να τιμούμε τα μέρη στα οποία κείτονται οι προγεννήτορες μας.

Πολλές νεκροπόλεις δεν έχουν ακόμα βρεθεί, μερικές είναι δύσκολο να τις πλησιάσεις, πολλές άλλες ξανακτίστηκαν για να ικανοποιήσουν λογικούς και ψυχρούς λόγους πρακτικής χρησιμότητας. Δυστυχώς αυτό είναι γεγονός. Και με αυτό το γεγονός πρέπει να συμβιβαστούμε αφού έχει δοθεί έτσι.

Αλλά αυτός που θέλει να τιμά τους προγόνους, έχει

άλλους τρόπους να το κάνει που δεν είναι η υποχρεωτική επίσκεψη στους τάφους τους. Παλιά, σε κάθε οικογενειακή εστία υπήρχε μια γωνιά αφιερωμένη στους προγόνους. Αυτό ήταν το βαθύτερο νόημα των γενεαλογικών κάδρων και των πορτραίτων που υπάρχουν στο σπίτι κάθε μεγάλης οικογένειας. Στις δύσκολες στιγμές οι πατεράδες συνήθιζαν να προστρέχουν στο σημείο εκείνο του σπιτιού για να κάνουν ένα βαθύ διάλογο με τους προγόνους τους και για να καταλάβουν τις πράξεις τους και τον τρόπο με τον οποίο εκπλήρωναν τις υπευθυνότητες τους. Αυτός που μετατρέπει αυτό το έθιμο σε σταθερή και ακλόνητη συνήθεια, σύντομα θα παρατηρήσει ότι περνώντας λίγες ώρες σε μια γωνιά του σπιτιού αφιερωμένη στους προγόνους του, του γεννά μια εκπληκτική πηγή πνευματικής δυνάμεως. Γιατί το καθήκον μας να δίνουμε λογαριασμό των πράξεων μας στους προγόνους μας, μας υποχρεώνει σε μεγαλύτερο βαθμό απ' ότι ένας από τους πιο δραστικούς νόμους.

Για τους Γερμανούς αυτός ο βαθύς διάλογος με τους προγόνους μας δεν είναι κάτι νέο. Για τους προγεννήτορές μας αυτό ήταν το πιο φυσιολογικό πράγμα στον κόσμο. Ακόμα και η γλώσσα μας έχει διατηρήσει την εικόνα του πώς οι προγεννήτορές μας φαντάζονταν αυτόν το βαθύ διάλογο με τους απογόνους τους. Η γερμανική γλώσσα σχετίζεται με την βαθιά εμπειρία, στην εσωτερική φωνή, σε όλα αυτά που ξέρουμε για εμάς χωρίς να μπορούμε να τα σχετίσουμε με εξωτερικές καταστάσεις και συνθήκες.

Οι προγεννήτορές μας πίστευαν ότι αυτή η εσωτερική φωνή προερχόταν από τους προγόνους τους, οι ο-

ποίοι με αυτό το τρόπο μπορούσαν να επικοινωνήσουν μαζί τους. Όταν οι προγονοί μας, μας μιλούν μέσω αυτής της εσώτερης φωνής, εμείς νιώθουμε ότι μαντεύουμε, υποπτευόμαστε, διακρίνουμε, νιώθουμε ότι κάτι «*μας φαίνεται*» και το ονομάζουμε ιδέα μας. Το ότι σήμερα μπορούμε ή θέλουμε να αναγνωρίσουμε ή όχι αυτές τις εννοιολογικές ισοδυναμίες, δεν αφαιρεί τίποτα από το γεγονός ότι οι προγονοί μας καταλάβαιναν και κατανούσαν αυτές τις σχέσεις με τον τρόπο που ορίστηκαν, απόδειξη του οποίου είναι ότι η γλώσσα τις διατήρησε με πρόδηλο τρόπο.

Με άλλη σειρά πραγμάτων, θα μπορούσαμε να αποδώσουμε μια σημασία πραγματικά σημαντική στο ζήτημα της επαναφοράς του αγρότη στο χωράφι του, αν γυρίζαμε στο παλιό έθιμο της ταφής των χωρικών ανδρών και γυναικών μας στην ίδια γη στην οποία έζησαν. Έτσι λοιπόν, δεν θα ήταν πολύ εύκολο για τους γιους και τα εγγόνια να εγκαταλείψουν την γη των γονιών τους. Ο γιος ή ο εγγονός δεν θα έτρεχαν με τόση ευκολία προς τις απολαύσεις των μεγαλουπόλεων αν η εγκατάλειψη της φάρμας, του χωραφιού ή του αγροκτήματος στο οποίο εργάστηκαν και πέθαναν οι προγονοί τους σήμαινε επίσης και την εγκατάλειψη των τάφων στους οποίους κείτονται για πάντα. Τότε αρχίζουμε σοβαρά να εφαρμόζουμε την ιδέα του Αίματος και της Γης. Όταν το άροτρο του αγρότη ανοίξει αυλάκια κοντά στους τάφους των προγόνων του, όταν ο αγρότης εκτελεί την εργασία του κοντά στο χώρο όπου κείτονται οι προγονοί του, ζει με πλήρη συνείδηση ότι είναι και αυτός ο ίδιος, με τη σειρά του, προγεννήτορας στο έδαφος όπως και οι δικοί του προγεννήτορες.

Πιθανόν να μην υπάρχει μεγαλύτερη ικανοποίηση για έναν άνθρωπο που έχει ριζωθεί στην γη του να ταφεί στο ίδιο χώμα όπου εργάστηκε σε όλη του τη ζωή, να τιμηθεί από τους απογόνους του στο ίδιο μέρος όπου δούλεψε καθημερινά και, την ίδια στιγμή, να ξέρει ότι από το μέρος της αιώνιας αναπαύσεως θα μπορεί να ευλογεί την εργασία των παιδιών και των εγγονών του. Μια εργασία που αποτελούσε ολόκληρη την ζωή του.

• **Δεύτερο:**

Πρέπει να ασχοληθούμε με την δημιουργία απογόνων που να είναι άξιοι σαν και εμάς και που ακόμα να μας ξεπερνούν. Η πρόταση: Σκέψου ότι έχεις προγόνους έχει σαν συνέπεια την φράση: Σκέψου ότι πρέπει να γίνεις προγεννήτορας!

Εδώ συναντάμε τον πιο αποφασιστικό επαναστατικό παράγοντα της Κοσμοθεωρίας και της συμπεριφοράς αυτού του αιώνα. Γιατί: Είτε υπολογίζουμε σοβαρά την σημασία του κληρονομικού βιοψυχικού παράγοντα και εξάγουμε απ' αυτόν, ψυχρά και αντικειμενικά, τις συνέπειες που φέρει σε σχέση με την καταγωγή του Λαού μας, έτσι ώστε μετά να μην τρομάξουμε από εντελώς καινούργια μέσα και μεθόδους, είτε αφήνουμε τα πράγματα όπως έχουν, γεγονός το οποίο υπονοεί την ιστορική παρακμή του Λαού μας. Αυτός που, ενώ ανακάλυψε σε αυτόν τον αιώνα την σημαντική σημασία του φαινομένου της κληρονομιάς, δεν τολμά να συνεχίσει μέχρι τα τελικά αποτελέσματα της αλυσίδας αυτών των σκέψεων, είτε δεν θέλει να σκέπτεται τους βιολογικούς νόμους της ζωής, είτε τρομάζει, λόγω πνευματικής δειλί-

ας, από τις λογικές συνέπειες οι οποίες του φαίνονται ακατάλληλες, γιατί είναι καινούργιες για έναν παλαιωμένο τρόπο σκέψεως. Και εδώ αποκαλύπτεται άλλος ένας σκληρός θεμελιώδης νόμος για αυτόν τον Λαό: **Δεν υπάρχει Ιστορία αν δεν υπάρχει Φυλή που να την δημιουργήσει!**

Αν ο βιοψυχικός παράγοντας γίνει ο άξονας της Κοσμοθεωρίας μας, τότε το παιδί πρέπει να ξαναγίνει ο σκοπός και η έννοια της υπάρξεως μας: Το σημαντικό είναι τα παιδιά μας, τα προϊόντα του δικού μας αίματος! Γιατί αν η βιοψυχική ικανότητα του Λαού μας είναι ο μοναδικός πραγματικός και αληθινός πλούτος, τα παιδιά του αποτελούν την μοναδική εγγύηση για την αθανασία του. Έτσι βρισκόμαστε ακριβώς στο κέντρο της πνευματικής επαναστάσεως του καιρού μας, μια επανάσταση που μπορεί να θεωρηθεί η πιο ουσιαστική.

Συνηθίσαμε να μιλάμε για εμφάνιση και για την εξαφάνιση των Λαών σαν κάτι αναπόφευκτο. Μετά την «Παρακμή της Δύσης» ειδικά, του Spengler, δημιουργήθηκε μια ολόκληρη επιστημονική σχολή πάνω σε αυτόν τον τρόπο σκέψεως. Είναι μια σχολή η οποία δημιουργεί, ωριμάζει και εξαφανίζει λαούς όπως και ανθρώπους. Η αστάθεια των προϋποθέσεων της διανοητικής δομήσεως αυτής της σχολής, μπορεί να κατανοηθεί μόνο μέσω της Ιστορίας της Γερμανίας. Γιατί αν σήμερα (1941) βιώνουμε ξανά έναν παγκόσμιο πόλεμο, αυτό σίγουρα δεν οφείλεται στο γεγονός ότι βρισκόμαστε σε παρακμή, αλλά στο γεγονός ότι ο υπόλοιπος κόσμος ζηλεύει την ζωτική δύναμη του Γερμανικού Λαού. Δεν μας πολεμά γιατί είμαστε τελειωμένοι, αλλά γιατί τολμήσαμε να πραγματοποιήσουμε μια από τις πιο ουσιαστικές

επαναστάσεις στην Ιστορία της Ανθρωπότητας. Αλλά ο Λαός είναι ο πιο παλιός ιστορικά αν θεωρήσουμε σαν σημείο αναφοράς την έλευση του χριστιανισμού στην Γερμανία. Και οι Λαοί που μας πολεμούν έχουν πολύ βραχύτερη ιστορία απ' ότι εμείς. Η θεωρία του Spengler έρχεται σε αντίθεση με τις βιοπολιτικές αιτίες του πολέμου αυτού.

Αλλά η πιο πομπώδης απόδειξη κατά της θεωρίας ό-τι οι λαοί είναι θνητοί όπως και οι άνθρωποι, είναι η ύ-παρξη της Κίνας. Αυτός ο Λαός ζει εδώ και αιώνες και πιθανότατα θα ζει και για πολλούς ακόμα. Και σε αυτό τον λαό οι αιτίες και οι συνέπειες αυτού του γεγονότος είναι φανερές. Βάζοντας στην ηθική διδασκαλία του Κομφούκιου την προστακτική μιας μεγάλης καταγωγής, σαν εγγύηση κατάλληλης τιμής στους προγόνους, στην ίδια τη βάση της κοσμοθεωρίας της Κίνας, ο Κομφούκιος εξασφάλισε για τον λαό του την αθανασία μέσω της μεγάλης παραδόσεως και των νέων του. Και είναι το μυστικό της τρομερής ζωτικότητας του κινέζικου λαού, που ανεξάρτητα από πολιτικά συστήματα ή πραξικοπήματα, αναδημιουργείται ιλιγγιωδώς και αντισταθμίζει όλες τις μεταστροφές της μοίρας, όλες τις λεηλασίες και τις συμφορές. Ο κινέζικος λαός και η ηθική διδασκαλία του Κομφούκιου καταρρίπτουν τον Spengler.⁵

Με έναν ανάλογο τρόπο λειτούργησε η λατρεία για τους προγόνους στον σιντοϊσμό της Ιαπωνίας. Ο Ιαπωνικός Λαός έμεινε και αυτός ζωντανός και δυναμικά ενεργός σαν αποτέλεσμα ενός βαθύ σεβασμού ως προς την παράδοση. Οι ιάπωνες έχουν προγόνους των οποίων η οικογενειακή ιστορία φτάνει μέχρι εποχές πολύ πιο πριν από την εμφάνιση των Τευτόνων στο ευρωπα-

ϊκό έδαφος. Φανταστείτε, σαν συγκριτικό παράδειγμα, οτι οι απόγονοι του Tarquino του Μεγάλου να βρίσκονταν στο ίδιο φέουδο στο οποίο γεννήθηκε ο μονάρχης και να κρατούσαν με ζήλο τις μνήμες όλων των άξιων προγόνων τους. Αυτό που υπονοεί η ιαπωνική παράδοση αποκτά αληθινή σημασία μετρημένο σε αυτή την κλίμακα.

Αν θέλουμε να θέσουμε τα θεμέλια σαν Λαός για ένα χιλιετές μέλλον, τότε πρέπει να ξαναμάθουμε όλα αυτά που έχουν σχέση με το ζήτημα της διατηρήσεως της εθνικότητας μας. Ένα ζήτημα που υποδηλώνει την λύση των προβλημάτων που δημιουργήθηκαν λόγω της παρακμής μας. Πρέπει να ξανατοποθετήσουμε σταθερά στο πλαίσιο της Κοσμοθεωρίας μας την διαδικασία της κυοφορίας και το αποτέλεσμα αυτής της στο παιδί, όπως κάνουν οι κινέζοι και ιάπωνες, και πρέπει επίσης να προσανατολίσουμε το σχετικό ζήτημα προς τον σκοπό της αθανασίας του λαού μας.

Ακόμα και τώρα κάνουμε το λάθος να αξιολογούμε σε μεγάλο βαθμό, σε όλα τα ζητήματα ως προς το παιδί, τις εξωτερικές ενδείξεις που σχετίζονται με την κυοφορία του παιδιού, αλλά δεν λαμβάνουμε σαν μέτρο αξιολογήσεως για όλες τις απόψεις μας τον καρπό αυτής της κυοφορίας. Είναι αδιαμφισβήτητο ότι, σύμφωνα με την γενική αντίληψη πολλών ανθρώπων, για πολλούς είναι περισσότερο απαραίτητη η επικύρωση των συνθηκών υπό τις οποίες γεννήθηκε ένα παιδί απ' το να ερευνούν την κληρονομική αξία που φέρει μαζί του αυτό το παιδί. Το ερώτημα ως προς την νομιμότητα ή όχι για παράδειγμα, παίζει σήμερα μεγάλο ρόλο, για πολλούς μάλιστα αυτός ο ρόλος είναι αποφασιστικός. Μόνο λίγοι

άνθρωποι εξετάζουν αρχικά και ουσιαστικά τις κληρονομικές αξίες που ένα παιδί μπορεί να φέρει μαζί του πριν να αρχίσει να ερευνά τις εξωτερικές ενδείξεις και τις απώτατες συνθήκες της γεννήσεως του. Και αν και η Κοινότητα δεν μπορεί και δεν πρέπει να μην δίνει σημασία στα ζητήματα σχετικά με την ηθική, τα έθιμα και τις επιρροές του περιβάλλοντος, το αληθινά σημαντικό τελικά για την Κοινότητα είναι η κληρονομική αξία που φέρει κάθε παιδί μαζί του στον κόσμο μέχρι την στιγμή που κάποια μέρα θα γίνει ενήλικας και ενεργό μέλος της Κοινότητας.

Και αυτό το γεγονός αξίζει μόνο σαν πραγματική και ειδική προϋπόθεση για κάθε αποσαφήνιση σχετικών με το παιδί του λαού μας ζητημάτων. Έτσι με κανένα τρόπο δεν προσπαθούμε να παραμορφώσουμε την έννοια του γάμου ή να υποκινήσουμε επίσημα την παράνομη συμβίωση. Η πρωταρχική έννοια της Οικογένειας, δηλαδή η έννοια του γάμου, ήταν συνδεδεμένη με μια ιδέα αιωνιότητας. (Έτσι και, για παράδειγμα, η έννοια της «εστίας», η ιερή φωτιά, μέσα στο σπίτι μιας οικογένειας, που δεν θα έπρεπε να σβήσει ποτέ.). Ο Γάμος, η Οικογένεια, εξυπηρέτησαν -σαν έννοιες- την διαιώνιση της καταγωγής μέσω μιας αιώνιας αλυσίδας γενεών, ή, που είναι το ίδιο, για να την διατηρήσει ζωντανή στην αιωνιότητα. Η έννοια και ο σκοπός του παλαιού αρίου γάμου ήταν ο απόγονος. Οι παλιοί αγροτικοί γερμανικοί νόμοι το υποδεικνύουν ακόμα πρόδηλα.

Στην Γερμανία, ο Αστικός Κώδικας του 1900 με την εκλογικευμένη βάση, μετατόπισε το κριτήριο για τα παιδιά σαν σκοπό και έννοια του γάμου για να εισάγει την ιδέα, τελείως άγνωστη στην βιοψυχική μας σύνθεση,

της ικανοποιήσεως και των δυο συζύγων. Ο φιλελευθερισμός ανέτρεψε επίσης τις αξίες σε αυτό το ζήτημα, αφήνοντας το προσωπικό συμφέρον να υπερισχύσει των ενδιαφερόντων της Κοινότητας. Επίσης στα σχετικά ζητήματα με τον γάμο είναι απαραίτητο να εφαρμοστεί η εθνικοσοσιαλιστική έννοια του ότι **«Το ενδιαφέρον της Κοινότητας προηγείται από την προσωπική ικανοποίηση»**.

Σε σχέση με τα παραπάνω, μπορούμε να επισημάνουμε ότι η σημερινή μελέτη, που τοποθετεί τον εγωκεντρισμό στην σχέση των φύλων σαν βάση για την σύλληψη του, έχει σαν προϋπόθεση την αναστροφή των αξιών που αναφέρονται στην Κοσμοθεωρία μας και στα αισθήματα μας, έτσι όπως θα αναδυόταν από την ιστορική φιλελεύθερη και αστική διαδικασία. Υπάρχει μια βασική διαφορά ανάμεσα στην αντίληψη του γάμου σαν ένα καθήκον στο οποίο υποβάλλονται οι άνθρωποι για την διαιώνιση των βασικών προσόντων τους και στην αντίληψη του σαν θεσμό που χρειάζεται για να καταστήσει ικανή την εγωκεντρική ικανοποίηση των ορμών και των δύο μερών, είτε πνευματικού είτε φυσιολογικού χαρακτήρα. Ο δρόμος προς την σύγχρονη λογοτεχνία άνοιξε μόλις η αγάπη που νιώθουν δύο άνθρωποι ο ένας για τον άλλο μετετράπη σε πρωταρχικό γεγονός, ενώ το αποτέλεσμα αυτής της αγάπης, το παιδί, πέρασε σε δεύτερο και όχι και σε τόσο σημαντικό επίπεδο.

Χωρίς αμφιβολία, αυτή η φιλελεύθερη ανάπτυξη της αισθηματικής μας ζωής παρουσίασε επίσης και θετικά στοιχεία: Μπορούμε να πούμε ότι πρέπει να είχε ακόμα και την ευκαιρία να διαλύσει τις απολιθωμένες μορφές της κοινωνικής ζωής της Κοινότητας μας ανοίγοντας έ-

τσι τον δρόμο για την καινούργια σύλληψη που θα είναι περισσότερο σύμφωνη με τους φυσικούς νόμους. Αλλά είναι επίσης αδιαμφισβήτητο το ότι η υπερεκτίμηση της εγωκεντρικότητας σε όλους τους τομείς που έχουν να κάνουν με την αγάπη μέσα στο γάμο, μετέτρεψαν την Οικογένεια σε αυτό που δυστυχώς παρατηρούμε σήμερα σε άπειρες περιπτώσεις. Οι σημερινοί γάμοι δίνουν συχνά την εντύπωση να έχουν αναλωθεί από το γεγονός ότι τοποθετούν την ερωτική ορμή των ζευγαριών μέσα σε ένα πλαίσιο κοινωνικά αποδεκτό και μόνο γιατί κανένας δεν βρήκε καλύτερο τρόπο για να το κάνει. Αλλά αυτό που αναγνωρίζει το γεγονός της κληρονομικότητας των βιοψυχικών ικανοτήτων, δεν μπορεί παρά να αξιολογεί σαν ανήθικους αυτούς τους γάμους χωρίς απογόνους ή με κατά τύχη απογόνους, εκτός και αν αυτοί δικαιολογούνται από βιολογικές αιτίες όπως η στειρότητα. Γάμοι σαν και αυτούς που αφθονούν σήμερα, είναι ντροπή για τον Αδό μας.

Αν αναγνωριστούν αυτοί οι εξωτερικοί παράγοντες, που είναι απολύτως ασήμαντοι, ακόμα και από νομικής απόψεως για την κοινωνική μας ζωή -και αυτό είναι που κάνουμε σήμερα- κανείς δεν θα εκπλαγεί αν αρχίσουν οι αυξήσεις των κατευθυνόμενων τάσεων προς το διαζύγιο ή την έξοδο από τον γάμο. Γιατί σ' αυτό το θέμα η σημασία έγκειται περισσότερο στην Κοσμοθεωρία που είναι η προϋπόθεση του θετικού Δικαίου, παρά στις ισχύουσες νομικές διατάξεις. Γιατί αν επιτρέπεται να ενώνονται δύο άνθρωποι, από καθαρό εγωκεντρισμό, σε ένα γάμο και αν οι σύζυγοι δεν θεωρούν τον γάμο αυτό σαν καθήκον για την διαιώνιση των βασικών ανθρωπινων στοιχείων, τότε δεν υπάρχει κανένας λόγος να α-

παγορεύει σε αυτούς τους ανθρώπους να ξαναχωρίσουν όταν ικανοποιηθούν τα πάθη τους και όταν δεν θα έχουν τίποτα καινούργιο να προσφέρουν. Κανένας επίσης δεν θα έχει Γ το δικαίωμα να προσβληθεί αν η σχέση μεταξύ Ανδρα και Γυναίκας αναζητείται σε δρόμους που δεν συναντούν εμπόδια από τις δυσκολίες του γάμου και του διαζυγίου.

Αυτός που θέλει να καλυτερεύσει τα πράγματα και να τα θεραπεύσει, πρέπει να ανατρέξει στην ρίζα του κακού και όχι να συμβιβαστεί με το γεγονός ότι πέρασε επιδερμικά τα συμπτώματα της αρρώστιας. Πρέπει να υπερνικήσουμε τον φιλελευθερισμό γΓ αυτό που δημιουργεί στην σχέση των δύο φύλων μεταξύ τους και να τοποθετήσουμε τον γάμο στην βάση της κοσμοθεωρίας μας. Και αυτό σημαίνει ότι πρέπει να δώσουμε ξανά στο γάμο την αξία που έχει σαν θεσμός που προσανατολίζεται προς την διαιώνιση του λαού μας και να σταματήσουμε να τον θεωρούμε σαν ανάγκη εγωκεντρικών σκοπών. Σε αυτή την περίπτωση η αξία του γάμου θα αναπτυχθεί και πάλι στον λαό μας και πολλά κακώς κείμενα θα εξαφανιστούν από μόνα τους.

Αν ο σημερινός γάμος δεν συντρέχει με την παραδοσιακή ιδέα που έχουμε γι' αυτόν, δεν είναι λάθος του γάμου. Εμείς είμαστε οι ένοχοι που ο γάμος άρχισε να χάνει το νόημα του. Ο φιλελευθερισμός εισήγαγε ανάμεσα μας την ιδέα της εξελίξεως χωρίς όρια, οφειλόμενη σε αυτοσυντηρούμενα άτομα. Και η νομοθεσία που υπήρχε προσπάθησε να δικαιολογήσει αυτόν τον τύπο της «εξέλιξης». Το καθήκον είναι κατά συνέπεια να ξαναγυρίσουμε το γάμο στον παλιό του σκοπό και στην παλιά του έννοια: να τον ξανατοποθετήσουμε δηλαδή στην υ-

πηρεσία της διαιωνίσεως της καταγωγής. Το παιδί, ο γιος, πρέπει να τεθούν εκ νέου σαν σκοπός και στόχος του γάμου. Και με αυτό θα θέσουμε και πάλι την οικογένεια στη θέση που της αναλογεί και που πάντα είχε στην ζωή του λαού μας.

Ο Λαός μας είναι απολύτως πεπεισμένος ότι, με κάποιο τρόπο, τα πράγματα δεν έχουν σχέση με το: «ο Λαός μας ξαναψάχνει το παιδί!».

Και σε αυτό ο Λαός μας οδηγείται από μια ζωτική αίσθηση πολύ σίγουρη. Ο Λαός μας αισθάνεται ότι τόσο ο παλιός του πολιτισμός όσο και οι τωρινές του πράξεις στηρίζονται σε ιδιότητες που εξαρτώνται από την ικανότητα του και τις βιοψυχικές αξίες του. Ο Λαός πιστεύει ότι μπορεί να διατηρήσει τον πολιτισμό του και να τεθεί στο κέντρο της Ευρώπης, μόνο αν διατηρήσει αυτές τις φυλετικές του ιδιότητες. Αλλά αυτές οι ιδιότητες τρέφονται αποκλειστικά από μια γενετική πηγή, διατηρούνται και πολλαπλασιάζονται μόνο μέσω της ποσότητας και ποιότητας των γιών της φυλής μας. Χρησιμοποιώντας οικονομική θεματολογία, θα μπορούσαμε να πούμε ότι οι βιοψυχικές ιδιότητες ενός Λαού που δεν μεταδίδονται στους απογόνους είναι σαν αγαθά που υπάρχουν χωρίς να παράγουν κάτι με αξία.

Ο Λαός θέλει να είναι ένας Λαός γόνιμος, γιατί πιστεύει με απόλυτη σιγουριά ότι ο μοναδικός και άφθαρτος αληθινός πλούτος για τους απογόνους μας είναι ένας μεγάλος αριθμός υγιών και γενναίων παιδιών που θα διατηρήσουν ζωντανές τις παραδόσεις μας μέσω του σθένους τους και των κληρονομικών ικανοτήτων τους.

Πολλές μέθοδοι προτείνονται σήμερα για την μετα-

τροπή της Γερμανίας σε ένα Έθνος με πολλούς απογόνους. Ένα μεγάλο ποσοστό ανθρώπων εκπλήσσονται από την επαναστατική καινοτομία που υποδηλώνει αυτή η διαδικασία και νομίζει ότι η λύση βρίσκεται σε ξεπερασμένες εξωτερικές εμφανίσεις σχετικές με την αξία του γάμου. Εξυμνούνται οι «*παλιοί καλοί καιροί*» και πιστεύεται ότι έχει βρεθεί η παγκόσμια πανάκεια στην υπερβολική αξιολόγηση των εκφάνσεων του γάμου. Και πιστεύεται ότι με αυτό θα ξαναεγκαταστήσουμε τις συνθήκες για την ανάδυση ευτυχισμένων και μεγάλων οικογενειών. Αυτοί οι κύκλοι δεν λαμβάνουν υπ' όψη ότι θεοποιούν το τσόφλι του καρυδιού και ξεχνούν ότι το καρύδι είναι το σημαντικό για την ανάπτυξη της καρυδιάς: για ποιο λόγο χρειάζεται το τσόφλι αν το καρύδι είναι κούφιο; Απ' την άλλη μεριά αυτοί οι κύκλοι ξεχνούν επίσης ότι οι «*παλιοί καλοί καιροί*» δεν θα μπορούσαν να είναι και τόσο καλοί αν μας κληροδότησαν μια κατάσταση που είναι γεμάτη αντιξοότητες και που ψάχνουμε μέσα και τρόπους να ξεφύγουμε και να γυρίσουμε σ' ένα ευλογημένο γάμο με πολλούς και άξιους απογόνους, την βάση της κοινωνικής μας συνειδήσεως. Η εμμονή στις εξωτερικές όψεις του γάμου δεν θα μας ξαναδώσει την ηθική που παλιά έκανε καρποφόρους τους γάμους του Ααού μας. Δεν είναι η εξωτερική εμφάνιση της ενώσεως με τα δεσμά του γάμου αυτό που προέχει, αλλά η ζωτική αξία που κατέχει ο γάμος για τον λαό μας. Πρέπει να ξαναδώσουμε στον γάμο την παλιά του έννοια και να του δείξουμε τον δρόμο προς τον παλιό του στόχο. Απ' αυτή την άποψη, ο γάμος αρχίζει να μετατρέπεται σε ένα θεσμό κοινοτικά υπεύθυνο. Δεν υπάρχει ζυγαριά για να μετρηθεί ο γάμος. Ο απώτατος σκοπός

του θα πρέπει να είναι: Σκοπός και έννοια του γάμου είναι ο γιος!

Άλλος δρόμος που αναφέρεται πολλές φορές σήμερα και που έχει σαν τελικό αποτέλεσμα το παιδί, δεν μπορεί να μας αφήνει ικανοποιημένους από τις υποσχέσεις του. Αναφερόμαστε σε συλλήψεις που αντιστέκονται στην απαγόρευση της ελεύθερης μητέρας να αναγνωρίζει το παράνομο παιδί της για το καλό της Κοινότητας. Σε σχέση με το ζήτημα του παράνομου παιδιού, αυτή η σύλληψη είναι σίγουρα μεγάλη πρόοδος, αλλά όσον αφορά την μητέρα δεν έχει ξεκαθαριστεί το ζήτημα. Γιατί αυτή η πράξη μπορεί πολύ πιο εύκολα να μετατραπεί σε προσβλητική απ' ότι κατανοητή για την ελεύθερη μητέρα γιατί-μπορεί και υποσυνείδητα- να μένει κολλημένη στο γεγονός της απαγορεύσεως της ελεύθερης μητέρας και με αυτή την έννοια μόνο με ένα αίσθημα κοινοτικής υπευθυνότητας αποφασίζει να συγχωρέσει στο παράνομο παιδί αυτή του την κατάσταση. Σίγουρα αυτή η συμπεριφορά είναι περισσότερο υπεύθυνη από κοινωνική και εθνική άποψη και περισσότερο δικαιολογημένη απ' αυτή των ανθρώπων που αξιολογούν το παράνομο παιδί μόνο από εξωτερικής απόψεως, καταδικάζοντας το με σκληρότητα. Αλλά δεν παύει να είναι μια μέτρια ενέργεια από την στιγμή που σταματάει στην μέση του δρόμου, αποδεχόμενη δηλαδή το παιδί αλλά κρατώντας μια ασαφή θέση ως προς την μητέρα. Και αυτή η μετριότητα στην σύλληψη αυτής της ιδέας σε σχέση με τον τρόπο που θεωρεί το παιδί παράνομο, έχει συνέπειες που μπορούν να παρατηρηθούν καθαρά: δημιουργεί ενθουσιασμό στις ελεύθερες μητέρες που με επιπολαιότητα έφεραν στον κόσμο ένα παιδί και

δημιουργεί μόνο πικρία σε εκείνες τις σεβαστές γυναίκες οι οποίες γνωρίζοντας αυτό που έκαναν, έφεραν στο φως ένα ή περισσότερα παράνομα παιδιά γιατί η μοίρα τους αρνήθηκε την πιθανότητα να συναντήσουν στον γάμο την έννοια της μητρότητας για να διαιωνίσουν τις ιδιότητες και τις ικανότητες τους μέσω των παιδιών τους.

Ένας τρίτος δρόμος για να μετατρέψουμε την Γερμανία σε ένα πολυπληθές Έθνος συζητείται επίσης πολύ. Φαινομενικά είναι ένας εύκολος δρόμος, αλλά εύκολα μπορεί να μας οδεύσει προς την τραγωδία. Αναφερόμαστε στο ακόλουθο: Αέγεται ότι η γενετήσια ορμή είναι γεγονός που θα ήταν ανόητο να αρνηθούμε. Από εκεί και πέρα, δεδομένου του γεγονότος αυτού, είναι αναπόφευκτο ότι αργά ή γρήγορα όλοι οι υγιείς νέοι θα καταλήγουν, με κάποιο τρόπο και κάποια φορά, στον άνθρωπο. Τοποθετείται λοιπόν το πρόβλημα πάνω στην βάση των πραγματικών δεδομένων. Οι σχέσεις λαμβάνονται όπως είναι. Και η κατάσταση χαρακτηρίζεται -με έναν τρόπο ολοκληρωτικά σωστό από μια πλευρά- λέγοντας ότι, όλος ο κόσμος ξέρει τι γίνεται στη κοινωνία και κανείς δεν κάνει τίποτα μέχρι την στιγμή που όλοι βιάζονται να βγάλουν την καταδικαστική ετυμηγορία τους όταν εμφανίζεται η φανερή απόδειξη αυτής της καταστάσεως: το παράνομο παιδί. Και εδώ είναι όπου πρέπει να παρέμβουμε: όχι για να πολεμήσουμε την γενετήσια σχέση αφού θεωρείται αναπόφευκτη, αλλά για την έννοια της χρησιμοποίησεως του παιδιού που μπορεί να προέλθει μέσω μιας αξιοθρήνητης οδού αλλά, τελικά, η οποία υπονοεί μια δημογραφική αύξηση που μπορεί να είναι χρήσιμη για τον λαό μας. Το πιο σημα-

ντικό σημείο αυτού του κριτηρίου είναι αναμφίβολα το κουράγιο για μια τέτοια απόφαση. Γιατί είναι αναμφίβολο ότι αυτή η αντιμετώπιση της κοινωνίας, που ανέχεται σιωπηλά τις σεξουαλικές σχέσεις των ζευγαριών, αλλά απαγορεύει τα παράνομα παιδιά και τις ελεύθερες μητέρες, είναι απλά μια αποκρουστική υποκρισία. Είναι λοιπόν απαραίτητο να απαιτήσουμε μια καθαρή επιλογή: ή σταματάει να ισχύει το φαινόμενο ή αναγνωρίζονται τα παιδιά που γεννιούνται απ' αυτό. Αλλά φαίνεται ότι εδώ έγκειται η ουσία του ζητήματος.

Ένας απλός και καθαρός νόμος της ζωής αναφέρει ότι όσο πιο εξελιγμένο είναι ένα είδος τόσο περισσότερο πρέπει να προστατευτούν οι απόγονοί του αν θέλουμε να αναπτυχθούν κανονικά. Το εθνικό και βιοψυχικό μέρος αυτού του νόμου για έναν Αδό σημαίνει: Δεν προσπαθούμε να περιγράψουμε ολοκληρωτικά την ελεύθερη σεξουαλική σχέση σαν βασική προϋπόθεση για να την τοποθετήσουμε στο χώρο της πραγματικότητας, απαιτούμε μόνο την γέννηση παιδιών. Το αποφασιστικό καθήκον κείται περισσότερο στην προσφερόμενη προστασία στην Μητέρα και τον Γιο μέχρι την ωρίμανση αυτού και είναι αυτές οι έμφυτες προϋποθέσεις σε αυτό το καθήκον που πρέπει να ξεκαθαριστούν αν θέλουμε να τοποθετήσουμε το ζήτημα στο χώρο των προαναφερόμενων αληθειών. Ένα γερμανικό παιδί δεν μπορεί να γεννηθεί ούτε να εκπαιδευτεί με οποιοδήποτε τρόπο αν θέλουμε πραγματικά να μετατραπεί σε έναν γερμανό Άνδρα. Ένα παιδί θέλει και χρειάζεται την προστασία και την αφοσίωση και των δύο γονιών, αν είναι δυνατόν, -ή τουλάχιστον της μητέρας- αν πρέπει να ωριμάσουν πνευματικά και σωματικά έτσι ώστε να γίνει υγιές

και χρήσιμο μέλος της κοινότητας.

Όλο το ζήτημα βρίσκεται στον αν η κοινότητα έχει ή δεν έχει την θέληση να αναγνωρίσει την ανύπαντρη μητέρα ή τον παράνομο γιο. Αν η Κοινότητα δεν βρει μια ηθική σχέση με την ανύπαντρη μητέρα τότε όλες οι θετικές αξιολογήσεις των κοινωνικοβιολογικών προϋποθέσεων δεν χρησιμεύουν για τίποτα μιας και θα συνεχίσουν να είναι ανήθικες στα μάτια της εθνικής Κοινότητας, ότι και να γίνει.

Για εμάς το ουσιαστικό είναι η διαιώνιση των βιοψυχικών αξιών και η κατάλληλη προσοχή στο παιδί. Για τον φιλελευθερισμό το σημαντικό συνεχίζει να είναι πάντα η ατομική συμπεριφορά στην σεξουαλική σχέση. Είμαστε λοιπόν αυτό που απαιτεί η Κοσμοθεωρία από εμάς να είμαστε και όχι αυτό που δηλώνουμε ότι είμαστε. Αν το καταλάβουμε αυτό, τότε δεν θα είναι πολύ δύσκολο να βρούμε τον δρόμο για το μέλλον των συζητήσεων. Μέσω μιας αναδιοργάνωσης πρέπει να βρούμε μια καινούργια σχέση με το παιδί. Η δήλωση των ζωτικών βιολογικών νόμων απαιτεί την δήλωση του παιδιού, αν δεν θέλουμε όλες οι δηλώσεις σε σχέση με τις βιοψυχικές αξίες να μετατραπούν σε καθαρή τυπολατρεία. Αλλά - και αυτός ο τρόπος σκέψεως είναι αποφασιστικός- δεν δηλώνουμε το παιδί για αυτό που είναι, για καθαρά ποσοτικό λόγο, αλλά γιατί, σύμφωνα με τις επιστημονικές ανακαλύψεις αυτού του αιώνα, είμαστε εντελώς πεπεισμένοι για το ότι είναι αναντικατάστατες οι θετικές κληρονομικές βιοψυχικές αξίες του Ανθρώπου.

Διακηρυσσουμε την αξία του παιδιού ως ισάξια αυτής των προγόνων του.

Το παιδί που γεννήθηκε στην κοίτη της Κοινότητας

μας πρέπει να είναι άξιο των προγόνων του. Αυτή είναι η απαίτηση του καιρού μας. Αν το παιδί, και από την πλευρά και των δύο γονιών, είναι άξιο των προγόνων του, τότε το παιδί όπως και η μητέρα του είναι ανέγγιχτοι. Σε ποιες εξωτερικές συνθήκες έχει έρθει ένα παιδί στον κόσμο μετατρέπεται, κατά συνέπεια, σε ένα ζήτημα δευτερεύουσας σημασίας.

Γάμοι που σκοπίμως παραμένουν στείροι -των οποίων δεν τους το απαγορεύουν βιολογικές αιτίες- και γάμοι που φέρνουν παιδιά στον κόσμο χωρίς να τους ενδιαφέρει να τα ριζώσουν στην παράδοση της καταγωγής, έχουν τότε, για εμάς, την ίδια αξία όπως και οι ενώσεις των οποίων τα προϊόντα οφείλονται σε μια ανευθυνότητα εξωσυζυγική ή των ενώσεων των οποίων τα προϊόντα είναι βιολογικά ανίκανα.

Πιστεύουμε ότι η έννοια του *«άξιου παιδιού για τους απογόνους του»* μπορεί να χρησιμεύσει σαν στέρεο σημείο αναφοράς για την επίτευξη μιας καθαρής θέσεως στην σημερινή σύγχυση των απόψεων, σε σχέση με το παράνομο παιδί και για να δημιουργήσει καινούργιες βάσεις με σκοπό να δημιουργήσει μια καινούργια ηθική που να συμφωνεί με τους βιολογικούς νόμους που κυβερνούν την ζωή σε όλο τον πλανήτη.

Το άξιο παιδί για τους προγόνους του σημαίνει ότι πρέπει να αναγνωρίσει την αξία της ανατροφής και της εκπαίδευσής. Γιατί αν κάποιος θέλει ο γιος του να είναι άξιος αυτού και των προγόνων του πρέπει να το μεγαλώσει, δηλαδή: πρέπει να το γεννήσει και να το εκπαιδεύσει κάτω από προϋποθέσεις και με ένα τρόπο που να διευκολύνει την ανάπτυξη των θετικών ικανοτήτων του, σε σημείο ώστε οι προγεννήτορές του να μπορούν

να νιώθουν περήφανοι για αυτόν.

Η ανατροφή και η εκπαίδευση δημιουργούν την επιστήμη που εφαρμόζει τις γνώσεις των φυσικών επιστημών. Αφού σε αυτό τον αιώνα μάθαμε ότι υπάρχει κληρονομικότητα των ανθρώπινων ιδιοτήτων, είναι λογικό να απαιτούμε η ανατροφή των παιδιών να προσανατολίζεται προς τα εκεί. Είναι πιθανό η μεταφορά της έννοιας της ανατροφής των παιδιών να έχει, για πολύ χρόνο ακόμα, μια κάποια δυσάρεστη γεύση αλλά οι επιστημονικές βιολογικές και ψυχολογικές γνώσεις που έχουμε σήμερα για το ανθρώπινο είδος μας υποχρεώνουν να μετατρέψουμε την ανατροφή αυτή σε βασική εκπαιδευτική έννοια. Η εκπαίδευση που εκλαμβάνεται ως ανατροφή σε σχέση με τους φυσικούς νόμους που μας αποκάλυψαν οι διάφοροι κλάδοι της Φυσικής Επιστήμης, πρέπει να μετατραπεί στον απώτερο σκοπό της ανθρωπότητας: αυτή είναι η πιο σημαντική αποστολή της εποχής μας.

Η προειδοποιητική απαίτηση του Νίτσε: *«Δεν πρέπει να αναπτύσσεσαι σε πλάτος αλλά σε ύψος»* ενώ και για αυτόν ήταν μια παραισθητική ελπίδα, μετατρέπεται για εμάς σε σιγουριά που μας υποβάλλει μια υπεύθυνη συμπεριφορά ως προς τον λαό και το αίμα μας. Μπορούμε να προβλέψουμε ότι ο 20ος αιώνας δεν θα είναι στην πραγματικότητα ο αιώνας της τεχνολογίας. Το αντίθετο, θα είναι ο βιοψυχικός παράγοντας, ο φυλετικός παράγοντας θα είναι αυτός που θα αποτελεί τον κεντρικό άξονα των ουσιαστικών γεγονότων του αιώνα μας. Γιατί μόνο άνθρωποι αναθρεμένοι και εκπαιδευμένοι με πλήρη συνείδηση των αξιών και της καταγωγής τους, θα έχουν πιθανότητες να αντισταθούν με επιτυχία στην

παρακμή.

Είναι καθορισμένο από την Πρόνοια ότι ο άνθρωπος σπόρος θα γίνει έμβρυο στην μήτρα της γυναίκας, όπου θα αναπτυχθεί και με την σειρά του θα συντελέσει στην δημιουργία άλλου ανθρώπου. Σε έναν ατελείωτο κύκλο της υπάρξεως εκπληρώνεται αυτός ο νόμος για την διατήρηση του είδους. Η γυναίκα είναι όπως η εύφορη γη που χρειάζεται ο αγρότης για να μπορέσει να θερίσει το σιτάρι. Και όπως η γη προϋποθέτει την ποιότητα του καρπού, έτσι και η γυναίκα προϋποθέτει την «*ποιότητα*» του γιου της. Όπως επίσης και μια εύφορη γη μπορεί να μην δώσει καρπούς όταν δέχεται κακής ποιότητας σιτάρι ή όταν δεν θερίζεται σωστά. Αλλά επίσης είναι σίγουρο ότι ακόμα και το καλύτερο σιτάρι δεν αποδίδει όταν δεν είναι κατάλληλη η γη. Μπορούμε επίσης να διαλέξουμε και άλλη μια παρομοίωση: Με τον τρόπο που ένας καλός ή κακός καθρέπτης αντανακλά μια εικόνα, με τον ίδιο τρόπο αντανακλά και ο γιος την ουσία της μητέρας του. Το αίμα της μητέρας προσδιορίζει πως πρέπει ο πατέρας να «*βλέπει*» τον εαυτό του στον γιο του. Στις περιπτώσεις που η μητέρα ανταπεξέρχεται του καθήκοντος της, ο πατέρας θα πρέπει να αναγνωρίζει την ουσία του στον γιο του και, αν είναι πιθανό να τον ξεπεράσει ο γιος. Αλλά σε αυτές τις περιπτώσεις που η μητέρα είναι κατώτερη, άρρωστη ή διεφθαρμένη, ο γιος δεν θα μπορεί να φτάσει τον πατέρα και είναι πιθανόν ακόμα και να τον ατιμάσει.

Και για αυτό, η αξιόλογη γυναίκα, η υγιής και από καλή οικογένεια, πρέπει να ξαναγίνει για εμάς ότι ήταν και για τους προγόνους μας: αντικείμενο αιώνιου σεβασμού. Η έννοια του σεβασμού δεν σημαίνει, λογικά, μια

υποκριτική σεξουαλική απομάκρυνση αλλά μια θεμιτή εκτίμηση του ότι η γυναίκα πρέπει να ξαναγίνει άξια. Η υγιής, αξιόλογη και καλής καταγωγής γυναίκα πρέπει να ξαναγίνει σεβαστή. Γιατί σ' αυτή οφείλουμε την πιο όμορφη και την πιο ανθεκτική έκφραση του ίδιου μας του είδους. Αυτός που ανεύθυνα τολμάει να την αγγίζει, θα έχει κηλιδώσει με αυτή του την πράξη την τιμή του Έθνους και θα έπρεπε να συλληφθεί. Και αυτός είναι ένας καινούργιος νόμος που πρέπει να εισαχθεί στην Νέα Τάξη που επιτάσσει η Επανάσταση μας.

Όλα αυτά είναι εντελώς νέες απόψεις που επιβάλλουν μια αναδιοργάνωση του τρόπου σκέψεως μας σε πιο ευρεία θέματα. Μόνο ένα παράδειγμα: η ομορφιά, μέχρι την τελική της ανάλυση, η υγιής ομορφιά μιας γυναίκας της φυλής μας δεν είναι πλέον απλώς ένα καλλιτεχνικό ζήτημα ή ζήτημα προσωπικής προτιμήσεως, αλλά μετατρέπεται στην έκφραση των υποκειμένων βιοψυχικών αξιών. Η ομορφιά λοιπόν σαν εθνική έκφραση είναι μια απαίτηση και καθήκον ταυτόχρονα. Η εκπαίδευση του ανθρώπου με σκοπό να κατανοήσει την ομορφιά του βιοψυχικά υγιούς ανθρώπινου πλάσματος, υπονοεί μια εκπαιδευτική Επανάσταση, αισθητική και πολιτική πρώτης τάξεως.

Και δεν θέλουμε να παρεξηγηθούμε: Δεν αρνούμαστε την ψυχή ή το πνεύμα, ούτε ακόμα την εξυπνάδα όταν δηλώνουμε ότι η ομορφιά είναι μια απαίτηση και ένα καθήκον κάθε ατόμου καλής καταγωγής. Πιστεύουμε μόνο ότι η ψυχή και το πνεύμα είναι τόσο συσχετισμένα με το εθνικό υπόβαθρο όσο και το σώμα. Από την ένωση του βιολογικού και του ψυχικού παράγοντα αναδύεται η γνώση σαν αρχή και βάση της ανθρώπινης νοήσεως και

της ενεργής του ικανότητας. Έτσι από την γνώση αυτή μπορεί να ξεκινήσει ο άνθρωπος να μετατρέψει τον κόσμο που τον περιβάλλει, διοργανώνοντας τον όπως του υποδεικνύει η εσωτερική του φωνή, η οποία, αναμφισβήτητα, αποτελεί μια πνευματική προδιάθεση.

Δεν αρνούμαστε, κατά συνέπεια, την ψυχή όταν δηλώνουμε την αξία του σώματος. Τους δίνουμε μόνο, ψυχής και σώματος, την συμμετοχή που τους αναλογεί στον σχηματισμό του ανθρώπου μιας συγκεκριμένης φυλής. Μία ευγενής ψυχή μπορεί να φωτίσει και να ομορφύνει ένα μη ελκυστικό σώμα. Ένα ευγενές σώμα χωρίς ευγενή ψυχή είναι όμως αποκρουστικό: το πρώτο μας τραβάει ενώ το δεύτερο μας αηδιάζει. Αυτές οι επαληθεύσεις μπορούν να έχουν μεγάλη σημασία στις ατομικές μοίρες. Ακόμα είναι αποφασιστικοί παράγοντες όταν προσπαθούμε να μετρήσουμε αυτό που αξίζει ένας άνθρωπος σαν άτομο. Αλλά ακόμα και έτσι, αυτό αφήνεται στα σχετικά με το είδος ζητήματα, δηλαδή: στο εθνικό σύνολο όλου του λαού, πρέπει να αξιολογούμε μαζί όλους τους βιοψυχικούς παράγοντες. Και όσο και αν δηλώνουμε την αξία αυτού που βρίσκεται πέρα από το αυστηρώς βιολογικό, δεν θα πρέπει γι' αυτό να ξεχνάμε την φυσική ομορφιά σαν έκφραση μιας αξίας που αντανακλά την τελειότητα και το σθένος του είδους.

Επισημαίνουμε πιο πάνω ότι οι νόμοι του Κόσμου είναι κατηγορητικοί: ο άνδρας δημιουργείται μόνο μέσω της γυναίκας. Αυτή η γυναίκα κατ' επέκταση λοιπόν είναι αποφασιστικός παράγοντας για τον βαθμό τελειότητας των παιδιών που γεννιούνται απ' αυτή. Έτσι όπως οι σιδηροδρομικές γραμμές προσδιορίζουν την κατεύθυνση του τρένου, με τον ίδιο τρόπο η βιοψυχική δό-

μηση της μητέρας προσδιορίζει αν το παιδί μπορεί ή όχι να κληρονομήσει από τον πατέρα, προσδιορίζοντας με αυτό την κληρονομική αξία και τις βιοψυχικές ικανότητες του γιου. Η γυναίκα των εθνικών χαρακτηριστικών μας αποθηκεύει, προστατεύει και πολλαπλασιάζει. Ή μπορεί να είναι το αντίθετο αν η βιοψυχική δόμηση διαφέρει θεμελιακά από την δική μας.

Άλλος νόμος των θεμελιακών νόμων της ζωής είναι ότι ο άνθρωπος δικαιολογείται μπροστά στους ομοίους του της ίδιας εθνικής ομάδας, μέσω των ενεργειών του που συμφωνούν με τις βιοψυχικές του δυνατότητες. Ο αρσενικός νόμος του είδους στον αγώνα για την ύπαρξη ονομάζεται ενέργεια: και δεν είναι μια οποιαδήποτε ενέργεια, αλλά ενέργεια στην υπηρεσία της Κοινότητας και του Έθνους του. Για τον άνθρωπο πάντα είναι γελοίο να προβάλλει τους προγόνους του αν δεν έχει κάνει πράξεις που να τον αξιώνουν ως προς αυτούς. Αξιοι πρόγονοι προϋποθέτουν μόνο άξιες ενέργειες, δεν είναι ποτέ απόδειξη καμμίας ενέργειας. Το συγκεκριμένο κατόρθωμα υποδεικνύει τον άνθρωπο. Ένα ευγενές πνεύμα και μια καλή συμπεριφορά, μαζί με άξιους προγόνους, μπορούν να γεννήσουν ελπίδες σε ότι έχει σχέση με τον άνθρωπο. Αλλά η απόδειξη της πραγματικής του ικανότητας είναι πάντα και μόνο αυτό που ήξερε να κάνει για το καλό της εθνικής κοινότητας. Πάνω σε αυτή τη βάση στηριζόταν η έννοια του μεσαιωνικού Ιπποτισμού. Ο ευγενής ήταν δηλωμένος σαν Ιππότης σε σχέση με τις πράξεις και τα κατορθώματα του και μόνο έτσι ήταν αποδεκτός ανάμεσα στους ευγενείς. Επίσης πάνω σε μια παρόμοια βάση στηριζόταν η εξέταση που, στο μεσαίωνα, έκανε ο Δάσκαλος στον μαθητευό-

μενο οποιασδήποτε τέχνης. Γιατί μέσω της χειρωνακτικής και πνευματικής δοκιμασίας, ένας μαθητευόμενος γινόταν Δάσκαλος ανάμεσα στους Δασκάλους. Η κατάσταση είναι ακριβώς η ίδια στο σώμα των επισήμων του πραγματικά ικανού Στρατού.

Η μεγαλύτερη ενέργεια της γυναίκας ως προς την Κοινότητα της και ως προς τον λαό της, είναι τα παιδιά της. Και αυτή η βασική προϋπόθεση πάντα αξίζει εκτός από την περίπτωση που εξαιρετικές περιστάσεις θέτουν όρους στην μητρότητα. Αλλά το ζήτημα των παιδιών είναι συσχετισμένο με μια σειρά από πρότερες συνθήκες: Ότι η γυναίκα πρέπει να ωριμάσει πρώτα, έτσι ώστε να γίνει Σύζυγος και έπειτα Μητέρα. Έτσι, η πιο ευγενής ενέργεια της γυναίκας που είναι: το παιδί ή καλύτερα: η ικανότητα της γι' αυτή την ενέργεια, είναι πρακτικά αδύνατο να επιβεβαιωθεί πριν τον γάμο ή την επιλογή του συζύγου. Ακόμα και η γονιμότητα, η κυοφορία, δεν είναι αποφασιστικοί παράγοντες για το ότι η γυναίκα είναι ικανή να γίνει Μητέρα. Η αξία μιας γυναίκας σαν Μητέρα δεν μπορεί, λοιπόν, να επιβεβαιωθεί άμεσα από τον άνδρα. Αυτό και μόνο δημιουργεί τα συμπεράσματα για να φτάσουμε σε μια αξιολόγηση. Η ομορφιά και η ικανότητα, η υγεία και η καλή οικογένεια των γυναικών της εθνικής μας Κοινότητας, είναι θετικές ενδείξεις στις οποίες μπορεί να υπολογίζει ένας άνδρας αν θέλει να κάνει ένα ιδανικό πορτραίτο της μέλλουσας μητέρας που θα πρέπει να του δώσει παιδιά άξια των προγόνων τους. Η γνώση των βιοψυχικών αξιών μιας ελεύθερης γυναίκας είναι ουσιαστικός παράγοντας για τον άνδρα, αν δεν θέλει να αντιμετωπίσει την θεμελίωση της οικογένειας του, ή -που είναι το ίδιο- : την εθνική

του υπευθυνότητα ως προς τον Λαό του, σαν τέλειος ηλίθιος. Οι άνδρες που είναι πραγματικά ικανοί να δημιουργήσουν μεγάλα έργα πρέπει να μάθουν να επιλέγουν Μητέρες που να τους εγγυώνται παιδιά άξια και ικανά να συνεχίσουν, να υπερασπιστούν και να τελειοποιήσουν αυτά τα έργα. Και οι αληθινά αξιόλογες γυναίκες, αν θέλουν πραγματικά να τις εκτιμούν και να τις σέβονται με ειλικρινή τρόπο, πρέπει να μάθουν να πληρούν την υπέρτατη αποστολή που τους ανέθεσε η Φύση: να είναι άξιες Μητέρες και Σύζυγοι. Για άξιους συζύγους και καλύτερα παιδιά.

Όλες αυτές οι δηλώσεις υπονοούν το πόσο σημαντικό είναι το σώμα σαν έκφραση της εθνικής μας συνθέσεως. Σε αυτό το ζήτημα, η ιδέα μας για τους βιοψυχικούς παράγοντες πρέπει να έχει πολύ ευρείες συνέπειες αν δεν θέλουμε να βαλτώσουμε σε πνευματικές υπεκφυγές. Δεν ενεργούμε σε συμφωνία με τους κοσμικούς νόμους όταν, αντίνα οργανώνουμε τις γνώσεις μας σε σχέση με τον βιοψυχισμό σε ένα σύστημα που περιλαμβάνει όλη την αλήθεια που μας περιβάλλει, σπρώχνουμε μόνο τα προβλήματα αυτά από χαρτί σε χαρτί. Η γνώση που έχουμε για τους ψυχοφυσικούς συσχετισμούς μας υποβάλλουν να θεωρούμε το σώμα σαν έκφραση των αξιών του είδους μας. Αν δεν γίνει αυτό, ή αν κανένας δεν τολμήσει να το κάνει, ή αν σταματήσει να το κάνει λόγω δειλίας, τότε όλη η φλυαρία σε σχέση με τις εθνικές μας αξίες θα είναι μόνο μια καταδίκη. Αν γνωρίζεις το ορθό και δεν το πράττεις, αυτό είναι δειλία ή κατωτερότητα.

Η δήλωση για το σώμα, αφορά όλο το σώμα σαν σύνολο. Δείχνοντας το ορατό μέρος του σώματος μέσω

των τεχνασμάτων της μόδας που καλύπτουν ή αποκαλύπτουν μικρά ή μεγάλα μέρη, δεν υπονοεί τελείως ακόμα την πλήρη κατανόηση του προβλήματος. Επίσης πάνω σε αυτό πρέπει να είμαστε σαφείς. Ο Θεός μας έδωσε το σώμα σαν ολότητα και όχι μόνο εκείνα τα μέρη που οι ιδιοφυθμίες της μόδας τολμούν να δείχνουν.

Αυτό που έχει σημασία είναι να ξαναδώσουμε στο σώμα μια θέση στην έννοια της υπάρξεως μας, ειδικά στην καθημερινή ζωή μας. Αν το σκεφτούμε αυτό μέχρι τέλους, υπονοεί ότι δεχόμαστε θετικά και την γύμνια. Όμως αυτό δεν σημαίνει ότι δεχόμαστε το γυμνό σαν γυμνό, αλλά υπονοεί την αξιολόγηση του γυμνού γι' αυτό που σημαίνει σαν ζωντανή και αληθινή βιοψυχική έκφραση. Βλέποντας το έτσι λοιπόν, όλα καταλήγουν σε ένα ζήτημα εσωτερικής στάσεως ως προς την αξία του γυμνού, αλλά πρέπει να ξέρουμε ότι έχουμε ένα μεγάλο δρόμο να περάσουμε μέχρι να φτάσουμε στην σχετική με το θέμα πρακτική εφαρμογή.

Αυτό το τελευταίο είναι ένα ζήτημα υψίστης ηθικής και λεπτότητας, το οποίο λόγω της ειδικεύσεως του δεν αντιστοιχεί στο πλαίσιο αυτών των θεωρήσεων.

Αλλά αυτή η εκ βαθέων απόφαση είναι απαραίτητη γιατί οι ζωτικοί νόμοι του βιοψυχισμού δεν ανέχονται μετριότητες και απαιτούν κάποιος να παίρνει μια σαφή θέση πάνω σε αυτό. Αυτό που δεν συζητάμε είναι μόνο το ότι δεν είναι σωστό να εξισωθεί η γύμνια με την ανηθικότητα.

Οι προγονοί μας ήταν ένας υγιής και μεγάλης ζωτικότητας Ααός που σκεφτόταν χωρίς περιορισμούς αυτά τα ζητήματα. Αυτή τους η στάση δεν αποτελούσε κάποιον βάρβαρο πρωτογονισμό όπως σε πολλούς αρέσει

να λένε. Η ηθική της σωματικής δηλώσεως, ελεύθερης από προκαταλήψεις παρέμεινε στην Γερμανία μέχρι τον Τριακονταετή Πόλεμο, ενώ στην Ελβετία και την Φιλανδία υπάρχει μέχρι τώρα. Επίσης είμαστε πολύ καλά πληροφορημένοι σε σχέση με αυτές τις σχέσεις ανάμεσα στους γερμανούς προγόνους μας. Έτσι, για παράδειγμα, έχουν πει:

Τάκιτος (20):

«Στην εστία αποκλειστικά αναπτύσσεται η εφηβεία μέχρι να φτάσει στην σωματική διάπλαση που θαυμάζουμε».

Καίσαρας (Πόλεμος της Γαλικίας. Βιβλίο VI).

«Από τότε που είναι παιδιά κλείνουν προς την άσκηση και την σκληρή εκπαίδευση. Αυτός που για περισσότερο χρόνο αντιστέκεται στην σεξουαλική επαφή αποκομίζει την μεγαλύτερη εκτίμηση. Αυτό μεγαλώνει την αξία, έτσι πιστεύουν αυτοί, πολλαπλασιάζει τις δυνάμεις και ενδυναμώνει το σφρίγος. Το να έχει κάποιος σχέσεις με μια γυναίκα πριν τα είκοσι του χρόνια, είναι από τα πιο ανήθικα παραπτώματα. Αλλά ακόμα και έτσι δεν υπάρχει καμμία υποκρισία σε αυτά τα πράγματα, δεδομένου ότι κάνουν μπάνιο στα ποτάμια μαζί και βλέπουν ο ένας τον άλλο με τέτοιο τρόπο που ένα μεγάλο μέρος του σώματος παραμένει γυμνό».

Η Εκκλησία πρόσφατα παρενέβη απαγορευτικά σε αυτά τα ζητήματα, αν και επίσης είναι σίγουρο ότι ποτέ δεν κατάφερε να κυριαρχήσει σε όλα. Οι πατέρες της

εκκλησίας, για παράδειγμα, δηλώνουν για το έθιμο του κοινού μπάνιου αναφερόμενοι στις παρθένες ότι: *«βάζουν σε κοινή θέα το κορμί τους που θα έπρεπε να είναι αφιερωμένο στην αγνότητα και την ηθική»*. Αλλά πολύ σιγά θα μπορούσε να ισχύσει ανάμεσα μας ένας τέτοιος αφύσικος τρόπος σκέψεως.

Το κλειδί για την κατανόηση αυτής της αντιθέσεως των των ιδεών στην ιστορία του λαού μας μπορεί να βρεθεί στο γεγονός ότι οι προγονοί μας έβλεπαν, στην εκπαίδευση των παιδιών, ελεύθερη από οποιαδήποτε προκατάληψη σε σχέση με το σώμα, ένα μέσο για την διατήρηση της υγείας της φυλής, ενώ η εκκλησία, πιθανόν γιατί ποτέ δεν κατάφερε να εισάγει στην διδασκαλία της τις εθνικές αξίες μιας και της το απαγόρευε η διδασκαλία της ισότητας όλων των ατόμων, απαγόρευσε το σώμα, ανοίγοντας με αυτόν τον τρόπο, τον δρόμο για το κριτήριο της θεωρήσεως της ψυχής σαν το μόνο αξιόλογο στοιχείο της διδασκαλίας της. Μπορεί αυτή η μονόπλευρη άποψη να έκανε τους εκκλησιαστικούς κύκλους να λάβουν υπ' όψη τους όλα εκείνα που θα μπορούσαν να συσχετιστούν με αυτό που ο Gustav Frenssen αποκαλούσε: *«Η Πηγή της Ζωής»*. Με οποιονδήποτε τρόπο πάντως, τα πράγματα έφτασαν σε σημείο όπου οποιαδήποτε κοπέλα, όμορφη και μορφωμένη σύμφωνα με τις πιο παλιές παραδόσεις, μπορούσε να γίνει αντικείμενο κυνηγιού από πλευράς ενός μέρους φανατισμένων ανδρών. Η ομορφιά μετετράπη σε κατάρρα. Στις πιο σκοτεινές εποχές της γερμανικής ιστορίας, στην εποχή της πνευματικής παρακμής και των μαζικών καταδιώξεων των μαγισσών, αγωνίζονταν χιλιάδες γερμανίδες κάτω από τον σαδιστικό σαρकाσμό αυτών που τις

τυραννούσαν, αντί να μετατρέπονται σε Μητέρες για τον Λαό μας. Αυτές οι καταδιώξεις των μαγισσών βαρύνουν, χωρίς αμφιβολία, την συνείδηση των υπηρετών της Εκκλησίας. Αλλά δεν υπάρχει καμμία απολύτως αμφιβολία σήμερα ότι η καταγωγή και η εκτέλεση εκείνης της τρελής σταυροφορίας πρέπει να αποδωθεί στον Ααό που λατρεύει τον Ιεχωβά και όχι τον δικό μας Θεό και που, με την πρόφαση του της καταδιώξεως των μαγισσών, διέπραξε συνειδητά μια φυλετική εκδίκηση.⁷

Ακριβώς το ίδιο ολέθρια ως προς τις συνέπειες της ήταν και μια άλλη σπατάλη των αξιόλογων βιοψυχικών παραγόντων που έλαβε χώρα τα τελευταία εκατό χρόνια: η ιουδαϊκή συκοφαντία των γυναικών μας. Ο εβραίος τις χρησιμοποίησε για να μπερδεύσει τις εσωτερικές αξίες του Δυτικού ανθρώπου, τις έκανε να νιώθουν ξένες ως προς την ίδια την καταγωγή τους και με τον πανσεξουαλισμό κάθε ζωτικής διαδικασίας τις μετέτρεψε σε αντικείμενο ηδονής. Η σεξουαλικότητα έλαβε το βραβείο της και τελικά απέκτησε σεβάσμια όψη. Επίσης, το γυνό τοποθετήθηκε από πολύ νωρίς στην υπηρεσία της αποσπαστικής ενέργειας του εβραίου. Ειδικά, αυτό το γεγονός έφταιξε πολύ στο να έχουμε σήμερα μπερδεμένες αντιλήψεις σε σχέση με αυτό το θέμα, σε σημείο που πολλές προκαταλήψεις μπορούν να ακολουθηθούν και να οριστούν σαν πράξη ενστικτώδους αποκρούσεως μπροστά στην εβραϊκή λαγνεία. Αν η Εκκλησία, μέσω της καταδιώξεως των μαγισσών, μας στέρησε την προγονική ηθική μας φύση, τότε η πράξη του ιουδαϊσμού συνέβαλλε στην διάτρηση της ακόμα και λίγης ηθικής που μας είχε απομείνει. Η συκοφαντία προς την γυναί-

κα και η υποβάθμιση του ρόλου της σε σεξουαλικό αντικείμενο, είναι παράλληλη με την απαγόρευση του σώματος σαν έκφραση της βιοψυχικής υγείας και ομορφιάς. Όλα αυτά είναι διαδικασίες που έχουν έναν κοινό πατέρα: τον Ιεχωβά.

Δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία σε σχέση με εκείνες τις αξίες και εκείνο τον τρόπο ζωής που μας πληροφόρησαν ο Τάκιτος και ο Καίσαρας ότι ήταν οι βάσεις πάνω στις οποίες οικοδομήθηκε όλη η δύναμη και το μεγαλείο της Δύσεως. Γιατί αυτό που είμασταν και αυτό που κάναμε το οφείλουμε αποκλειστικά στις βιοψυχικές δυνατότητες μας. Έχουμε λοιπόν, σοβαρούς λόγους για να επιστρέψουμε στην ηθική των προγόνων μας, αφού ο αιώνας αυτός μας έμαθε την αξία των εθνικών μας παραγόντων. Εδώ δεν μπορούμε να ασχοληθούμε με το πώς θα δημιουργήσουμε μια καινούργια Ηθική. Ο Λαός μας σίγουρα θα βρει τον τρόπο και τα μέσα για να οργανώσει ένα ηθικό σύστημα, θα πρέπει όμως και η ζωή του να ξανατεθεί πάνω στις αρχαίες βάσεις μέσω της Επαναστάσεως μας.

Φτάνουμε έτσι στο τέλος. Ο αιώνας μας άνοιξε διάπλατα μια μεγάλη πόρτα για να μπορέσουμε να δούμε έναν καινούργιο χώρο δράσεως, γεμάτο από καινούργιες γνώσεις. Αυτός ο χώρος κείται κατά το μεγαλύτερο μέρος του ανεξερεύνητος μπροστά μας. Και προαισθανόμαστε ότι έρχονται προς τα εμάς καινούργια και μεγάλα καθήκοντα που μας υποβάλλουν οι νόμοι της κληρονομικότητας.

Αυτά τα καθήκοντα απαιτούν να τηρηθούν και πρέπει να τηρηθούν. Έχουμε ανάψει το φως για να καταφέρουμε να δούμε μια ολική εικόνα του ανθρώπου. Η

μοίρα μας επέλεξε σαν σκηνικό πάνω στο οποίο πρέπει να αναπτυχθεί ένας καινούργιος τρόπος ζωής. Ο Λαός μας δεν θα μπορέσει να δραπετεύσει από το καθήκον του αν συνεχίσει αυτόν τον δρόμο της γνώσεως και αν κάνει να λάμψει το φως της πλήρους γνώσεως του Ανθρώπου ανάμεσα στους υπόλοιπους Λαούς του κόσμου.

Από αυτόν τον δρόμο θα φτάσουμε κάποια μέρα να κομματιάσουμε την παγκόσμια δύναμη του διεθνούς ιουδαϊσμού: γιατί ο παγκόσμιος ιουδαϊκός επεκτατισμός είναι πιθανός μόνο αν ο υπόλοιπος κόσμος δεν θέλει να δει το ιουδαϊκό ζήτημα ως ζήτημα αυστηρώς βιοψυχικό. Γιατί μόνο αν ο μη εβραίος ξεχάσει την βιοψυχική του υποχρέωση, τότε μπορεί ο εβραίος να υποσκελίζει αυτήν την υποχρέωση με ψεύτικα είδωλα μαζικής προπαγάνδας. Αλλά με την απόρριψη της ιουδαϊκής νοημοσύνης ακόμα δεν έχουμε προχωρήσει πολύ στο να προωθήσουμε τις δικές μας αξίες, για να μην αναφέρουμε το ζήτημα της κυριαρχίας των βιοπολιτικών παραγόντων που εξασφαλίζουν το δικό μας τρόπο ζωής. Ένα χωράφι δεν μπορεί να σπαρθεί από μόνο του ούτε και να απομακρύνει τα αγριόχορτα. Η δήλωση των ζωτικών νόμων της φυλής μας, η τιμή προς τους προγόνους μας στους οποίους οφείλουμε τις βιοψυχικές μας δυνατότητες και τα παιδιά μας που έχουν ανατραφεί έτσι ώστε να είναι άξια των προγεννητόρων τους, είναι τα αναπόφευκτα γεγονότα για την πραγματική Επανάσταση.

Μπροστά μας ορθώνεται το πρόβλημα του να συμφωνήσουν η ζωή των μεγάλων πόλεων και η τεχνολογία μας με τους ζωτικούς νόμους που διοικούν την φυσική επανάσταση μας. Το αίμα χωρίς το κατάλληλο έδα-

φος αφανίζεται! Αυτό το ξέρουμε. Ξέρουμε επίσης ότι το αίμα χωρίς κατάλληλη ανάπτυξη και χωρίς αναφορά στους προγόνους δεν έχει στέρεη βάση. Για κάθε Λαό του κόσμου ισχύει ο νόμος ότι το Αίμα και το Έδαφος είναι στοιχεία αλληλοεξαρτώμενα. Δεν μπορούμε λοιπόν να αφήσουμε να χαθούν και να διαφθαρούν οι βιοψυχικές μας δυνατότητες στις μεγάλες πόλεις μας μέσω ενός φιλελευθέρου και ιουδαϊκού κριτηρίου. Δεν πρέπει να πολεμήσουμε την πόλη αλλά το παραλυτικό της περιβάλλον και την δόμηση της μέσα σε ένα σύστημα ζωής σύμφωνο με τις απαιτήσεις των φυσικών νόμων της ζωής. Το αίμα και το έδαφος θα ξαναγίνουν έτσι οι στηρικτικές κολώνες του έθνους μας και της ζωτικής αληθείας του Λαού μας. Κολώνες που θα τον διατηρούν υγίη και ζωντανό, εξασφαλίζοντας του έτσι την αιωνιότητά.

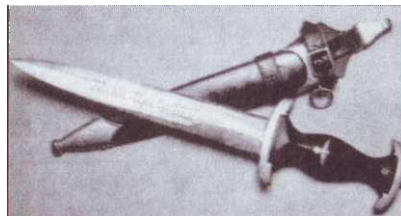
Στις ιδέες που σκιάστηκαν το 1789, στις ιδέες της ελευθερίας, ισότητας και αδελφότητας που είναι οι ίδιες για τον εγκληματία όπως και για τον ευγενή, στην ματαιοδοξία του πλασματικού και αφηρημένου αιτίου, εμείς αντιτάσσουμε τις αληθινές δυνατότητες της βιοψυχικής μας συνθέσεως. Πάνω στην βάση αυτής της ζωντανής Παραδόσεως, κληροδοτημένη από τους προγόνους μας, προσπαθούμε να καταλάβουμε τον Λαό μας. Δομούμε αυτόν τον Λαό σύμφωνα με τις ικανότητες και τις ενέργειες του ατόμου, δίνοντας με αυτόν τον τρόπο στην κοινωνία μας μια φυσική και σωστή ιεραρχία. Ως προς την έννοια του Έθνους καταφέρνουμε να κατανοηθεί ο Λαός σαν ολότητα και κάνουμε την κοινωνικοπολιτική ολότητα να εκφραστεί μέσω της δομήσεως του Εθνικού Κράτους.

Φτάνουμε έτσι λοιπόν, στην επαναξιολόγηση όλων των αξιών που αποτελούν την έννοια του βιοψυχισμού. Μια διαδικασία που μας προσφέρει μια καινούργια γνώση της αξίας και της ουσίας του Ανθρώπου αλλά που συγχρόνως μας δίνει μια καινούργια βάση για να κατασκευάσουμε, μέσω του Νέου Ανθρώπου, έναν καινούργιο πολιτισμό και μια καινούργια πνευματική ταυτότητα.

Εδώ μπορούμε να δούμε το βιοψυχικό πρόβλημα σαν βασικό πρόβλημα του 20ου αιώνα, όντας όλα τα ζητήματα του αιώνα μας μπορούν να αναφέρονται σε αυτό το ζήτημα. Οι νικητές του μεγάλου πολέμου που ζει ο αιώνας μας δεν θα είναι αυτοί, που με άνεση, θα συμβιβάζονται με υποχρεωτικές λύσεις στο βιοπολιτικό θέμα, αλλά αυτοί που θα έχουν το επαρκές θάρρος να κατανοήσουν και να αναλύσουν μέχρι τέλους τους νόμους της ζωής του Ανθρώπου.

Η θέληση βρίσκεται στην αρχή κάθε συμβάντος. Αν μια φορά τουλάχιστον δηλώσουμε χωρίς λεπτότητες και περιορισμούς τις εθνικές μας αξίες και τους ζωτικούς μας νόμους, τότε επίσης θα βρούμε μέσα και τρόπους για να εξασφαλίσουμε την επιβίωση μας πάνω στον πλανήτη. Το καθήκον μας είναι να κατανοήσουμε και να κυριαρχήσουμε στον αιώνα μας:

Όταν υπάρχει θέληση, υπάρχει δρόμος!

RICARDO WALTHER OSCAR DARRE

Ελάχιστοι πραγματικά από εκείνους οι οποίοι διηγούνται την Ιστορία του Τρίτου Ράιχ αναφέρονται στην βιογραφία των πιο σημαντικών από τις προσωπικότητες που το δημιούργησαν και το διοίκησαν.

Χωρίς αμφιβολία όμως, είναι ενδιαφέρον και προκαλεί πραγματικά έκπληξη το γεγονός ότι ούτε ο Υπουργός Γεωργίας του Χίτλερ ήταν Γερμανός. Πράγματι, το όνομα του υποδεικνύει μια καταγωγή αναμφίβολα γαλλική και ο τρόπος γεννήσεως του είναι το Μπουένος Λίρες. Και λέμε ότι ούτε ο Νταρρέ ήταν Γερμανός, διότι και άλλα εξέχοντα στελέχη του Γ Ράιχ, όπως ο ιδεολογικός ιθύνων του N.S.D.A.P. Αλφρέδος Ρόζενμπεργκ ήταν λιθουανικής προελεύσεως, ο υπαρχηγός του Χίτλερ Ρούντολφ Ές καταγόταν από Ελληνίδα μητέρα από την Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου, το γένος Γεωργιάδη, ο αρχηγός των Γερμανικών Μυστικών Υπηρεσιών Ναύαρχος Βίλχεμ Φον Κανάρης προερχόταν από το ένδοξο γένος των Κανάρηδων, ενώ ο διευθυντής της Εθνικοσοσιαλιστικής Συμφωνικής Ορχήστρας Χέρμπερτ Φον Καραγιαν ήταν ηπειρώτικης καταγωγής, το γένος Καραγιάννη και ο κατάλογος πραγματικά είναι μακρύς...

Αυτός ο γερμανός με το γαλλικό όνομα, που γεννήθηκε στην Αργεντινή, ήταν γιος ενός μεγαλόσωμου πρώσου, του Ricardo Oscar Darre, ο οποίος έφτασε σε αυτές της ακτές μαζί με την γυναίκα του, Emilia Lagergren, στο τέλος του περασμένου αιώνα. Ο γάμος τους, στις 14 Ιουλίου 1895, έφερε τον γιο που πολύ αργότερα θα μά-

θαينه τα πρώτα του γράμματα στο ίδρυμα Goethe του Jose Hernandez της Πρωτεύουσας.

Η έκρηξη του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου βρίσκει τον Darre στην Αγγλία, όπου είχε σταλεί για γεωργικές σπουδές και συγκεκριμένα στο Winbledon, και έτσι αναλαμβάνει την θέση του αγρονομικού βοηθού του Υπουργού Γεωργίας.

Με την άνοδο του Αδόλφου Χίτλερ στην εξουσία, το 1933, ο Darre έλαβε τα ηνία του συγκεκριμένου υπουργείου (Γεωργίας). Μια θέση που κατείχε μέχρι το 1942, οπότε και απεμακρύνθη για λόγους υγείας, αν και δεν παραιτήθηκε ρητώς από την θέση αυτή.

Το έργο του, που υπογραμμίζει ιδιαίτερα τον βιοπολιτικό παράγοντα, αποκαλύπτει την βαθιά του ανησυχία για την λήψη κατάλληλων μέτρων του εθνικοσοσιαλιστικού καθεστώτος, τα οποία μπορούν να ξαναριζώσουν τον Ανθρωπο στη Γη επί της οποίας ζει και από την οποία τρέφεται.

ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΒΙΟΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

Ο βασικός λόγος που δικαιολογεί την δημιουργία της Βιοπολιτικής σαν βοηθητικού κλάδου της Πολιτικής Επιστήμης, προέρχεται από ένα γεγονός πολύ απλό και απολύτως αδιαμφισβήτητο: για τον Άνθρωπο ισχύουν οι ίδιοι Φυσικοί νόμοι που κυβερνούν και το υπόλοιπο της Φύσεως.

Πραγματικά, ο άνθρωπος παρ' όλη την υπερηφάνεια του και την έπαρση που συνήθως έχει για τον εαυτό του, δεν είναι παρά ένας εκπρόσωπος αυτής της απέραντης κυριαρχίας οντοτήτων που μελετά η Βιολογία και που ονομάζει Ζωντανό Κόσμο. Αυτό δεν σημαίνει ότι μειώνεται η αξία ή η σημασία της ανθρώπινης ικανότητας. Δεν σημαίνει ότι υποβιβάζουμε ή μικραίνουμε τον άνθρωπο για να τον τοποθετήσουμε στο μέγεθος του σκύλου, του αλόγου ή ακόμα του χιμπατζή. Η κατανόηση και συνειδητοποίηση της ιδέας ότι ο άνθρωπος είναι απλά ένα ακόμα Ζωντανό Όν μέσα στην πλειάδα των ζωντανών όντων, αντανακλά μια αλήθεια που οφείλουμε να λάβουμε σοβαρά υπ' όψη σε κάθε σχετική μας θεώρηση.

Οστόσο όμως, εάν το ανθρώπινο όν είναι ένα όν βιολογικά παρόμοιο με όλους τους ζωντανούς οργανισμούς του πλανήτη, είναι απόλυτα αναγκαίο να δεχτούμε ότι ισχύουν οι ίδιοι νόμοι για αυτόν όπως και για τα υπόλοιπα όντα. Το βασικό ζήτημα που τίθεται λοιπόν είναι να εξάγουμε τα συμπεράσματα που αναδύονται απ' αυτή

την αλήθεια. Το ότι ο άνθρωπος γεννιέται, μεγαλώνει, τρέφεται, αναπαράγεται και πεθαίνει όπως όλα τα άλλα ζώα.

Και αυτή η αλήθεια μέχρι τώρα είναι παγκοσμίως αποδεκτή. Κανένας φοιτητής Ανθρωπολογίας ή Εθνολογίας δεν αγνοεί την επίπτωση των βιολογικών νόμων στην ζωή των ανθρωπίνων Κοινοτήτων. Αλλά αφού έχουμε φτάσει μέχρι εκεί, είναι απαραίτητο να ακολουθήσουμε τον δρόμο μέχρι τέλους.

Αν οι νόμοι της ζωής έχουν επίπτωση στην ύπαρξη της Κοινωνίας, η επιστήμη που έχει σαν αντικείμενο την Καθοδήγηση αυτής της Κοινωνίας -η Πολιτική- δεν μπορεί να τις αγνοήσει.

Αλλά αλίμονο σε αυτόν που θα θέλει να προχωρήσει έστω και ένα βήμα περισσότερο! Αλίμονο σε αυτόν που θα ανακαλύψει τους νόμους της κληρονομικότητας ή τις στατιστικές που αποκαλύπτουν την εθνική σύσταση ενός Ασού! Αν υπονοήσει κάτι, ακόμα και αν έχει καταλάβει οτιδήποτε σε σχέση με αυτά τα γεγονότα, θα πέσουν πάνω του τα πιο φοβερά και τρομερά αναθέματα των τελευταίων χρόνων: θα τον κατηγορήσουν ότι είναι ρατσιστής και εθνικοσοσιαλιστής. Και δεν θα υπάρχει σωτηρία. Τόσο για την φιλελεύθερη καπιταλιστική νοημοσύνη όσο και για την μαρξιστική, θα έχει μετατραπεί στο πτώμα ενός πολιτικού τέρατος, ανάξιου ακόμα και να εμφανιστεί δημοσίως.

Αν ήξερε η πλειοψηφία του κόσμου πόση υποκρισία κρύβεται πίσω από αυτή την απόρριψη! Από τον σκληρό φιλελευθερισμό, ο οποίος υποτιμά παντελώς την μεγάλη εργατική μάζα η οποία, στις περισσότερες χώρες, είναι διασταυρωμένη, μέχρι τον μαρξιστή της βιβλιοθή-

κης ο οποίος αποκαλεί «*Lumpenproletariat*» -ένας όρος του Μαρξ που ακόμα προφέρεται με τόση ή περισσότερη περιφρόνηση- όλη την μάζα, η οποία απλά δεν έχει όρεξη να ακολουθήσει τις καθοδηγητικές εντολές οποιουδήποτε διανοούμενου, περισσότερο ή λιγότερο μαρξιστικές. Η υποκρισία είναι παγκόσμια. Φτάνει με το που θα προφέρουμε την λέξη «*ράτσα*» για να γυρίσει ντροπαλά το κεφάλι του ακόμα και αυτός που θα σκότωνε την κόρη του, πριν την δει παντρεμένη με έναν νέο.

Είναι λίγο ανώφελο να διερωτώμαστε πού οφείλεται αυτή η υποκρισία. Η υποκρισία δεν ήταν ποτέ τίποτα παραπάνω από μια επίδειξη δειλίας. Και η εθνική υποκρισία δεν είναι παρά πολιτική και κοινωνική δειλία. Ο πανεπιστημιακός καθηγητής τρέμει να αναφέρει ότι οι φυλές υπάρχουν και ότι η ύπαρξη τους είναι μεγάλης σημασίας, γιατί φοβάται μήπως χάσει την έδρα του. Ο πολιτικός φοβάται να υποδείξει ότι η ανικανότητα αφομοιώσεως πολλών εθνικών ομάδων μέσα σε ένα Έθνος, οφείλεται απλά στην πολύ διαφορετική εθνική σύσταση. Ο κοινωνιολόγος φοβάται να παραλληλίσει τις κοινωνικές τάξεις που δημιουργεί η πλουτοκρατική αδικία και τις εθνικές ομάδες που προκαλούν και υποφέρουν το κακό.

Η εροότηση σε σχέση με το τι φοβούνται, έχει απαντηθεί πρακτικά: φοβούνται την απέλαση, την γελοιοποίηση, τα καταδικαστικά μέτρα, την απώλεια της σταδιοδρομίας τους, την δυσφήμιση συνολικά, όλα αυτά τα μέτρα που μπορούν να εξοντώσουν κοινωνικά έναν άνθρωπο. Δυστυχώς σήμερα όσο ποτέ άλλοτε, υφίσταμεθα ένα αποτρόπαιο καθεστώς ιδεολογικής τρομοκρατί-

ας, μονόπλευρης φυσικά, άκρατα αντεθνικής και αντι-κοινωνικής. Αλλά είναι επίσης ενδιαφέρον να ρωτήσουμε ποιόν φοβούνται. Φοβούνται την οικονομική, πολιτική και κοινωνική δύναμη του ιουδαϊκού επεκτατισμού, την μοναδική πραγματική νικητήρια Δύναμη του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Φοβούνται επίσης τους χρήσιμους ηλίθιους οι οποίοι, από άγνοια ή από απλή μωρία, παίζουν το παιχνίδι αυτού του επεκτατισμού. Περιληπτικά: Νιώθουν πανικό μπροστά στην Δύναμη των νικητών της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας.

Από τότε που τελείωσε ο Δεύτερος Παγκόσμιος Πόλεμος, δηλαδή: εδώ και 56 χρόνια, αρκεί να ανοίξουμε οποιοδήποτε ημερολόγιο, οποιαδήποτε εφημερίδα, οποιοδήποτε βιβλίο, αρκεί να πάμε να δούμε οποιαδήποτε ταινία, να κοιτάξουμε οποιοδήποτε τηλεοπτικό πρόγραμμα ή οποιοδήποτε θεατρικό έργο, για να πληροφορηθούμε ότι, από το 1933 έως το 1945 η Γερμανία των Μπετόβεν, Γκαίτε, Σίλλερ, Καντ, Σοπενχάουερ, Μπαχ, Βάγκνερ και τόσων άλλων, κυβερνάτο από πλήθος τρελών που αυτοαποκαλούνταν εθνικοσοσιαλιστές. Επί περισσότερο από μια δεκαετία μετά, ένας από τους πιο έξυπνους και καλλιεργημένους Ασούς του πλανήτη, αναγκάστηκε μαζικά να τον κυβερνούν κάποιοι άνδρες που το είχαν σκάσει από τρελοκομείο. Αλλά αυτό δεν είναι ακόμα τίποτα. Αν συνεχίσουμε να διαβάζουμε, κοιτώντας και ακούγοντας, θα πληροφορηθούμε ότι ο Γερμανικός Λαός, όχι μόνο υπέφερε όλο αυτό το τρελοκομείο να διοικεί το Κράτος του, αλλά και ότι ήταν διατεθειμένος ακόμα και να πολεμήσει ή να σκοτωθεί για αυτό, συντηρώντας μια μάχη για πολλά χρόνια και παλεύοντας περισσότερο από μια φορά μέχρι τον τελευταίο

άνθρωπο.

Όσο λίγο και να αναλύσουμε την εικόνα της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας που θέλουν να μας παρουσιάσουν, είναι σίγουρο ότι θα φτάσουμε σε ένα από τα δύο επόμενα συμπεράσματα: ή όλοι οι γερμανοί ήταν και είναι ένας Λαός τρελών, ή όλη η ιστορία δεν είναι τίποτα άλλο από μία καθαρή απάτη πολιτικής προπαγάνδας, γραμμένη από τους νικητές.

Είναι γνωστό ότι πάντα, μετά από μια μεγάλη αναταραχή, την Ιστορία την γράφουν οι νικητές. Αυτό μπορεί να είναι λυπηρό από την άποψη της Ιστορικής Επιστήμης, αλλά, πολιτικά, είναι ένα γεγονός. Και μπορούμε να πούμε ακόμα, ένα αναπόφευκτο και λογικό γεγονός.

Από την άλλη μεριά, τι διηγείται αυτή η ιστορία; Τι ξέρει ο κόσμος -και ακόμα και το μεγαλύτερο μέρος αυτών που λένε ότι συμφωνούν με τις εθνικοσοσιαλιστικές ιδέες- σε σχέση με αυτό που πραγματικά συνέβη στην Γερμανία ανάμεσα στο 1933 και 1945; Εκτός από μια πολύ σύντομη και πολύ άσχημα μεταφρασμένη έκδοση του «*Mein Kampf*» του Χίτλερ, εκτός από μία ασαφή προφορική παράδοση, κανείς δεν ξέρει τίποτα. Ποιος ξέρει ολόκληρο το κείμενο ενός και μόνου σημαντικού νόμου του γερμανικού Αστικού Κώδικα; Ποιος γνωρίζει, κατά ένα τμήμα της τουλάχιστον, την δομή και την περίπλοκη λειτουργία της εθνικοσοσιαλιστικής κυβερνητικής μηχανής;

Πρέπει λοιπόν, να πάρουμε το έργο των γερμανών εθνικοσοσιαλιστών που ασχολήθηκαν με το θέμα και να αφήσουμε το έργο αυτό να μιλήσει από μόνο του.

Στην εποχή που γράφτηκε το έργο αυτό που κρατά ο αναγνώστης στα χέρια του, και κατά την διάρκεια

που το εθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς ήταν στην εξουσία, το βιοπολιτικό ζήτημα ποτέ δεν έκλεισε. Έτσι, το σώμα των ιδεών που σχηματίζει την γερμανική βιοπολιτική ανάμεσα στο 1933 και το 1945 δεν ήταν ποτέ -όπως θέλουν να μας κάνουν να πιστεύουμε- ένα σύνολο από άκαμπτες, ακίνητες και μονοπολιτικές, κακώς κατευθυνόμενες αντιλήψεις, τοποθετημένες γύρω από την λανθασμένη αντίληψη της «καθαρής φυλής». Αυτό που εξάγεται καθαρά από το έργο του Darre είναι ότι η γερμανική βιοπολιτική ήταν μια δυναμική διαδικασία, σε συνεχή παράλληλη ανάπτυξη με την ανάπτυξη της επιστημονικής γνώσεως. Και εκτός αυτού, μπορεί να εκτιμηθεί εύκολα το διανοητικό ύψος, η ηθική υπευθυνότητα και το επιστημονικό βάθος που αντιμετώπιζε το θέμα.

Απόδειξη αυτής της διαδικασίας συνεχούς αναπτύξεως, είναι η άποψη που τρέφει ο Darre για τους νόμους της βιοπολιτικής συνεκδοχής που ίσχυαν στην εποχή του. Τις θεωρεί ανεπαρκείς σε σχέση με το βάθος του ζητήματος. Τις θεωρεί μόνο σαν το «πρώτο βήμα» προς την οργανική μορφή και σχετικές με μια πιο γενική Εφαρμοσμένη Βιοπολιτική.

Σε γενικές γραμμές, γι' αυτή την προηγούμενη εξήγηση που πιστεύουμε ότι είναι απαραίτητη, οι νόμοι στους οποίους αναφέρεται ο Darre στο έργο του, μπορούν να χωριστούν σε δύο ομάδες. Η μια ομάδα σχηματίζεται από εκείνους τους νόμους που αναφέρονται στον εθνικό παράγοντα σε σχέση με την χορήγηση υπηκοότητας. Η άλλη ομάδα -πιο αυστηρή σε σχέση με την εσωτερική οργάνωση της κοινωνίας- η οποία αναφέρεται στην διαδικασία της αποτροπής εκδηλώσεως μιας καταγωγής κληρονομικά άρρωστης. Η πρώτη ομάδα εί-

ναι πιο γνωστή σαν «Οι νόμοι της Νυρεμβέργης» οι οποίοι δημοσιεύθηκαν στις 15 Σεπτεμβρίου του 1935, εξ' αιτίας της «*Μέρας του Αγώνα*» εκείνου του χρόνου. Η δεύτερη ομάδα είναι και αυτή πιο γνωστή ως «Οι Νόμοι της Ευγονίας». Ο όρος ευθανασία σημαίνει «καλός θάνατος» εφ' όσον προέρχεται από το ελληνικό «*Ευ*» και το «*θάνατος*». ΓΓ αυτό, η Ευγονία είναι η επιστήμη της «καλής γέννας», η βοηθητική επιστήμη της Βιοπολιτικής που εξετάζει τον τρόπο με τον οποίο θα καλυτερεύσει και θα τελειοποιήσει τις βιοψυχικές δυνατότητες ενός Λαού. Αντίθετα, η ευθανασία υπονοεί απλή θανάτωση για την αποφυγή αφόρητων και μη απαραίτητων πόρων σε μια ασθένεια που είναι αναπόφευκτα συνδεδεμένη με τον θάνατο. Το γεγονός ότι χρησιμοποιείται ο όρος ευθανασία σε όλα αυτά που έχουν σχέση με τους εθνικοσοσιαλιστές γερμανούς, αποκαλύπτει την δολιότητα με την οποία δουλεύει η πολιτική προπαγάνδα των νικητών. Οι γερμανικοί νόμοι αναφέρονται αποκλειστικά στην ευγονική διαδικασία, και σε κανένα μέρος της γερμανικής νομοθεσίας, ανάμεσα στο 1933 και το 1945, δεν υπάρχει σαν νόμος η πρακτική της ευθανασίας. Και επιπλέον: Διακεκριμένοι εθνικοσοσιαλιστές δήλωσαν ανοικτά και δυναμικά ότι είναι κατά της πρακτικής της ευθανασίας!

Αποδείξεις: Το βιβλίο «*Φυλετική Ευγονία στο λαϊκό Κράτος*» το οποίο έχει γραφτεί από έναν άνθρωπο πολύ γνωστό στους εθνικοσοσιαλιστικούς βιοπολιτικούς γερμανικούς κύκλους: τον καθηγητή Dr. Martin Staemmler. Αυτός ο άνθρωπος, του οποίου η εθνικοσοσιαλιστική αρχή και σχέση δεν αμφισβητούνται, στην σελίδα 90/91 του προαναφερθέντος βιβλίου αναφέρει αυτολεξεί:

«Σε όλο τον κόσμο είναι πολύ κατανοητή η πρόθεση της μειώσεως των ταλαιπωριών του φτωχού πλησίον. Και ακόμα θα υπάρχουν κάποιοι που, ενώ είναι υγιείς, θα τρέφουν σε σχέση με τους εαυτούς τους την άποψη ότι: θα ήμουν ευγνώμων ενός γιατρού που θα μου προσέφερε έναν εύκολο θάνατο στην περίπτωση που θα αντιμετώπιζα μια ανίατη ασθένεια και δεν θα μπορούσα να ανακουφίσω τους πόνους μου. Και παρ' όλα αυτά, υπάρχουν εκτιμήσεις πολύ μεγάλης σπουδαιότητας, κατά της πραγματοποιήσεως τέτοιων σχεδίων, που τα καθιστούν μη εφαρμόσιμα, σύμφωνα με την δική μου άποψη. Κατ' αρχήν, οι γιατροί και η τέχνη της θεραπείας δεν είναι ποτέ και σε καμμία περίπτωση αλάνθαστες. Πολλοί άρρωστοι γιατρεύτηκαν αφού "είχαν αποκηρυχθεί από τους γιατρούς". (...) Τέτοια λάθη δεν μπορούν ποτέ να αποφευχθούν και σίγουρα δεν είναι τόσο σπάνια όπως πιθανόν να νομίζουμε. Κατά δεύτερον, η ιατρική επιστήμη εξελίσσεται. Μια αρρώστια που σήμερα θεωρείται ανίατη μπορεί να θεραπευτεί σε δύο εβδομάδες. (...) Τρίτον, οι άρρωστοι που πάνε σε έναν γιατρό θέλουν να θεραπευτούν και όχι να θανατωθούν. Όλοι οι Άνθρωποι θέλουν να ζήσουν. Και προφανώς, πολλοί σοβαρά άρρωστοι προσπαθούν να κρατηθούν πολλές φορές από μια πολύ λεπτή κλωστή ζωής, με ιδιαίτερη σθεναρότητα και αφοσίωση. Τι πρέπει να κάνει λοιπόν ένας γιατρός όταν έρχεται σε αυτόν ένας ασθενής και του δηλώνει την ύπαρξη μιας ανίατης ασθένειας; Πρέπει να τον θανατώσει ή να τον ρωτήσει αρχικά αν θέλει να πεθάνει; Αν κάνει οποιοδήποτε από αυτά, κανένας ασθενής δεν θα τολμήσει να ξαναπάει σε αυτόν τον γιατρό. Στην πρώτη περίπτω-

ση, ο ασθενής πρέπει πάντα να λαμβάνει υπ' όψη του ότι ο γιατρός, κρυφά, μπορεί να του δώσει το διαβατήριο για τον άλλο κόσμο. Ο γιατρός πρέπει να είναι γιατρός και όχι δήμιος! Γι' αυτό, πρέπει να ρωτάει τον ασθενή τι θέλει. Αλλά ρωτώντας τον, θα πρέπει να του εξομολογηθεί ότι θεωρεί την ασθένεια του ανίατη. Μέχρι αυτό το σημείο, ο ασθενής είχε ελπίδες και ζούσε ελπίζοντας. Ξαφνικά, απότομα, αφήνει αυτή την ελπίδα. Στην πλειοψηφία των περιπτώσεων, ο ασθενής, ακόμα και έτσι, δεν θα έδινε την συγκατάθεση του για να θανατωθεί. Θα απευθυνόταν σε άλλους γιατρούς και τελικά θα κατέληγε στα χέρια "μαντών" και κομπογιαννητών. Αλλά αυτό που θα του έμενε από την ζωή, θα καταστρεφόταν οριστικά. Θα έπρεπε να ζει, πιθανόν για πολλά χρόνια, ξέροντας ότι θα έχει σίγουρο θάνατο. Φανταστείτε μόνο λοιπόν, τι θα του συνέβαινε αν, επιπλέον, έβγαινε λανθασμένη η διάγνωση του γιατρού!

Οχι, τέτοια σχέδια έχουν τόσο απίθανες συνέπειες, που δεν θα πρέπει να λαμβάνονται σοβαρά υπ' όψη. Πάνω απ' όλα, δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι, όπως και σε όλα τα επαγγέλματα, έτσι και σε αυτό των γιατρών υπάρχουν παλιάνθρωποι. Αν ξαφνικά βάζαμε στο χέρι του γιατρού την Εξουσία πάνω στην ζωή και τον θάνατο, αν αποποιηθούμε τελείως το γεγονός ότι η ζωή είναι ιερή, τότε κανείς δεν μπορεί να προβλέψει σε τι αποτελέσματα θα φτάναμε.».

Η θέση του γερμανού εθνικοσοσιαλιστή μπροστά στο ζήτημα της ευθανασίας είναι λοιπόν καθαρή και οριστική: είναι μια θέση απόλυτης απορρίψεως.

Αν γυρίσουμε τώρα στους νόμους της ευθανασίας, μετά από αυτή τη μικρή παρένθεση, θα δούμε με πόση

ευκολία καταστρέφεται η λανθασμένη εικόνα που παρουσιάζει τους εθνικοσοσιαλιστές σαν τέρατα που θα σκότωναν χωρίς οίκτο οποιονδήποτε δεν θα είχε ξανθά μαλλιά και γαλανά μάτια.

Ο νόμος της Ευγονίας της γερμανικής εθνικοσοσιαλιστικής νομοθεσίας ονομάζεται «*Νόμος για την πρόληψη κληρονομικά άρρωστων απογόνων*» (Gesetz zur Verhütung erbkranken Nachwuchses) της 14ης Ιουλίου του 1933. (Reichsgestzbl. 1933 σ. 529, 1935 I σ. 773, 1936 I σ. 119). Μαζί με τα νομικά διατάγματα είναι έξι, μέχρι το 1936: το διάταγμα της 5ης Δεκεμβρίου του 1933, το δεύτερο της 29ης Μαΐου 1934, το τρίτο της 25ης Φεβρουαρίου 1935, το τέταρτο της 18ης Ιουλίου 1935, το πέμπτο της 25ης Φεβρουαρίου 1936 και το έκτο της 23ης Δεκεμβρίου του 1936. Ειλικρινά αγνωώ αν, μετά από αυτή την ημερομηνία, συνεχίστηκε η τελειοποίηση της εφαρμογής του προαναφερόμενου νόμου. Παρ' όλα αυτά, με αυτά που έχουμε μέχρι το 1936, υπάρχει υλικό περισσότερο από αρκετό για να κρίνουμε την ευγονική πολιτική του γερμανικού εθνικοσοσιαλιστικού Κράτους.

Ο νόμος της 14ης Ιουλίου του 1933 είναι πολύ ξεκάθαρος και ακριβής σε πολλά σημεία. Παίρνουμε, για παράδειγμα, την παράγραφο 1:

A.

- (1) - Αυτός που είναι κληρονομικά άρρωστος μπορεί να στερωθεί όταν, σύμφωνα με τις γνώσεις της ιατρικής επιστήμης, υπάρχει μια μεγάλη πιθανότητα ότι οι απόγονοί του θα υποστούν σοβαρά φυσικά και ψυχικά τραύματα, λόγω κληρονομικότητας.

(2) - Κληρονομικά άρρωστος, γι' αυτό το νόμο, είναι όλοι αυτοί που υποφέρουν μια από τις παρακάτω ασθένειες:

1. εκ γενετής μωρία
2. σχιζοφρένεια
3. μανιοκαταθλιπτική τρέλα
4. επιληψία
5. Χορός του Huntington (*«Χορός του San Vito»* κληρονομικός)
6. Κληρονομική τύφλωση
7. Κληρονομική κώφωση
8. Σοβαρές κληρονομικές φυσικές παραμορφώσεις

(3) - Επομένως, μπορεί να στερηθεί κι εκείνος που υποφέρει από σοβαρό αλκοολισμό.

Η παράγραφος 2 του νόμου προκαλεί πραγματικά έκπληξη. Στην θεμελίωση της (C.f. Reclams Universal Bibliothek Nr. 7240. Ed. Phillip jun. Leipzig, 1937 παρ. 15) αναφέρει:

A.2 και A.3: έχει σαν βάση ότι, αυτός του οποίου η στειρώση είναι απαραίτητη για το καλό της υγείας της Κοινότητας, σε πολλές περιπτώσεις θα δείχνει αρκετή κατανόηση αν ζητάει από μόνος του την στειρώση.

Πράγματι, η δεύτερη παράγραφος του νόμου λέει:

- (1) Έχουν το δικαίωμα να παρουσιάζουν την αίτηση όλοι αυτοί που πρέπει να στερηθούν (...).
- (2) Στην αίτηση πρέπει να περικλείεται το πιστοποιητικό, εκδιδόμενο από αναγνωρισμένο από το Γερμανικό Ράϊχ, γιατρό, ότι το άτομο που θα στερηθεί έχει

ενημερωθεί σε σχέση με την ουσία και τις συνέπειες της στειρώσεως.

(3) Η αίτηση μπορεί να απομακρυνθεί.

Φυσικά, μπορούν όχι μόνο οι ενδιαφερόμενοι, να παρουσιάσουν την αίτηση της στειρώσεως (παράγραφος 3 λέει ότι είναι ισοδύναμα ικανοί για αυτό οι γιατροί και οι διευθυντές των ιδρυμάτων υγείας ή των φυλακών) αλλά είναι πραγματικά απαραίτητο να υπογραμμίσουμε την σημαντική ηθική καταλληλότητα που καθορίζεται περιοριστικά για τους ενδιαφερόμενους. Προσεκτικά καθορισμένη είναι επίσης η έκθεση του Δικαστηρίου για να κρίνει τις περιπτώσεις στειρώσεως (παράγραφοι 5, 6). Το είδος της διαδικασίας που η υποπαράγραφος 1 της παραγράφου 7 καθορίζει σαν «μη δημόσιος» και που αυτή της παραγράφου 15 ξεκαθαρίζει με ακόμα μεγαλύτερη σαφήνεια, είναι:

Παράγραφος 15.

(1) Τα πρόσωπα που λαμβάνουν μέρος στην διαδικασία ή στην χειρουργική επέμβαση, πρέπει να κρατούν το στόμα τους κλειστό.

(2) Αυτός που ενεργεί χωρίς άδεια, κατά του να μένει σιωπηλός, θα τιμωρείται με φυλάκιση ενός χρόνου ή πρόστιμο.

Οι παράγραφοι 9 και 10 αναφέρονται στο είδος της εφέσεως, όταν υπάρχει δικαστικό λάθος. Σε σχέση με την παράγραφο 10, προστίθεται ότι, από τον νόμο της 26ης Ιουνίου 1935, εισήχθη ένα σύνολο γνωστό σαν παράγραφο 1 θα. Και η οποία αναφέρεται στην διακοπή της κυήσεως. Αναφέρει αυτολεξεί:

Παράγραφος 10α.

- (1) Να υπάρχει ένα Δικαστήριο Κληρονομικής Υγείας (Erbgesundheitsgericht) που να εγκρίνει την νομική αξία της στειρώσεως μιας γυναίκας η οποία, την στιγμή της εφαρμογής της στειρώσεως, είναι έγκυος, αυτή να μπορεί να διακοπεί, με την αποδοχή της ενδιαφερόμενης, έτσι ώστε το έμβρυο να μην είναι έτοιμο να γεννηθεί ή που η διακοπή της κυήσεως να μην επιφέρει σαν συνέπεια κάποιο σοβαρό πρόβλημα στην ζωή ή στην υγεία της γυναίκας.
- (2) Πρέπει να θεωρηθεί μη ικανό να γεννηθεί το έμβρυο, όταν η διακοπή λάβει χώρα πριν τον έκτο μήνα της κυήσεως.

Τέλος, οι επόμενες παράγραφοι καθιστούν συγκεκριμένα σημεία της παρεμβάσεως. Η παράγραφος 11 δηλώνει το είδος της χειρουργικής επεμβάσεως, η παράγραφος 12 δηλώνει ότι η επέμβαση μπορεί να λάβει χώρα χωρίς την συγκατάθεση του υποκειμένου μόνο όταν το Δικαστήριο έχει αποφασίσει οριστικά για την αξία της στειρώσεως και εφ' όσον η αίτηση της στειρώσεως δεν παρουσιάστηκε από τον ενδιαφερόμενο! Η υποπαράγραφος 1 της παραγράφου 13 δηλώνει ότι «*τα έξοδα της δικαστικής διαδικασίας είναι του Κράτους*» ενώ τα έξοδα της χειρουργικής επεμβάσεως επιβαρύνουν τον ενδιαφερόμενο στην περίπτωση που θέλει ανέσεις, μη απαραίτητες. Η παράγραφος 14 κάνει λόγο για ειδικές περιπτώσεις στις οποίες η στείρωση μπορεί να λάβει χώρα σύμφωνα με μη προβλεπόμενες διαδικασίες του νόμου (με συγκατάθεση του ενδιαφερομένου για να αποφύγει έναν σοβαρό μεγάλο κίνδυνο, με συγκατάθεση

της εγκύου στις ίδιες καταστάσεις, με συγκατάθεση του ενδιαφερόμενου για να ελευθερωθεί από εγκληματικές σεξουαλικές ορμές) και, τελικά, η παράγραφος 15 που ήδη αναφέρθηκε.

Δεν θα αναλύσουμε με την ίδια λεπτομέρεια τα έξι νομικά διατάγματα που αναφέρθηκαν στην αρχή, γιατί αυτή η διαδικασία θα έφευγε από το πλαίσιο αυτής της εκθέσεως. Θα πούμε μονάχα ότι το Άρθρο 1 του πρώτου διατάγματος απαγορεύει την στείρωση για παιδιά μικρότερα από 10 χρονών. Το άρθρο 6 του ίδιου διατάγματος δηλώνει ότι, αν το άτομο κάνει από μόνο του αίτηση για στείρωση, αφού έχει εγκριθεί από το Δικαστήριο που προηγείται, αποφασίζει να εγκλειστεί σε ένα ίδρυμα που να εξασφαλίζει την απουσία γέννησης απογόνων, το Δικαστήριο θα πρέπει να διατάζει την διακοπή της χειρουργικής επεμβάσεως εφ' όσον το άτομο βρίσκεται εκεί, ή σε οποιοδήποτε άλλο ισοδύναμο μέρος, ή μέχρι που η ηλικία του θεωρείται απίθανη για αναπαραγωγή. Το δεύτερο και το τρίτο διάταγμα δεν έχουν ενδιαφέρον για εμάς, γιατί περιορίζονται σε τεχνικο-δικαστικές και διοικητικές λεπτομέρειες. Αντίθετα, το τέταρτο διάταγμα αναφέρεται ευρέως στην διακοπή της κυήσεως και αξίζει μιας μικρής περιγραφής.

Το Άρθρο 2 του διατάγματος της 18ης Ιουλίου 1935 αναφέρει αυτολεξεί ότι: «*Η διακοπή της κυήσεως, με την έννοια της παραγράφου 14 του νόμου, είναι ισοδύναμη με την πράξη θανατώσεως ενός παιδιού κατά την διάρκεια της γέννας*». (Πρέπει να θυμηθούμε ότι η παράγραφος 14 αναφερόταν σε ειδικές περιπτώσεις στις οποίες θα μπορούσαν να συμπεριληφθούν εκτρώσεις και μετά τον έκτο μήνα της κυήσεως). Με άλλα λόγια, ο

γιατρός που θα προκαλούσε έκτρωση χωρίς πραγματικές και νόμιμες αιτίες, θα αντιμετώπιζε την κατηγορία της ανθρωποκτονίας. Αυτή είναι η πραγματική όψη της «ευθανασίας» του γερμανικού εθνικοσοσιαλισμού. Δεν θα σχολιάσουμε άλλα άρθρα. Θα πούμε μόνο ότι εγκαθιστούν τις συνθήκες, τόπους και τις διαδικασίες υπό τις οποίες επιτρέπεται η διακοπή της κύησης, ειδικά όταν εφαρμόζεται για την αποφυγή κληρονομικά αρρώστων απογόνων.

Το πέμπτο διάταγμα, κανονίζει την στείρωση μέσω της χρήσεως Ακτινών Χ και το έκτο δηλώνει, ανάμεσα σε άλλα, την κοινωνική βοήθεια που υποχρεώνονται να δίνουν σε κάθε άνθρωπο το Κράτος και οι οργανισμοί του, το οποίο για να υποστεί την χειρουργική επέμβαση ή για να απομονωθεί, δεν μπορεί να ακολουθήσει τις κοινωνικές του υποχρεώσεις.

Αυτός είναι λοιπόν ο βασικός νόμος για την Ευγονία του γερμανικού εθνικοσοσιαλιστικού Κράτους. Οι διακλαδώσεις του στην εθνικοσοσιαλιστική νομοθεσία είναι τοποθετημένες με τέλεια λογική. Κατ' αυτό το τρόπο, η παράγραφος 1 του καλούμενου «*Νόμος για την υπεράσπιση της κληρονομικής υγείας του γερμανικού Λαού*» (Gesetz zum Schutze der Erbgesundheit des deutschen Volkes) της 18ης Οκτωβρίου του 1935 (RGBl.I. σ.1246) αναφέρει:

Παράγραφος 1.

1. Ο γάμος δεν πρέπει να λαμβάνει χώρα όταν:
 - (α) Ένας από τους υποψήφιους έχει μεταδοτική ασθένεια που μπορεί να προκαλέσει κακό στην υγεία του άλλου υποψηφίου ή στους απογόνους.

(β) Ένας από τους δύο υποψήφιους είναι ανίκανος ή βρίσκεται υπό προσωρινή προστασία,

(γ) Ένας από τους δύο υποψήφιους, χωρίς να είναι ανίκανος, υποφέρει από μια ψυχική αλλοίωση, η οποία καθιστά τον γάμο ανεπιθύμητο για την Κοινότητα.

(δ) Ένας από τους δύο υποψήφιους υποφέρει από μια κληρονομική ασθένεια, με την έννοια του νόμου για την πρόληψη κληρονομικά άρρωστων απογόνων.

2. Η προϋπόθεση της υποπαραγράφου 1 δ δεν απαγορεύει τον γάμο, αν ο άλλος υποψήφιος είναι στείρος.

Η άλλη ομάδα νόμων, γνωστή σαν «*Νόμοι της Νυρεμβέργης*» αποτελείται από τρεις σύντομους νόμους που αναφέρονται όχι τόσο στην Ευγονία αλλά σε μια άλλη άποψη του ζητήματος: στην άποψη της νομικής κατάστασεως των βιολογικά μη αποδεκτών ατόμων για το Κράτος και τον Λαό.

Ο πρώτος νόμος αναφέρεται στην Σημαία του Ράιχ, και δεν μας ενδιαφέρει εδώ το θέμα. Ο δεύτερος νόμος λέει αυτολεξεί: (Cf. Βιβλίο του Οργανισμού του NSDAP-Organisations buch der NSDAP - Edic. Franz Eher Nachf. Munchen 1937. Σελίδα 518 και επόμενες).

Παρ 1.(1) Οι γάμοι ανάμεσα σε εβραίους με γερμανική καταγωγή ή παρόμοια, απαγορεύονται. Αν γίνει ο γάμος, παρ' όλη την απαγόρευση, θεωρείται άκυρος ακόμα και αν έγινε στο εξωτερικό.

- (2) Η ακύρωση μπορεί να αναιρεθεί μόνο από τον εισαγγελέα.

Παρ. 2. Οι εξωσυζυγικές σχέσεις ανάμεσα σε εβραίους και γερμανούς υπηκόους ή παρόμοιας υπηκοότητας είναι απαγορευμένες.

Παρ. 3. Απαγορεύεται στους εβραίους να ασχολούνται με οικιακές δουλειές για άτομα του γυναικείου φύλου, κάτω των 45 ετών, που να έχουν γερμανική ή παρόμοια υπηκοότητα.

Παρ. 4. (1) απαγορεύεται στους εβραίους να υψώνουν την Εθνική Σημαία του Ράιχ ή να χρησιμοποιούν τα εμβλήματα με τα χρώματα του Ράιχ.
(2) Αντιθέτως, του επιτρέπεται να χρησιμοποιεί τα χρώματα και τα εβραϊκά εμβλήματα. Η άσκηση αυτού του δικαιώματος εγγυάται από το Κράτος.

Παρ. 5. (1) Αυτός που δεν συμμορφώνεται με αυτό που αναφέρει η παράγραφος 1, θα πηγαίνει φυλακή.
(2) Αυτός που δεν συμμορφώνεται με αυτό που αναφέρεται στην παράγραφο 2 θα μπαίνει σε απομόνωση ή φυλακή.
(3) Αυτός που δεν συμμορφώνεται με αυτό που αναφέρεται στις παραγράφους 3 και 4 θα τιμωρείται με απομόνωση ενός έτους ή με πρόστιμο ή και με τα δύο.

Παράγραφος 6. Τρόπος

Νυρεμβέργη, 15 Σεπτεμβρίου 1935.

Υπογραφές: Adolf Hitler, Φύρερ και Καγκελάριος του Ράιχ,
Frik, Υπουργός Εσωτερικών, Dr. Gurtner, Υ-
πουργός Δικαιοσύνης, R. Hess, αναπληρωτής
του Φύρερ.

Ο τρίτος νόμος αναφέρει αυτολεξεί:

Παρ. 1.(1) Γερμανός υπήκοος είναι αυτός που ανήκει στην ενότητα του Γερμανικού Ράιχ και από το οποίο λαμβάνει ειδικές υποχρεώσεις.

(2) Η συνθήκη υπηκοότητας λαμβάνεται με αυτό που έχει οριστεί στον Νόμο για την εθνικότητα.

Παρ. 2. (1) Γερμανός πολίτης είναι μόνο αυτός που έχει γερμανική ή παρόμοια καταγωγή και αυτό φαίνεται από την θέληση και την ικανότητα του να υπηρετήσει πιστά τον Λαό και το γερμανικό Ρά-

(2) Το δικαίωμα υπηκοότητας, λαμβάνεται μέσω του πιστοποιητικού της αντίστοιχης κάρας.

(3) Ο πολίτης είναι ο μόνος φορέας όλων των πολιτικών δικαιωμάτων που ορίζει ο νόμος.

Παράγραφος 3. Τρόπος

Ίδια ημερομηνία και υπογραφές όπως στον προηγούμενο νόμο.

Μάλλον πρέπει να ξεκαθαρίσουμε λίγο την σημασία αυτών των δύο τελευταίων νόμων. Για αυτό θα παραθέσουμε τα λόγια ενός από αυτούς που υπέγραψαν. Στην σελίδα 1390 της *«Επιθεωρήσεως των γερμανικών νόμων»* (Deutschen Juristen Zeitung) νούμερο 23 της 1/12/1935, υπάρχει ένα άρθρο αρκετά ευρύ, γραμμένο από τον Υπουργό Εσωτερικών του Ράιχ, Dr. Frick. Ανάμεσα σε άλλα, λέει:

«Σύμφωνα με την εμπειρία από την Ιστορία και του νόμους της Δημογραφίας, η κατάσταση ενός Λαού εξαρτάται από το να διατηρήσει καθαρή και υγιή την εθνική

του σύστασης. (...) Γιατί πάνω σε αυτή την ιδιαιτερότητα ενός Λαού στηρίζονται, η ιδιοσυγκρασία του, οι ενέργειες του, κ.τ.λ. Αν ένας Λαός δεν διατηρεί την εθνική του σύσταση ομοιογενή και δίνει χώρο σε στοιχεία διαφορετικής συστάσεως, τότε η συνέπεια στην ενότητα και στην ομοιογένεια του, είναι αυτές να χάσουν τον τυπικό τους χαρακτήρα».

Στην πραγματικότητα, η δημοσίευση του τρίτου Νόμου της Νυρεμβέργης δεν είναι τίποτα άλλο από την εφαρμογή των σημείων 4, 5 και 6 του Προγράμματος του NSDAP. Η καινοτομία είναι, χωρίς αμφιβολία, η υπηκοότητα εθνικής βάσεως από την μια, και από την άλλη η καθαρή διαφοροποίηση των εννοιών υπήκοος και κάτοικος. Και δεν πρέπει να νομίζουμε ότι το κριτήριο των νομοθετών ήταν ένα κριτήριο φανατικού αντισημιτισμού ενωμένο με ένα παιδικό σωβινισμό, ο οποίος διατηρούσε την κατεύθυνση του λαϊκού ζητήματος προς μια υποθετική «καθαρή φυλή». Σχετικά με αυτό ο Φρικ γράφει:

«Από την στιγμή που το γερμανικό αίμα είναι μια υπόθεση για την πιστοποίηση της κατοικίας, κανένας εβραίος δεν μπορεί να είναι κάτοικος. Το ίδιο ισχύει και γι' αυτούς που ανήκουν σε άλλες φυλές που δεν είναι παρεμφερείς με την γερμανική, όπως οι τσιγγάνοι και οι νέγροι.

Το γερμανικό αίμα δεν ορίζει από μόνο του μια φυλή. Ο Γερμανικός Λαός ορίζεται, αντιθέτως, από άτομα που ανήκουν σε διάφορες φυλές. Αλλά σε όλες αυτές τις φυλές είναι κοινό το χαρακτηριστικό μιας εθνικής μαχητικότητας, από την στιγμή που μια διασταύρωση -σε αντίθεση με αυτό που συμβαίνει με ανόμοιες εθνικές συστά-

σε/ς- δεν δημιουργεί εσωτερικές διαταραχές ή πιέσεις. Το γερμανικό αίμα, επομένως, χωρίς καμμία αντίρρηση, μπορεί να συγκριθεί με την εθνική σύσταση όλων των Λαών που έχουν την ίδια με την γερμανική, εθνική σύσταση. Αυτή είναι η περίπτωση των ομογενών Λαών της Ευρώπης. Ειδικά, η παρόμοια σύνθεση αντιμετωπίζεται, από όλες τις απόψεις, με έναν ενιαίο τρόπο. Λόγω αυτού, μπορούν επίσης να θεωρηθούν πολίτες εκείνοι που ανήκουν σε εθνικές μειονότητες της Γερμανίας, όπως για παράδειγμα οι Πολωνοί, οι Δανοί, κ.τ.λ.».

Το ζήτημα του αποκλεισμού των εβραίων από την δημόσια ζωή δεν στηρίζεται λοιπόν νομικά σε κάποιο κριτήριο «φυλετικού μίσους», όπως πάντα θέλανε να μας κάνουν να πιστεύουμε. Μεταχειρίζεται απλά την απλή εφαρμογή ενός εκ των βασικών νόμων της Βιοπολιτικής, η οποία αναφέρει ότι δεν ενδείκνυται η εισαγωγή τόσο ασύμβατων, και τελικά ανόμοιων, εθνικών στοιχείων σε μια Κοινότητα λίγο ή πολύ εθνικά ομογενή. Είναι αυτό και τίποτα παραπάνω. Το ότι δεν υπήρχε καμμία μορφή τρελού μίσους στους Νόμους της Νυρεμβέργης, το αποκαλύπτει αυτή η πολύ ενδιαφέρουσα παράγραφος του Drick:

«Το γεγονός ότι κανένας εβραίος δεν μπορεί να γίνει πολίτης περιλαμβάνει και το ότι αποκλείεται από κάθε μορφή δημόσιας και νομικής ζωής. Οι εβραίοι κρατικοί υπάλληλοι πρέπει, λοιπόν, να παραιτηθούν. Από τις 37 Δεκεμβρίου θα περάσουν σε παθητική κατάσταση. Με αυτό το μέτρο, θα λάβουν την σύνταξη που τους αναλογεί για τις υπηρεσίες τους, καθώς και για τους μαχητές (του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, εννοείται) που υπάρχουν ανάμεσα τους έχει οριστεί μια ειδική συμφωνία-

α που ορίζει ότι δικαιούνται να πάρουν τον τελευταίο πλήρη μισθό, μέχρι να φτάσουν στην ηλικία συντάξεως».

Μετά από αυτά που αναφέρθηκαν, κάποιος πραγματικά θα αναρωτηθεί πού βρίσκεται αυτό το παράφορο μίσος, η τρελή μοχθηρία, η σχιζοφρενική ασυναρτησία, για τα οποία μιλούν τα έργα της αντιναζιστικής προπαγάνδας. Το ζήτημα τώρα δεν είναι να οριστεί αν οι προαναφερόμενοι νόμοι είναι «συμπαθητικοί» ή «αντιπαθητικοί», αν είναι «σκληροί» ή «μαλακοί», αν σήμερα τους διατύπωνε κάποιος με τον ίδιο ή διαφορετικό τρόπο. Δεν έχει σχέση με αυτό. Είναι νόμοι της δεκαετίας του '30 με όλα τα πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα που είναι άμεσα συνδεδεμένα με το γενικό επίπεδο των επιστημονικών γνώσεων που είχαν εκείνη την εποχή, εφαρμοσμένοι από ανθρώπους οι οποίοι έκαναν μια εργασία χωρίς σύγχρονους προγόνους. Αυτοί οι νόμοι ασχολούνται με την κατανόηση του ότι αυτό που έγινε, δεν έγινε στην τύχη, αυτοσχεδιάζοντας επιπόλαια πάνω σε μια σειρά κακώς κατευθυνόμενων εννοιών. Αυτή θα μπορούσε να είναι η περίπτωση της μπολσεβικικής επανάστασεως με τον κακόμοιρο Λένιν να καταστρέφει κάθε χρόνο αυτό που προσπαθούσε να κάνει τον προηγούμενο. Αλλά, σίγουρα, δεν είναι η περίπτωση της εθνικοσοσιαλιστικής Επανάστασεως, όπου κάθε κομμάτι ταιριάζει τέλεια με το άλλο και αυτό γίνεται με τέτοιο τρόπο που επιτρέπει μια ολόκληρη σειρά κανονισμών και τελειοποιήσεων, χωρίς η δομή να πειραχθείστο ελάχιστο.

Όχι. Οι γερμανοί εθνικοσοσιαλιστές δεν ήταν σίγουρα ούτε τρελοί, ούτε ηλίθιοι, μανιακοί ή ανίκανοι. Ήξε-

ραν πολύ καλά αυτό που έκαναν και γιατί το έκαναν.
Και αυτό που έκαναν, λειτούργησε.

Σημειώσεις

1. Ότι το εβραϊκό ζήτημα είναι στην πραγματικότητα φυλετικό ζήτημα -με τον όρο φυλή, εννοείται ο ανθρωπολογικός όρος -είναι κάτι που ακόμα και οι ίδιοι οι εβραίοι δεν μπορούν παρά να αποδεχτούν. Στο «Ο Αντισιμιτισμός -Η ιστορία του και οι αιτίες του»- γραμμένο από τον δικαστικό Bernard Lazare μπορούμε να διαβάσουμε αυτολεξεί:

«Αν η εχθρότητα και ακόμα και η αποστροφή σε σχέση με τους εβραίους, είχαν εκδηλωθεί μόνο σε μια εποχή και μόνο σε μια χώρα, θα ήταν εύκολο να ξεδιαλuthούν οι αιτίες αυτού του θυμού. Αλλά, αντιθέτως, η εβραϊκή φυλή έγινε αντικείμενο μίσους όλων των λαών, ανάμεσα στους οποίους εγκαταστάθηκαν. Εφ' όσον οι εχθροί των εβραίων ανήκαν σε διάφορες φυλές, ζούσαν σε χώρες πολύ απομακρυσμένες η μια από την άλλη, είχαν διαφορετικούς νόμους, η κυβέρνηση τους ήταν αντιθέτων αρχών, δεν έκαναν τον ίδιο τρόπο ζωής ούτε είχαν τα ίδια έθιμα και διασκεδάζανε με διαφορετικό πνεύμα που δεν τους επέτρεπε να κρίνουν με τον ίδιο τρόπο τα πράγματα, είναι εύλογο λοιπόν ότι οι βασικές αιτίες του αντισιμιτισμού οφείλονταν στο ίδιο το Ισραήλ και όχι σε αυτούς που το πολέμησαν».

2. Το ότι η εγκληματικότητα, σε πολλές περιπτώσεις, αποτελεί μια κληρονομική προδιάθεση είναι κάτι αναμφισβήτητο, και ας λένε ότι θέλουν οι «περιβαλλοντι-

στές» που πιστεύουν ακόμα στην αόριστη εκπαιδευσιμότητα του ανθρώπινου είδους. Οι γενετιστές παγκοσμίου φήμης και για τους οποίους δεν μπορούμε με τίποτα να υποπτευθούμε κάποια μυστική συμπάθεια για τον γερμανικό εθνοσοσιαλισμό, δεν είχαν άλλη επιλογή από το να αναγνωρίσουν αυτό το γεγονός. Ο Theodosius Dobzhansky, στο έργο του *«Κληρονομικότητα και Φύση του Ανθρώπου»* αναφέρει:

«Ο Dugdale (το 1875) προσπάθησε να συνεχίσει το γενεαλογικό δένδρο μιας ομάδας οικογενειών, στις οποίες έδωσε το ψευδώνυμο Jukes. Ο πρόγονος των Jukes ήταν κάποιος Μαξ, ο οποίος είχε ζήσει στα Ανατολικά των Ηνωμένων Πολιτειών, την εποχή της Αποικιοκρατίας. Ανάμεσα σε 709 από τους απογόνους του, ο Dugdale βρήκε 76 κατάδικους, 128 εταίρες, 18 ιδιοκτήτες πορνείων και περισσότερους από 200 φτωχούς. Το 1912 ο H. H. Goddard πραγματοποίησε μια παρόμοια έρευνα πάνω σε μια ομάδα οικογενειών με το ψευδώνυμο Kallikak. Αυτές οι οικογένειες, είχαν σαν κοινό πρόγονο ένα πρόσωπο που ονομαζόταν "Γέρος Τρόμος", ο οποίος γεννήθηκε κατά την διάρκεια της Αμερικανικής Επανάστασης. Ανάμεσα σε 480 γνωστούς απογόνους, υπήρχαν 143 καθυστερημένοι, 24 αλκοολικοί, 26 παράνομα παιδιά, 3 εγκληματίες, 33 εταίρες και άλλοι κοινωνικώς αχρείοι».

3. Αξίζει να αναφερθεί σαν παράδειγμα ότι αυτό που δεν μπόρεσε να καταφέρει η συνθήκη των Βερσαλλιών, είναι έτοιμο να γίνει λόγω της τρομερής αιματοχυσίας που συνέβη λόγω του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Και πάνω από όλα, λόγω της φοβερής εθني-

κής απάθειας που φαίνεται να έχει λεηλατήσει αυτόν τον μεγάλο Λαό.

5. Παρ' όλο το αναμφισβήτητο δημογραφικό της πρόβλημα, η Κίνα του Μάο δεν δείχνει καμμία θέληση μαζικής υιοθετήσεως ενός συστήματος ελέγχου γεννήσεων. Αντιθέτως, η φιλοσοφία του Κομφουκίου φαίνεται να φτάνει στην εφαρμογή της, μέσω μιας κοινωνικής πρόνοιας, η οποία όχι μόνο δημιουργεί έναν πολυπληθή Λαό, αλλά, επιπλέον, και έναν Λαό υγιή και δυνατό. Αν και ο Κομφούκιος είναι απαγορευμένος στην Κίνα, η επιρροή του είναι περισσότερο σημαντική απ' ότι παραδεχόμαστε. Αυτό που άλλαξε είναι τα πρόσωπα και ο τρόπος εκφράσεως. Αλλά το περιεχόμενο των μεγάλων αφορισμών -όπως είναι του Μάο ή του Κομφούκιου- μοιάζουν σαν δύο σταγόνες νερό.

6. Η «νομιμότητα» ή η «μη νομιμότητα» ενός παιδιού μοιάζει σήμερα να έχει ξεπεραστεί. Αλλά οποιαδήποτε βαθιά ανάλυση θα αποκάλυπτε αμέσως αυτό που βρίσκεται από κάτω, με την ίδια αξία που είχε πενήντα ή εκατό χρόνια πριν. Η μεσαία τάξη, πιθανόν, να έχει μια προδιάθεση να αποδέχεται τον παράνομο γιο σαν μια τραγωδία μη αναστρέψιμη, η οποία όμως είναι προτιμότερη, μέχρι ενός σημείου, από έναν κακό γάμο. Αλλά οι πιο χαμηλές τάξεις συνεχίζουν να θεωρούν το παράνομο παιδί σαν μια οικογενειακή τραγωδία ή σαν μια ατίμαση για όλη την οικογένεια. Οι λαϊκές εκφράσεις των χαμηλών τάξεων, όπως για παράδειγμα αυτή του «να παντρευτείς κάποιον

πλούσιο» είναι πολύ περιεκτικές. Για πολλές ακόμα γυναίκες, το παιδί είναι κάτι σαν σιγουριά για την ζωή που, θεωρητικά, θα έκανε πιο αδιάρρηκτο το γάμο.

7. Αυτοί που πιστεύουν ότι η Ιερά Εξέταση ήταν αποκλειστικό έργο των ειδωλολατρών για να καταδιώξουν, ανάμεσα σε άλλα, τους εβραίους, είναι γελασμένοι. Σε όχι και λίγες ευκαιρίες, ήταν οι ίδιοι προσηλυτισμένοι εβραίοι αυτοί που ήταν οι πιο φανατικοί αντισημιτιστές και εκτελεστές των εβραίων. Φτάνει μια μικρή ένδειξη. Ο ήδη αναφερθείς εβραίος συγγραφέας Bernard Lazare αναφέρει:

«Στην Ισπανία, ο Pablo de Santa Maria υπέδειξε στον Ερρίκο τον III της Καστίλλης να λάβει μέτρα ενάντια στους εβραίους. Αυτός ο Pablo de Santa Maria, κάποτε γνωστός ως Salomon Levi de Burgos, δεν ήταν ένας κοινός άνθρωπος.

Πολύ ευλαβής και πολυμαθής, χρίστηκε ραββίνος στα σαράντα του χρόνια και βαφτίστηκε μαζί με τον αδερφό του και τους τέσσερις γιους του. Σπούδασε θεολογία στο Παρίσι, χρίστηκε ιερέας, έπειτα επίσκοπος της Καρταχένα και, μετά, καγκελάριος της Καστίλλης....

Τον συναντάμε σαν υποκινητή όλων των εκδιώξεων που υπέφεραν οι εβραίοι στην Ισπανία των χρόνων του. Καταδίωξε την συναγωγή με άγριο μίσος. Ωστόσο, στα έργα του περιορίστηκε στην θεολογική θεματολογία».

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Ο Βάλτερ Ρ. Νταρρέ υπήρξε Γερμανός με γαλλικό επώνυμο. Γεννηθείς στην Αργεντική το 1895, σπούδασε στο Ίδρυμα Γκαίτε του Μπουένος Άϊρες, ενώ αργότερα συνεχίζει τις σπουδές του επί θεμάτων γεωπονίας στην Αγγλία.

Το 1930, μέλος ήδη ενεργό του Γερμανικού Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος, τοποθετείται Αγροτικός Πολιτικός Αντιπρόσωπος του Κόμματος. Μετά την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία, ο Νταρρέ καταλαμβάνει το αξίωμα του Υπουργού του Ράϊχ για την Διατροφή και τη Γεωργία.

Απέδωσε ιδιαίτερη έμφαση σε θέματα αγροτικής πολιτικής, επιχειρώντας μέσα από το πρίσμα της Εθνικοσοσιαλιστικής αντιλήψεως για το περιβάλλον και τη ζωή να προβάλλει ένα πρότυπο ζωής συνυφασμένο με την Παράδοση του Αίματος και της Γης, απευθύνοντας ένα κάλεσμα πίστεως στις αρχέγονες δυνάμεις που πρεσβεύει ο Εθνικοσοσιαλισμός. Η επιδίωξη του Νταρρέ να καταστήσει τον άνθρωπο συνδεδεμένο με δεσμούς άρρηκτους με το στοιχείο της Γης, του εδάφους στο οποίο γεννήθηκε, μεγάλωσε, εργάστηκε και καταξιώθηκε, ήταν και εξακολουθεί να παραμένει μία αναγκαιότητα φυσικής επιλογής, της μόνης ικανής να καταπολεμήσει

τον έκφυλο κοσμοπολιτισμό και τον άθλιο και καθ' όλα αφύσικο τρόπο ζωής που αντικατοπτρίζεται στα σύγχρονα πολεοδομικά εκτρώματα των μεγαλουπόλεων, με ό,τι αυτός συνεπάγεται για την φυσική και την ψυχική υγεία των ανθρώπων. Παράλληλα, ο Νταρρέ αναπτύσσει την ιδέα του Φυλετισμού, θεμελιωμένη στον βιοψυχικό παράγοντα.

Αποσύρεται από το αξίωμα του Υπουργού Γεωργίας το 1942, για λόγους υγείας, χωρίς ωστόσο ποτέ να παύσει να ασχολείται με θέματα που άπτονταν της αγροτικής και της φυλετικής πολιτικής του Ράιχ. Ανάμεσα στα έργα του Νταρρέ, οφείλουμε να διακρίνουμε τις μελέτες τους *«Η αγροτιά ους πηγή ζωής της Βόρειος Φυλής»*, *«Η νέα τάξη των ευγενών του αίματος και η γη»*, *«Ο χοίρος ως κριτήριο για τους Βόρειους Λαούς και τους σημίτες»* κ.α.

Το 1949 ο Νταρρέ θα παραπεμφθεί σε δίκη, ήσσονος σημασίας, συγκριτικά με τις δίκες-παρωδία της Νυρεμβέργης, ικανοποιώντας το μένος των *«συμμάχων»* και των γερμανόφωνων συνοδοιπόρων τους. Καταδικάστηκε σε ποινή φυλακίσεως επτά ετών για ιδεολογικούς λόγους (!), ενώ τελικά αφέθηκε ελεύθερος ενάμισι χρόνοι αργότερα. Ο Βάλτερ Νταρρέ, απεβίωσε στην Γερμανία το 1953, βλέποντας την πατρίδα του να οδεύει στον δρόμο της αναξιοπρέπειας και της εβραϊκής σκλαβιάς...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ	3
ΑΙΜΑ ΚΑΙ ΓΗ	18
WALTER DARRE	70
ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΒΙΟΠΟΑΙΤΙΚΗ	72
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ	98
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ	101

Αφίσα με θέμα το Συνέδριο του NSDAP στη Νυρεμβέργη, το 1938.

Αφίσα του NSDAP με το ίδιο περιεχόμενο. Διακρίνεται έντονα η επιβλητικότητα και η επικότητα του θέματος.

*Υπό την σκέπη του Αετού,
προτεταμένες οι Σημαίες του Ράιχ
(Αυτοκρατορική, Κόμματος-Κράτους,
Νεολαίας και Ταγμάτων Εργασίας).*

*Εθνικοσοσιαλιστική αφίσα από το
Συνέδριο της Νυρεμβέργης. Έντονη
είναι η παρουσία του Αετού, του
ηγεμονικού αυτού συμβόλου της
Δυνάμεως και της Κυριαρχίας.*

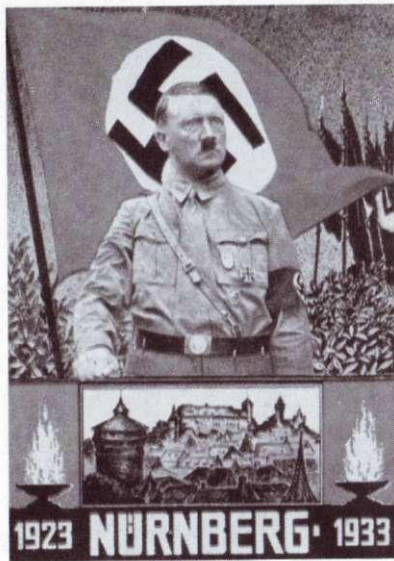

Αφίσα απικονίζονσα άνδρα των Ταγμάτων Εργασίας. Στο Γ' Ράιχ η εθελοντική καταβολή εργασίας αποτελούσε καθιερωμένη πρακτική, υποδηλώνοντας Κοινοτικό - Συλλογικό Πνεύμα του Εθνοκοινωνισμού.

Μέλος της Hitlerjugend έμπροσθεν μνημείου. Η Hitlerjugend δομήθηκε σύμφωνα με τις αγέλες και τις ίλες της Σπαρτιατικής νεολαίας.

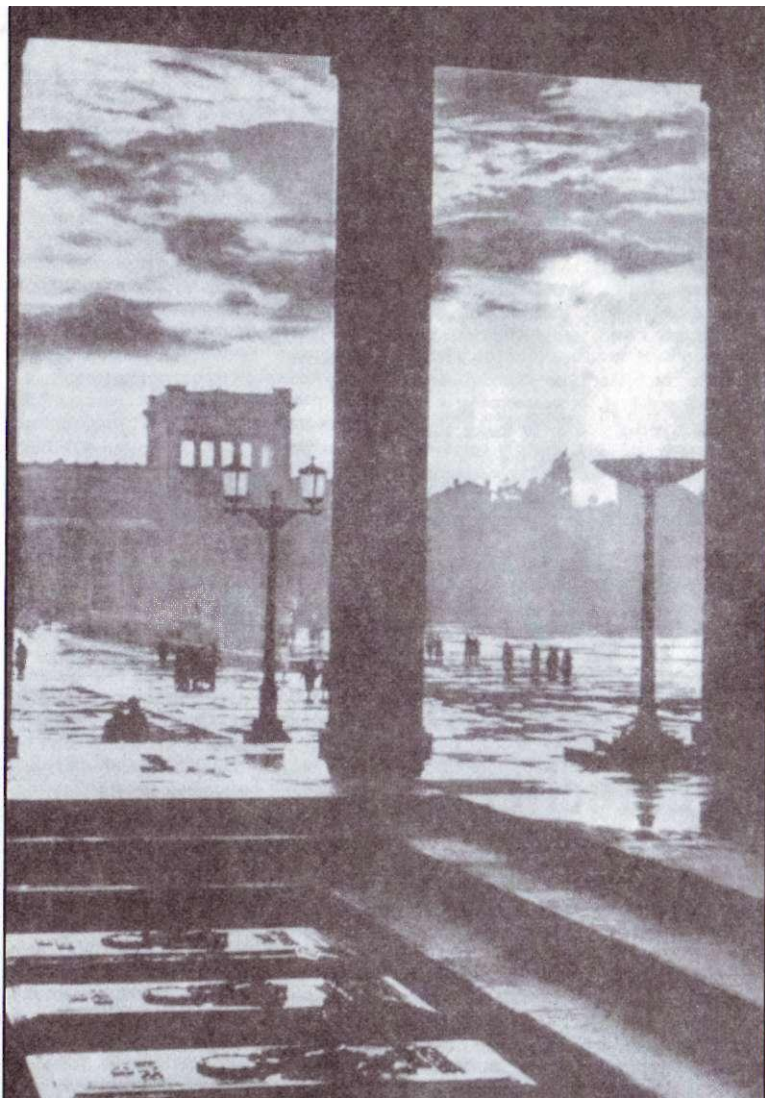

Αφίσα απεικονίζουσα τη νικηφόρο πορεία τον Αδόλφου Χίτλερ κατά την περίοδο 1923-1933.

Νυρεμβέργη: το Στάδιο των συγκεντρώσεων του NSDAP.

I _____ : _____ - • _____ i • _____ I
Μνημείο πεσόντων τον κόμματος κατά το επαναστατικό κίνημα της 23ης Νοεμβρίου.
Διακρίνεται η ελληνοπρέπεια τον Μνημείου.

*Αφίσα με έντονο τον μεταφυσικό
συμβολισμό της ανατάσεως δια των
εθνικοσοσιαλιστικών ιδεών.*

*Νυρεμβέργη 1937: ισχύ, επιβλητικότητα
και μεγαλοπρέπεια τα συναισθήματα
που αποπνέει η αφίσα αυτή του
κόμματος.*

Αφίσα αφιερωμένη στα Τάγματα Εργασίας. Το εθνικοσοσιαλιστικό καθεστώς, έκανε πράξη τη θεωρία: «η εργασία οδηγεί στην ελευθερία».

Φαιοχίτωνας, εν μέσω εθνικοσοσιαλιστικών σημαιών.

Φωτογραφία του Α. Ρόζενμπεργκ, ομιλών σε κομματική συγκέντρωση. Αξιοπρόσεκτο είναι το γεγονός ότι ο ομιλητής στέκεται επάνω σ' ένα κασόνι, δείγμα αγωνιστικής φλόγας και αγνότητας, όταν ο αγώνας δίνεται με όλα τα μέσα. Ο αγώνας ο αυθεντικός που δεν έχει καμμία σχέση με τους πακτωλούς των χρηματοδοτήσεων και με τα πολυτελή σαλόνια...

Αφίσα της Ημέρας του Κόμματος
στη Νυρεμβέργη.

*Η Νεολαία, πηγή δυνάμεως και ζωής,
ελπίδα για το μέλλον, οργανώνεται στην
Hitlerjugend, εκπαιδευόμενη για το
ρόλο που θα κληθεί να διαδραματίσει
στην γερμανική κοινωνία.*

*Αγόρια και κορίτσια πειθαρχώντας σε
έναν ανώτερο σκοπό,
προπαγανδιστικά
για το αύριο, σύμφωνα
με τα Αρχαία Λακωνικά
πρότυπα.*

